

КАРОЛАЙН ГРЕЪМ МАСКАТА НА СМЪРТТА

Част 3 от „Убийства в Мидсътър“

Превод от английски: Теодора Давидова, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

Никой в Комптън Дандо не се изненада при вестта за убийството в Господарската къща. Странни хора живееха там. Истински особняци.

Като изключим господин Булстроуд и неговата съпруга, почти никой от местните хора не общуваше с така наречената духовна общност от голямата сграда в имението. Веднъж в месеца госпожа Булстроуд напъхваше със замах местното списание в пощенската им кутия. Съпругът ѝ всеки ден оставяше отпред бутилка мляко. Тези оскъдни контакти за нищо на света не подкопаваха авторитета на съпрузите като най-сериозен източник на информация и слухове, разбира се. Естествено, сега ги търсеха особено и при всяко излизане госпожа Булстроуд се оказваше изправена пред тълпа любопитни.

В началото изказванията ѝ бяха по-скромни:

— Нямам нищо повече за казване от вчера, госпожо Окстъби...

Но постепенно изкушението да украси и разшири информацията се оказва неустоймо. Ето защо, ако до вечерта на третия ден обитателите на „Ложата на Златния ветрогон“ вече прелитаха, яхнали метли над напуканите и паянтови стени на своя дом, никой не би се изненадал, дори щеше да се зарадва.

Докато купуваше агнешки дроб в месарницата, госпожа Бълстроуд поклати глава и замислено сподели с майор Полфри, който чакаше да му премерят малко карантия и един кокал за кучето, че предчувствала какво ще се случи, понеже познавала мястото и какви неща ставали там. Хората на опашката зад тях ги последваха навън, защото за нищо на света нямаше да пропуснат нейните откровения. Така всички стигнаха до пощата.

Там госпожица Томбс с увисналите бузи погледна загрижено госпожа Бълстроуд, докато ѝ подаваше марките, и прошепна доста театрално:

— Няма да се справиш лесно от шока, мила. Та твоят Дерек откри труп, в края на краищата. Не се случва всеки ден.

— Оооох... — простена госпожа Бълстроуд, чийто съпруг не беше видял никакъв труп, и се вкопчи в ръба на гишето. — Като си представя само...

— Как ми се обърна езикът! — затюхка се госпожица Томбс и изпрати с поглед тълпата потенциални клиенти, които се понесоха като облак въвн от салончето след своята пътеводна звезда.

В „Бобс емпориум“ госпожа Бълстроуд уж небрежно изпусна забележката, че било достатъчно само да ги видиш как се обличат. За почитателите ѝ в момента това беше прекалено оскъдна хапка. Поседяха около нея няколко секунди, но понеже тя не продължи, един по един започнаха да се отдалечават — кой към пирамидата с консерви котешка храна, кой към пакетирани моркови.

— Трудно е да кажеш кой е мъж и кой жена. — Усетила, че не е достатъчно изчерпателна, тя допълни:

— Една сутрин моят Дерек видял през прозореца... Не, няма да продължа.

— Искаш да кажеш... — не се сдържа задъхала се от вълнение жена с кърпа на главата и нос като акула — ... жертвоприношения?

— Нека ги наречем „церемонии“, госпожице Утред. Да не го коментираме повече.

„Церемонии!“ Хората отново се скупчиха около нея. Пред очите на всички заиграха картини — мелодраматични, ужасяващи и добре познати. Нищо неподозиращи минавачи падат в зейнали гробове. Жълтоок рогат Луцифер, около който се разнася миризма на сяр, потропва с копита по ръба на пентаграма. Горящ пясък или чудно красиво момиче, завързано в очакване да го нападнат и изядат пълчища мравки.

Следващата спирка на малката група беше чайната „Кринолайн“, откъдето предводителката на групата искаше, да купи половин дузина домашни шоколадови пури. Докато продавачката взимаше със сребърните щипки сладкишите от подноса, госпожа Бълстроуд се огледа с надеждата да прочете в погледите на почитателите си колко много се е повишил рейтингът ѝ.

Този път нямаше късмет. Бяха останали само двама души, които разглеждаха сортовете кафе и готовите торти — Ан Козинс и нейната приятелка от Костън госпожа Барнаби. Нямаше никакъв смисъл да се занимава с тях. Ан обикновено се държеше доста високомерно —

сякаш се присмиваше на вълненията на своите съседи, което я правеше доста непопулярна. На всичкото отгоре си позволи да измами доверието на селото — веднъж отиде на посещение в Господарската къща. Един петък следобед двете приятелки били забелязани да се движат смело по пътя и не се бяха появили до неделя. И сякаш за да влоши още повече нещата, Ан отказа да сподели каквото и да било от видяното и преживяното там.

Госпожа Бълстроуд се задоволи да кимне хладно и да измърмори някакъв поздрав, напълно загърбвайки недоволните възражения от бързото си оттегляне. Най-сетне на път към дома спря да размени няколко думи с викария, когото видя да пуши лула, подпрян на портата на „Бенисънс“. Той я поздрави с искрено задоволство, защото Ложата на Златния ветрогон отдавна беше трън в очите на духовенството. Неувереността в точния произход на новата идолопоклонническа теология, загнездила се из цялата английска провинция като мушичка в розова пъпка, не представляваше никаква пречка за серията неспокойни предупреждения, поместени в рубриката за писма на читатели на страниците на „Костън Еко“, апелираше да се пазят от нейното влияние.

Нищо добро не очаквайте от религия, пишеше викарият, измислена от човека, за да се противопостави на почитането на Всевишния. Както впоследствие и се оказа. Не можеш да се подиграваш с Бог, ето защо преподобният Фипс се събра с малобройните си енориаши, за да отпразнуват отдавна очакваното възмездие. Той повдигна посивелите си вежди в знак на съчувствие и попита дали има новини по случая.

Поласкана от намека, че нейният Дерек и отдел „Разследване на престъпления“ на полицията се възприемат като едно цяло, тя се опита да измисли някаква невинна лъжа, но не ѝ хрумна нищо достатъчно невинно за този свят човек. Наложил се да признае, че няма никакви новини, и добави:

— Дознанието за причините на смъртта ще бъде във вторник. В единнайсет часа.

Той, разбира се, бе известен за събитието. Всички в селото го знаеха и се готвеха да отидат, някои дори си взеха свободен ден от работа. Надяваха се дознанието да продължи цял ден и всяка маса в кафенето „Костън Софт Шу“ отдавна беше заангажирана за обяд.

Комптън Дандо не помнеше такова оживление от деня, в който три момчета подпалиха автобусната спирка, а и мнозина тайно подозираха, че последствията от последната драма ще бъдат далеч по-големи.

Въпросните драматични събития се развиха в скромна красива сграда, образец на ранната елизабетинска архитектура. Изградена от сив камък с хоризонтални ивици от дребни гладки камъчета, двуетажната постройка бе очарователно несиметрична. Пред разположения леко встрани от центъра главен вход се издигаха йонийски колони, виждаше се малка веранда, а вертикални греди сечаха стъклата на четирийсет и шест прозореца. Комините бяха събрани на три купчини: някои, обвити с изработени от метал клонки и листа, други със звездообразни отвори, така че през студените зимни месеци димът излизаше с формата на звезда. Обемисто парче метал — според твърденията на едни част от метеорит, според по-малко романтичните други — парче от гюле — стоеше в единия край на покрива, и бледочервени плочи, покрити тук-там с мъх.

Елизабет Първа бе подарила сградата на своя фаворит в изгнание Жервез Хюитън-Корбе. Кралицата и целият ѝ антураж често идвали на посещение през първите пет години, но тази чест доведо фаворита и още неколцина близки съседи, принудени да поемат част от тежестта, до просешка тояга. През следващите четири века потомците на сър Жервез (както често го наричали въпреки обедняването) обитавали Господарската къща на Комптън, но семейните финанси така и не се стабилизирали. Всяка година сумата за издръжката на сградата далеч превишавала сумата, изхарчена за построяването ѝ, наследниците обаче, силно привързани към мястото, отчаяно отказвали да се примирят с мисълта да се разделят със семейното имение, затова полагали всевъзможни усилия да се преборят. Взимали заеми, превишаващи реалните им доходи. През 1939 година потомък на семейството — Ашли — станал пилот във въздушната отбрана на Нейно величество, но загинал по време на битката при река Плейт. Твърде стар и без никакъв друг наследник, баща му продал имота и селото било принудено да понесе първия от серията финансови и морални удари.

Хората вече никога нямало да се съберат на празника на селото в градините на имението и с любопитство да наблюдават как облечена в рокля от жоржет и със сламена шапка на главата лейди Хюитън-Корбе отпива от коктейла си. Никога повече господарят нямало да дари сребърна чаша на производителя на най-добрия сладък грах или венец за най-бързия състезател в бягането.

През 1980 имотът бил продаден отново, а къщата — превърната в конферентен център. Дълбоко вкорененото недоверие на селяните към каквито и да било промени, както и враждебността им към всеки новодошъл до известна степен били успокоени, защото центърът дал хляб на повече от трийсет души, макар и ниско платени. Поради объркан и неадекватен мениджмънт на центъра пет години по-късно имотът излязъл за пореден път на пазара и дизайнер, приближен до госпожа Тачър, го купил. Възнамерявал да го превърне в исторически парк, посветен на Тюдорите. Ужасени, жителите от околността обединили сили, за да защитят непокътнатостта на английския пейзаж. Хората от съседните села, представяйки си потока коли и превозни средства пред домовете си, подкрепили протеста и петицията била надлежно връчена на съответния представител в Камарата на общините. Молбата на предприемача за разрешение била отхвърлена. Човекът отпътувал, за да насочи усилията си в друга посока.

Местните жители с въздишка на облекчение видели гърба му, без дори да разберат и още по-малко да оценят замисъла му по достойнство. Но настоящата ситуация се оказала напълно извън обсега на техните представи. На първо място новите собственици живели в пълна изолация от останалите. Селото, упорито отхвърлящо каквито и да било намеци за господарско фамилиарничене от страна на нескончаемите посетители-парвенюта, се дразнело двойно повече, ако въпросните посетители не проявявали никакво желание за сближаване. Селяните не обичат да ги пренебрегват. Дори неколцината любители на голф, пристигащи от Лондон в края на седмицата с коли, претъпкани с храна и бутилки вино, да правели плахи опити за сближаване с местните в тукашната кръчма „Суон“, срещали откровените им подигравки.

Следващата черна точка за новите обитатели на „Ветрогона“ била от много по-сериозно естество. *Те не харчели нищо в селото.* Нито веднъж някой от тях не се отбил в „Бобс Емпориум“ или дори в

пощата, да не говорим за кръчмата. С особено недоволство бил посрещнат и фактът, че новопристигналите разоравали и разкопавали трите акра, прилежащи към имота, с очевидното намерение да отглеждат сами някои продукти, но когато един от тях бил забелязан да слиза от автобуса с торби, носещи марката на веригата за хранителни стоки „Сейнсбъри“, това вече породило взрив от недоволство. Ето защо, изпълнени с чувство за справедливо възмездие и с радостно очакване, голяма тълпа зае местата за публиката в местния съд, където дознателят от Отдела за разследване на престъпленията щеше да изслуша свидетелите на тъжното събитие.

Починалият, петдесет и три годишен в момента на смъртта, се казваше Джеймс Картър. Заседанието започна с изчитане на писмените показания на фелдшера от линейката на Бърза помощ, пристигнал в Господарската къща след тревожното обаждане оттам, че господин Картър лежи в подножието на стълбището.

— Направих кратък преглед на починалия — четеше дознателят — и се свързах по телефона с централата, откъдето изпратиха лекар и информираха полицията.

Последваха показанията на доктор Леситър. Дребният надут мъж категорично отказваше да използва една дума, ако на нейно място можеше да изреди поне пет, и в резултат много скоро аудиторията се отегчи и мнозина насочиха вниманието си към членовете на комуната.

Това бяха осем души, чийто външен вид будеше своеобразно разочарование. Публиката в залата, начело с госпожа Булстроуд, очакваше екзотични екземпляри, чието облекло или поне външни белези да ги отличава драстично от останалите. Вярно, едно от момичетата в панталони от лек муселин имаше червена точка на челото, но подобни аксесоари се виждаха почти всеки ден в Ъксбридж или Слау. По-скоро раздразнени, хората насочиха отново вниманието си към лекаря точно в момента, когато той произнесе думите „силна миризма на бренди“.

Следващият свидетел — приставът, потвърди, че е разпитал човека от линейката дали е забелязал следи от умисъл, каквито той самият не бе открил. Дойде ред и на първия член на Ложата на Златния ветрогон: висока едра жена в ярък копринен костюм, с несъмнено хубава фигура. На въпроса дали наистина тя е госпожица Мей Кътл, дамата отговори утвърдително и продължи да разказва какво бе

правила във въпросния ден с подробности, от които никой не се интересуваше.

Имала час при зъболекар в Костън — труднолечим кътник, — излязла от къщата непосредствено след единайсет и качила в колата още трима от комуната, които я помолили да ги остави край Спинакърс Уд, където искали да търсят пътеки на животни.

— Наложил се да чакам пред кабинета. Едно дете капризничеше неспирно. Обещаваха му патета, мечета, сладолед — и всичко това едновременно. Само и само да не се върти. Сигурно затова хората казват „цена няма“... Та докъде бях стигнала?

— До кътника — обади се дознателят.

— А, да. Това ме накара след зъболекаря да се отбия в музикалния магазин. Купих си Соната на Бокерини и нещо от Офенбах. Винаги съм го смятала за истински Лист на челото — тя хвърли сияещ поглед към дознателя, който само я изгледа изумен над очилата.

— Купих си краставичка и кифла със сметана. Изядох ги край реката и в два без петнайсет потеглих обратно с колата към къщата. Там заварих горкия Джим. Останалото го знаете.

Попитана дали е докосвала тялото, госпожица Кътл отговори отрицателно.

— Беше очевидно, че се е пренесъл в астрала.

— Точно така — отбеляза дознателят и отпи от чашата с вода. Личеше, че би се радвал съдържанието да е с по-висок градус.

Госпожица Кътл обясни, че доколкото ѝ било известно, в къщата нямало никой друг. Обитателите започнали да се връщат едва към пет, малко преди времето за чай. Попитаха я има ли да добави нещо към показанията си.

— Случи се нещо много необичайно — заяви тя. — Тъкмо се бях прибрала и телефонът иззвъня. Някакъв човек попита за Джим. Стори ми се много странно, защото той не познаваше никого от външния свят. Беше страшно затворен човек.

Разрешиха ѝ да си седне на мястото. Тя не подозираше, че признанието за краставичката и кифлата със сметана свали с една идея авторитета, спечелен с копринената дреха и доброто ѝ произношение.

След нея на свидетелското място се настани човекът, последен видял Джим Картър жив. Представи се като Арно Гибс. Дребният мъж,

който бе с малка, заострена на върха брадичка, обясни, че е излязъл от къщата някъде около единайсет, за да откара Учителя...

— Ако обичате, придържайте се към точните имена — прекъсна го дознателят.

— Извинете. — Мъжът с брадичката уточни: — Да откарам с буса господин Крейги и господин Райли до Костън. Когато излизахме, Джим поливаше цветята на терасата. Беше в добро настроение. Спомена, че ще набере домати от оранжерията, за да направи супа за обяд. Беше негов ред да дои Калипсо и затова не дойде на закуска.

При споменаването на Калипсо в залата настъпи раздвижване, но бързо утихна. На въпроса дали починалият е употребявал алкохол, господин Гъбс обясни, че в комуната били пълни въздържатели, но в кухнята държали бутилка с бренди като лекарство или за спешни случаи. Сигурно било, че преди да се разделят с господин Картър, той не бил пил.

После дознателят призова Тимъти Райли. Съдебният пристав прекоси бързо залата и прошепна нещо на следователя. Той смръщи вежди, кимна, порови из документите пред себе си и извика на свидетелското място господин Крейги.

В помещението бе станало вече доста задушно. По лицата на повечето присъстващи се стичаха вадички, по ризите и роклите се бяха очертали тъмни петна. Допотопният вентилатор на тавана скърцаше немощно, опитвайки се безуспешно да раздвижи тежкия въздух. Няколко мухи месарки се блъскаха шумно в стъклата на затворените прозорци. Единствено мъжът, който пристъпваше към свидетелското място, изглеждаше недокоснат от горещината. Светлият му копринен костюм и бялата коса искряха от чистота. Гумена лента пристягаше косата му, без следа от сиви или жълтеникави нишки. Образувалата се опашка се спускаше надолу по гърба. От шумния шепот на госпожа Булстроуд стана ясно, че бялата коса е нещо много измамно. И това си беше точно така, защото очите на мъжа бяха бистри и яносини, а светлата чиста кожа — почти без никаква бръчка. Щом свидетелят започна да говори, вниманието на съда видимо се промени. Тих и мек, гласът му имаше свойството да звучи така, сякаш човекът правеше най-важното съобщение на света за всеки, който имаше уши да слуша. Всички присъстващи се наведоха напред, за да не изпуснат нещо от изключително значение.

Въпреки всичко той не допринесе с кой знае каква информация. Просто потвърди думите на преждеговорившия — в поведението на покойния нямало нищо необичайно: в деня на своята смърт се държал ведро и позитивно. Крейги добави, че господин Картър бил сред основателите на комуната, хората го обичали и сега щял да им липсва много. Останалите свидетели само потвърдиха своето или на останалите отсъствие от местопроизшествието. И тогава дознателят обобщи чутото.

Заседателите, насядали на дървената пейка, определена за тях, се стараеха да изглеждат интелигентни и достатъчно будни. Обясниха им, че в този случай няма налице данни за зла умисъл. Доказателствата сочат, че в момента на смъртта обитателите на Господарската къща са били далеч от дома и до фаталното падане вероятно са довели неравната настилка на най-горната стълбищна площадка и количеството алкохол, макар и малко, но изпит от човек, несвикнал с употребата му на празен стомах. Дознателят посъветва обитателите на дома да залепят гумени ограничители на пътеката, която покрива стъпалата на въпросното стълбище, за да не се повтарят такива инциденти, изказа съчувствие към приятелите на починалия и обяви, че смъртта е настъпила в резултат на нещастен случай.

После се изправи. Вентилаторът нададе последно стенание, а една от мухите месарки тупна върху главата на съдебния пристав. Докато публиката се изнизваше от залата, групата от Ложата на Златния ветрогон остана по местата си. Разочарованието им беше съвсем осезаемо. За всички тях убийството беше повече от очевидно. Огледаха се, за да намерят някого да обвинят за това, но семейство Булстроуд — неофициалните пророци — вече се бяха изнизали навън. Кои доволни, кои недоволни, разговаряйки, селяните тихо се насочваха към паркинга или към кръчмата „Софт Шу“.

Две млади и красиви момичета с дълги, потъмнели от слънчев загар крака, които изчезваха в горната си част в къси джинсови панталонки, чакаха свидетелите да напуснат сградата. Едното се озърташе непрестанно, по някое време бутна приятелката си с лакът и прошепна развълнувано, сочейки към очукания морис до тротоара:

— Виждаш ли това?

— Кое? — попита другото момиче, в чиито вени очевидно течеше и африканска кръв.

- Да не си сляпа? Това е техният бус.
- Е и?
- Гледай, гледай...
- Анджи... — въздъхна едното момиче.
- Харесва ли ти?
- Да не си откачила?
- Заговори го тогава. Хайде де.
- Кев ще ме убие.
- Тогава аз ще го направя.
- Няма да посмееш.
- Ще кажа, че колата ни не ще да тръгне.
- Ние нямаме кола.

Бутайки се и кискайки се, двете ту пристъпваха напред, ту се дръпваха назад, докато най-накрая се престрашиха и приближиха до страничния прозорец на буса. Момичето, което не се казваше Анджи, сръга приятелката си и прошепна настойчиво:

- Хайде, давай...
- Само престани да ме размиваш.

Последва плахо потропване по стъклото. Мъжът вътре се извърна. За няколко секунди тримата се разглеждаха внимателно. Изплашени, момичетата се дръпнаха назад, лицата им бяха изопнати и пребледнели.

- Извинявайте...
- Много съжалявам.
- Искрахме само да...
- Нямахме намерение да ви...

Сграбчили се за ръце, те избягаха бързо.

В залата на съда младата жена с муселиновите панталони плачеше неутешимо, а приятелите ѝ я успокояваха. Скупчили се около нея, някои я прегръщаха, други я потупваха по слабите рамене. Мъжът с брадичката се отдалечи от групата, след малко се върна и им съобщи, че всички са се разотишли и те могат да си тръгват.

Това беше само отчасти вярно. Докато малката компания минаваше през вратите и опустелите коридори, млад мъж стана от мястото си на най-задните редове. Беше се скрил успешно зад една от колоните, подпиращи тавана. През цялото време бе седял неподвижно, наблюдавайки празния стол на дознателя. Извади от джоба на

джинсите си лист хартия и го прочете няколко пъти. Накрая прибра листа в джоба си, наведе се напред и стисна парапета, очевидно обзет от силно вълнение. Постоя така няколко минути и едва тогава нахлупи шаяка на русата си глава и тръгна да си върви. По всичко личеше, че не се е овладял напълно, стискаше юмруци, а лицето му бе преbledняло от гняв.

Пет дни по-късно разпръснаха пепелта на Джим Картър около ствола на гигантския кедър, под който той бе обичал да седи. Прочетоха молитва за прераждането му в скала от планината Кохан при изгрев-слънце и издигнаха дървена рамка със закачени по нея дребни звънчета и стъклени висулки; които просветваха на слънцето. Попяха си тихо, след което се прибраха, за да изпият по един билков чай и да хапнат от покрития с глазура морковен сладкиш на госпожица Кътл. После всеки се зае със своите си работи.

ДВА СМЪРТНИ СЛУЧАЯ

ПЪРВА ГЛАВА

Почти привършваха закуската. Учителят, който започваше медитацията и молитвите си при изгрев-слънце, никога не присъстваше на масата по това време; щом чакрите му се прочистеха и заредяха отново, той пиеше билков чай и хапваше кимионови бисквити още в солариума. Колкото и всички да го обичаха и обожаваха (макар той най-енергично да отхвърляше такова преувеличаване), отсъствието му несъмнено предизвикваше известно облекчение в атмосферата. Малката група около дългата маса в трапезарията бе на ръба на веселието.

— Какво смятате да правите двамата следобед, Хедър? — попита Арно, докато избърсваше с ръчно тъкана салфетка капка кисело мляко от брадата си. Имаше предвид малкото свободно време, което им оставаше, след като приключат със задълженията и молитвите си.

— Ще отидем до Моригънс Ридж. — Въпреки дългите си посивели коси Хедър Бийвърс говореше с ентузиазма на малко момиче. — Там открихме скала с изумителни вибрации. Надяваме се да отключим космическа енергия.

— Все пак внимавайте — побърза да вметне Арно. — Не забравяйте да си вземете амулетите.

— Разбира се. — Хедър и Кен едновременно посегнаха към кристалите от пирит, които висяха на кожени връзки върху челата им подобно на трето око.

— Последния път станахме свидетели на заредена с невероятно мощна информация енергийна вълна, която освободи Хиларион. Той просто разцъфтя. Нали, Кен?

— Тъхъ. — Кен издаде нещо подобно на потвърждение, защото устата му беше пълна с пшеничените трици, залети със сок от диви плодове. — Описа следващите ни хиляда живота и очерта плановете на междугалактическа война, започнала от Марс. С настъпването на новото хилядолетие тук на земята щяло да стане доста напечено.

— А ти, Джанет, имаш ли някакви планове?

— Времето е толкова хубаво. Ще ми се да взема автобуса и да отскоча до Костън. Мей има нужда от още някакви игли за гоблена си. Искаш ли да дойдеш с мен, Трикси? — Погледна към момичето до Арно, но то не я удостои с отговор. Джанет се смути, ала продължи: — После ще отидем в парка и ще хапнем сладолед.

Дългото кокалесто лице на Джанет бе бледо и изглеждаше някак изгладняло. Иначе бе или напълно безизразно, или пламтящо от емоции — сякаш не бе способно на нещо средно. Джанет бе с измити светли очи и почти безцветни зеници, а косата ѝ — груба и твърда — удивително приличаше на козината на ирландска хрътка. Арно извърна очи от изпълненото с копнеж лице. Сам подчиняващ се като роб пред разтопяващия поглед на едрогърдестата госпожица Кътл, той умееше да цени обожанието у другите, а горката Джанет представляваше съвършен пример на покорство.

Не получила отговор, Джанет стана и се залови да прибира грубите купи с остатъци от овесени ядки. Съдовете бяха злополучен опит да се научи да прави полезни неща от глина в началото на пребиваването си в комуната. Не ги харесваше твърде и често нарочно ги удряше един в друг или ги пренасяше небрежно с надеждата да намали техния брой, но те упорито не се чупеха. Дори Кристофър, който буквално унищожил цял сервиз от скъп английски порцелан на Мей, ги миеше, без да ги чупи.

— Днес е рожденият ден на Суами. Сигурно си приготвил някаква изненада — усмихна се Арно на младия мъж, седнал срещу него, защото за никого не беше тайна колко нежни чувства изпитва Крис към младата жена.

— Б... — Обикновено с открито лице и дружелюбен, този път Кристофър имаше неспокоен вид. — Изглежда, вече са направени доста неща.

— Но ще искаш да я изведеш поне на разходка. До реката например?

Кристофър предпочете да замълчи, а Джанет се засмя — смехът ѝ прозвуча злобно и грубо. Тя започна да събира с кокалестите си пръсти трохи в малка лопатка. Като дете често ѝ бяха казвали, че има пръсти на пианист, но тя така и не успя да подложи твърдението на проверка.

— Не вярваш ли в романтиката, Джан? — засмя се весело Трикси и тръсна русата си къдрава коса. Лъскавите розови устни и черните като сажди мигли придаваха на лицето ѝ вид на скъпа порцеланова кукла.

Джанет се изправи и започна да избутва към ръба на масата нападалите зрънца овесени ядки. По твърде стария, вече плот тук-там зееха пукнатини. Няколко зрънца изчезнаха в процепите и се изтърколиха върху дървения под. Джанет реши да е несръчна (в комуната използваша думата, за да определят поведение, което води до нарушаване на покоя) и ги остави да си лежат там. Трикси се облегна назад и се загледа надолу — стиснатите ѝ устни заприличаха на розова пъпчица.

Джанет отнесе купите, върна се с метла и лопата и пролази под масата. Твърдата повърхност на дървения под се заби в коленете ѝ. Пред очите ѝ се разкриха десет крака. Мъжки: те бяха обути в груби сандали, два — в плътни чорапи, поизлинали от дългото пране и миришещи леко на камфоров спирт, два — в бели чорапи, и два — в бежови хавлиени чорапи. Единият чифт женски крака бяха с червени мрежести глезенки, избродирани с кабалистични знаци, а от леки платнени обувки с гумени подметки и щампа на Мики Маус се подаваха толкова къси чорапки, че едва стигаха до кокалчетата на тънки деликатни глезени. Крачолите на панталона бяха навити под коляното и по наскоро обръснатите прасци току-що наболите косъмчета проблясваха като златисти жички.

Сърцето на Джанет се разтуптя, когато погледът ѝ попадна върху бледите, почти синкави крака с изключително крехки кости. Изглеждаха така, сякаш, стига да поискаш, ще ги прекършиш като суха клонка. Тя бързо отмести очи. Неочаквано изпотената ѝ ръка започна припряно да замита трохите. За част от секундата момичето почти докосна прозрачната кожа и едва тогава се насочи към десенираните с Мики Маус гуменки.

— Пазете си краката — глухо прозвуча гласът ѝ.

— А ти, Арно? — попита Кристофър.

— Ще продължа заниманията си с Тим — отговори мъжът. Изправи се и взе от масата квадратната солница и няколко лъжици. — Започнали сме сламен покрив за един от пчелните кошери. — Всеки от членовете на комуната правеше опити в някакъв занаят.

— Твърде много се стараеш — отбеляза Хедър. Думите ѝ прозвучаха пискливо като свирчица.

— Е... Не чак толкова. — Арно очевидно се смути.

— Снощи проведохме с него астроцеремония, нали Хедър? — обади се Кен.

— Правим опити да го просветлим.

— Сетне предложихме центъра на неговата аура на Лейди Порша — златната господарка на спокойствието.

Всички се държаха изключително позитивно. Арно им благодари, но не знаеше какво повече да каже. Нито двамата Бийвър с цялото им проявление на ведро поведение, нито Лейди Порша, нито който и да било не бе способен да помогне на Тим. Можеха само да го обичат. Не беше малко, разбира се, но и не беше достатъчно, за да го изведат от света на сенките.

Усилията бяха напразни. Арно го знаеше. Но щеше да е жестоко спрямо Хедър и Кен, изпълнени с позитивно мислене и добри намерения. Те не изпитваха мрачни колебания. Появеше ли се нещо подобно, натикваха го в килера. Категоричният им отказ да видят сивата, да не говорим за мрачната страна на живота бе причина за изключителното им благодушие. На едва загатнатия проблем те имаха готов отговор. Допускаха какво би станало. Опростяваха нещата. Разрешаваха въпроса. Всеки от тези етапи бе свързан по някакъв начин със съчувствието — деликатно насочено, обвито в ласка и съвсем естествено. Трикси отдръпна стола си от масата.

— Радвам се, че тази вечер, когато ще имаме тържество, не съм дежурна в кухнята. Спокойно ще си изпия питието в „Блек Хорс“. Всички ще се нуждаят от питие, сигурна съм.

Кен и Хедър се усмигнаха добродушно на дръзко изразената прищявка. Досега никой от групата не бе влизал в селската кръчма. Джанет се измъкна изпод масата, разтривайки натъртените си колене.

— Какво значи това, че искаш едно питие? — попита Арно.

— Господин Гамлин. Не ми казвай, че си забравил за посещението му.

— Не, разбира се. — Арно вдигна пластмасовата купа, от която всички си сипваха мюсли. Едно от правилата в комуната бе никой да не става от масата с празни ръце. Макар често да отнасяха по нещо, от

което никой не е успял да си сипе или възползва, системата работеше добре. — Ще приготвиш ли прочутото си суфле, Хедър?

— Ако той закъснее, няма да успее. Знаеш ги богатшите. — Гласът ѝ звучеше сякаш съвсем скоро е пристигнала от Стоковата борса.

— Мислехме да приготвим лазаня „Трите бобени зърна“ — обади се Кен, поглаждайки тънките си мустачки.

— Доста хранително ще бъде.

— Тогава опитай суфлето с компот от круши. Сложи и малко мляко от Калипсо, ако не е твърде престояло.

— Чудесно. — Лицето на Арно просветна, все едно точно това е имал предвид.

— Сигурно ще ѝ купи умопомрачителен подарък — обади се Трикси.

— Знам, че безмилостните богаташи най-много обичат да забият вилица и нож в голяма сочна пържола — намеси се и Джанет.

— Страхотен тъст си си избрал, Кристофър. — Кен намигна на младежа.

— Да не прекаляваме — въздъхна Кристофър и започна да вдига приборите от масата.

— Тук явно няма да получи пържола — потрепери Хедър. — А ти как разбра, че е безмилостен, Джен? — Тя чудесно знаеше колко много Джанет мразеше да я наричат Джен. Тази привилегия имаше единствено Трикси.

— Виждала съм го преди много време на екрана на мърдащата кутия. Участваше в някаква телевизионна дискусия в предаването „Пари“. Дадох го първо как излапва няколко пържоли и едва тогава започна да говори.

— Стига, стига — сгълча ги Арно. Не беше гледал предаването, защото в къщата нямаха телевизор. Смятаха вибрациите за зловредни.

Джанет обаче добре помнеше предаването, фигурата на мъжа, за когото ставаше дума, ѝ се бе сторила агресивна и могъща — сякаш всеки миг щеше да сцеди кутията на телевизора. Държеше главата си леко наведена и малко настрани, подобно на бик, готов за нападение.

— Щеше ми се да не идва тук.

— Дръж се добродушно. — Кен размаха драматично ръка. — Не забравяй. Той е един, а ние — десет, при това сме под закрилата на

светлината на божествения океан. А и знаем, че не съществува такова нещо като гняв.

— Не бихме го поканили — обясни Арно, понеже Джанет очевидно не се успокояваше, — ако според Учителя не е разумно.

— Учителят е доста откъснат от света.

— Гамлин не си дава сметка в каква ситуация ще попадне — тихо се изкиска Кен. — Предоставя му се златната възможност да промени своята карма. Ако е наполовина толкова умен, колкото го представяш, Джанет, няма да пропусне този шанс.

— Не разбирам защо до онзи ден Суами не ни каза коя е — намеси се Трикси.

— Сериозно? — засмя се мрачно Джанет. — Аз пък разбирам.

— Изчака Крис да покаже ясно намеренията си, сякаш се е страхувала да не би той да се интересува от парите ѝ — продължаваше Трикси.

След тези думи в трапезарията настъпи неловко мълчание. Кристофър стисна устни и се изправи, събра вилиците и ножовете, извини се и излезе.

— Трикси, ама и ти си една...

— Само се пошегувах. Какво толкова... — Изниза се, понесла само лъжичка за яйца. — Тук никой няма чувство за хумор.

Кен също стана, но лицето му се изкриви в болезнена гримаса. Имаше проблеми с крака, което пречеше на любимите му занимания из къщата и в градината. В някои дни, особено дъждовните, болките се засилваха. Днес обаче почти не куцаше. Взе от масата дъската за хляб и пое към кухнята.

— Никакво спокойствие за лошите — въздъхна той.

— Те и без това няма да знаят какво да правят с него, ако го постигнат — отбеляза Джанет, а Хедър си надяна маската на търпението.

По-възрастната Хедър гледаше на Джанет като на свой кръст и приемаше голямото предизвикателство. Смяташе, че лявата част от мозъка на момичето е по-силно развита, с две думи — имаше склонност да разсъждава. Докато един ден, воден от Хиларион, духът на Кен обясни, че Джанет е физическото изражение на собствените пристрастия на Хедър. Хедър бе много благодарна да го научи! Това не само обясни някои неща, но стана причина да прояви още по-голяма

ангажираност и преданост. Ето защо, с преувеличено спокойствие в гласа, тя попита:

— Не е ли време да се размърдаме?

Арно остана сам с Джанет и я погледна загрижено. Бе забелязал напрегнатото изражение на необикновено пребледнялото ѝ лице, когато се наведе под масата да събира трохите. Щеше му се да направи необходимото. Всички в къщата съзнаваха колко е добре ден и нощ да са на разположение на всеки нуждаещ се от съвет или изслушване и понеже Арно нямаше склонност да пилее емоциите си, се стараше да бъде отзивчив към потребностите на другите. В случая с Джанет обаче долавяше някакъв непонятен отклик, който го тревожеше. И въпреки всичко...

— Случило ли се е нещо, Джанет? Искаш ли да го споделиш?

— Какво имаш предвид? — Тонът ѝ бе остър и отбранителен, сякаш някой я беше раздразнил. — Нищо няма. Абсолютно нищо. — Най-много я бе подразнила думата „споделиш“, сякаш човекът насреща бе готов да приеме изповедта ѝ.

— Извинявай. — Арно мигом се отдръпна, без нито за миг да се почувства засегнат. Покритото му с лунички лице изразяваше искрено облекчение.

— Тук винаги трябва да си ухилен, за да не те питат непрестанно има ли ти нещо.

— Имах най-добри намерения.

Джанет вече излизаше, кокалестите ѝ рамене изразяваха красноречиво раздразнението ѝ. Арно също се надигна и бавно се отправи към салона. Там се огледа и извика:

— Тим...

Почака и после отново повика момчето. Напоследък то доста често се уединяваше и Арно, уважавайки желанието му да търси сигурност в скривалищата си, не упорстваше в търсенето си. Щом Учителя се появеше след сутрешните си занимания навън, Тим непременно щеше да се покаже. Следваше обожаваната фигура като сянка. Спреше ли Учителя, той мигом клекваше до краката му като вярно куче.

Ето защо Арно отложи направата на покрива за пчелния кошер за друг ден. Тръгна към мястото, където семейство Уелингтън оставяли

галошите и чадърите си, взе от закачалката панамената си шапка и старото яке и излезе в градината.

* * *

Всички вече бяха навън. Едва тогава Тим се промъкна в преддверието на притихналата къща.

Когато слънчевите лъчи минеха през великолепния осмоъгълен витраж от цветни стъкла на тавана на помещението, по дървения под заиграваха наситени розови, кехлибарени, боровинкови, индиговосини и млечнозелени багри. При всяко появяване и скриване на слънцето иззад облаците цветовете ту се насищаха, ту избледняваха и създаваха илюзия за непрестанно движение. Вълшебното сияние на цветовете оказваше магическо въздействие върху Тим. Готов бе да стои тук с часове, да се усмихва, загледан в играта на багрите върху дрехите и по кожата на ръцете и краката си. Сега го обливаха наситени с прах лъчи. Танцуващите пращинки му приличаха на дребни насекоми — кротки мънички създания с лъскави крила.

Случваше се да сънува витража. По време на съня винаги беше в движение — плуваше нагоре с разтворени ръце и пръсти, разпръсквайки светлината. Много по-често летеше — тогава безтегловното му тяло се рееше и издигаше, носеше се и се виеше, гмуркаше се, играеше си с лентата на многоцветната дъга. Веднъж към него се присъедини и ято птици с ярки криле, нежни очи и напълно безопасни човки. След всеки сън го обземаше смразяващ страх, че пъстрите стъкла са изчезнали. Скачаше от леглото и изтичваше до стълбищната площадка, за да се увери, че витражът е още там.

Когато за първи път доведоха Тим в Господарската къща и с нищо не успяха да го прилъжат да хапне малко, Учителя, забелязал магическото въздействие на танцуващите багри, взе две възглавници и двамата се настаниха на пода в преддверието. Само така го убеди да хапне няколко лъжици на принципа „една за теб, една за мен“. И така продължи близо две седмици. Сега, естествено, Тим бе много по-добре. Сядаше на масата като всички останали и според възможностите си участваше в живота на комуната, полагайки усилия да изпълнява възложените му малки задачи.

Но така и не спря да се плаши. Една от вратите на горния етаж се хлопна и макар това да бе Трикси, която отиваше до тоалетната, той се стрелна към първата ниша, попаднала пред погледа му.

В солариума Учителя седеше с чаша току-що приготвен чай от мента с лимон. Суами бе поискала спешно да го види, ала очевидно не бързаше да говори. В негово присъствие хората винаги се смущаваха, все едно какво ги бе накарало да го потърсят за съвет. Край него проблемът им изведнъж ставаше някак маловажен.

От друга страна, мислеше си тя, елегантно подвила крака на меката възглавница, беше твърде късно за думи. Злото беше сторено. Тя вдигна очи към своя духовен водач, огледа деликатните му ръце, унесеното му изражение, крехките му рамене. Трудно можеше да се разсърдиш на този човек. Беше толкова чистосърдечен, тревожеха го единствено проблемите на духа. Както бе отбелязала веднъж Джанет, бе влюбен в идеала за чистота и виждаше доброта в абсолютно всичко. Суами си представи своя груб и безцеремонен баща, който щеше се да появи всеки момент, и предишните й остри терзания я връхлетяха отново.

Гай Гамлин имаше с духовните неща толкова общо, колкото и разярен носорог, а и бе известно какви бъркотии оставя зад гърба си. Учителят едва ли си представяше колко безцеремонен и агресивен е той, колко тревога предизвиква, когато се развихри, колко е стръвна алчността му. А Учителя вярваше, че у всеки човек има нещо божествено и винаги има начин да го достигнеш, стига да си достатъчно търпелив и изпълнен с обич.

— Не бих предложил това посещение, ако не бях убеден, че моментът е подходящ. — Суами вече бе свикнала с уменията на Учителя да чете мислите й и продължаваше да мълчи. — Време е цялата натрупана горчивина да започне да се лекува, дете. Тя само ще ти навреди — продължи той.

— Наистина се опитвам — промълви момичето, действително провело мъчителна борба със себе си през последната седмица. — Но така и не разбирам защо той трябва да идва тук. Няма да променя решението относно парите, ако това е причината.

— Да не подхващаме тази тема отново. — Мъжът се усмихна. — Знаем кога съм стигнал до задънена улица.

— Не ги ли приемеш, ще отидат за благотворителност. Нямах представа какво причиняват парите на хората, Учителю. Всички те гледат особено. Мислят за теб по съвсем друг начин. Те вече... — лицето ѝ се промени: стана угрижено, чертите ѝ се размазаха, устните ѝ потрепнаха.

— Вече какво?

— Нали не си казал на никого за попечителския фонд?

— Не, разбира се. Нали ти пожела така? Но дали родителите ти ще...

— Майка ми няма да дойде. Той ми писа, че била болна.

— Сигурно е така.

— Не. — Тя поклати енергично глава. — Тя няма желание да се видим. Дори не си прави труда да се преструва, че иска.

— Такова посещение е безсмислено. Трябва да си смела, Суами, не търси фалшиви удовлетворения. Не разчитай другите да те утешават или подкрепят. Няма да е честно към тях, а и към теб. Тук имаш всичко, от което се нуждаеш. — Той отпусна ръка върху сърцето си. — Колко пъти трябва да ти го казвам.

— За теб е лесно.

— За никого не е лесно.

Беше прав. Само веднъж по време на медитация беше стигнала близо до прозрението за истинския смисъл на думите „всичко, от което имаш нужда“. Седя повече от час и за първи път изпита колко наситена може да е тишината. Последва изключително усещане за концентрация на внимание, което тя почувства като мощен енергиен тласък. Беше момент на покой, толкова върховен, че цялото ѝ същество, всичките ѝ преживени надежди, болка, обърквания и загуби изчезнаха за миг, а после се концентрираха във вътрешна точка от светлина. След едно мигване на клепачите всичко това изчезна. Единствено с Учителя сподели преживяването, а той я предупреди да се пази от изкушението да се пристрасти към търсене на други подобни преживявания. Естествено, не можеше да се въздържи, но мигът така и не се появи отново.

Само преди година тя и не подозираше за съществуването на този човек и от време на време цялата потръпваше при мисълта, че случайната им среща можеше и да не се състои. Чиста случайност е понякога, че завиваш надясно, а не наляво...

С десетина познати седяха в бар на Ред Лайън Скуеър. Беше онзи час на здрачаване, когато самотните, обърканите и търсещите се отпускат и се потапят в забравата на виното. Настроението на всички беше доста смачкано и те се опитваха да се развеселят — замеряха се с пюре от патладжан, което гребяха със солети от обща купа. Помолиха ги да напуснат, но те отказаха шумно. Предупреждението, че ще дойде полиция, не ги стресна. Напротив, още по-развеселени, те се разбесняха — хванати за ръце, скачаха, викаха, бутаха се в минувачите навън.

Пръв Пери забеляза плаката на една стена. Думите „Любов“, „Светлина“ и „Покой“ изпъкнаха на преден план успоредно със снимката на мъж на средна възраст с дълга бяла коса. Без никаква видима причина плакатът ги развесели още повече. Заблъскаха се пред вратата на залата и нахълтаха вътре. Озоваха се в малко помещение с нисък подиум в отсрещния край. Слушателите бяха предимно възрастни жени, но имаше и неколцина сериозни на вид мъже с раници и по-големи чанти. На главата на един от тях се мъдреше шапка с прозрачно дъно. Той цупеше устни, давайки да се разбере, че трудно ще му направят впечатление с умни слова. Всички в малката зала обърнаха глави към новодошлите и някои дори се опитаха да изшъткат.

Младежите се настаняха шумно на празните места и вдигнаха крака върху облегалките на съседните столове. Запазиха приличие за не повече от пет минути, после Пери се огледа предупредително и дълго и шумно се оригна. Останалите избухнаха в кикот, безуспешно затискайки уста с длан като непослушни деца. Хората се обърнаха възмутени към малката група и младежите започнаха да сочат Пери и да викат:

— Той беше. Той го направи.

След десетина минути, отегчени от играта, станаха и тръгнаха да излизат от залата: подритваха столовете по пътя и подхвърляха подигравателни забележки по адрес на човека на подиума. Вече пред вратата, Силви се обърна и погледна назад. — Нещо сред хаоса (както призна по-късно) я накара да се извърне. Седна кротко на първия попаднал ѝ стол и остана глуха за подвикванията на приятелите си.

Думите на говорещия на подиума проникнаха в нея и ѝ повлияха като сладък успокояващ балсам. Странно, колко малко подробности си спомняше от тази вечер, преобърнала напълно живота

й. Запомни едно-единствено завършено изречение: „Всички стоим в своя собствена светлина.“ Без да й е ясно към кого са адресирани думите и какво точно означават, те я бяха поразили (както все още я поразяваха) с удивителната си дълбочина и спокойствие. Дори в онези първи моменти изпита копнеж да се дистанцира от безсмисленото си съществуване по онова време, да загърби запълнените с омраза дни на пиянство и нощите, наситени с копнеж.

Ораторът завърши лекцията и облече палто върху дългата до петите синя роба. Помогна му дребен мъж с брада. Пийна малко вода, погледна над празните столове към мястото, където седеше момичето, и й се усмихна. Тя се изправи като по команда и започна да се приближава, доловила чистата, неподправена доброта на тази усмивка (по онова време не можеше да обясни защо е пристъпила напред). Момичето почувства завладяваща загриженост. Съвършено новото преживяване се оказа непоносимо за нея и тя се разплака.

Учителят я наблюдаваше как пристъпва. Виждаше слабо, високо момиче в оскъдно облекло. Сребриста пола от намачкан плат, а наместо блуза — само две презрамки. Русолявата й коса стърчеше на всички страни, тежък грим и ярко червило очертаваха очите и устните. От нея се носеше миризма на джин, тежък парфюм и пълни с горчицина сънища. С всяка следваща стъпка по посока на Учителя тя плачеше все по-неудържимо — накрая вече почти виеше. Стъпвайки неуверено на високите си сребристи обувки, притискаше ръце до едва покритите си гърди.

Сега всичко й се струваше толкова отдавнашно, че тя трудно си спомняше колко дълбоко бе отчаянието й тогава. Пресегна се и взе чашата на своя събеседник.

— Искаш ли още чай, Учителю?

— Не. Благодаря ти.

Дълбока бръчка прорязваше челото между веждите му. Стори й се много уморен. Нещо по-лошо — Суами забеляза и торбичките под очите му, — изведнъж й се видя остарял. Мисълта, че той също е подвластен на времето, й се стори абсурдна и ужасяваща. Нима този човек не е изворът на цялата мъдрост, на всеопрощаващата благословия? Той е там, за да обича и пази всички тях. Ако нещо се случи с него...

Крачейки към изхода на солариума, Суами си даде сметка колко е различно да знаеш, че някой е смъртен, и действително да го проумееш. До момента си беше въобразявала, че този човек винаги ще е там за тях. Сети се за Тим. Какво щеше да прави той без своя любим покровител и приятел? Какво щяха да правят всички те? Врълетя я внезапно пристъп на страх и тя се спусна обратно, грабна ръката на Учителя и я притисна до лицето си.

— Какво има?

— Не искам да умираш.

Очакваше да се усмихне и да се пошегува с тревогата ѝ, но за нейна изненада той само промълви:

— Неизбежно е. Всички ще умрем.

— Не се ли страхуваш?

— Не. Вече не. — Мъжът изтегли бавно ръката си. — Вероятно преди време... щях да се страхувам, но сега — не.

„Аз обаче се боя“, помисли си Суами и докато се отдалечаваше от него, по лицето ѝ се изписа дълбоко безпокойство.

* * *

През един от отворените прозорци на приземния етаж се разнасяше възторжена музика. Мей свиреше на чело „Соната“ от Бокерини. Лъкът бягаше напред-назад по струните с буен възторг. Две дълбоки бръчки разделяха дебелия ѝ вежди, очите бяха плътно затворени. Тя отмяташе глава с такава страст, че от време на време из топлия въздух отскачаха кристални капчици влага от челото ѝ, а фибите на една от навитите около ушите ѝ плитки се бяха изхлузили и тя подскачаше енергично напред-назад в три четвърти такт.

Носеше широка роба с изрисувани по нея с природни бои пирамиди и погребални процесии. Десенаторът нещо не бе дообмислил щампата и на места фигурите се сблъскваха, образувайки комични струпвания на камили, опечалени близки, покойник.

Над деколтето-лодка на тази обемиста дреха се показваше прекрасният профил на Мей. Ясно очертан, ведър, благороден, недвусмислено излъчващ здраве и щастие. Лицето ѝ бе едно от най-впечатляващите неща в нея не само защото го украсяваше така, както

се грижеше за стаята си и за всеки свой предмет. Цветовата ѝ палитра бе извънредно богата, а четката — смела и дръзка. Страните ѝ грееха със сочно червено, а устните — с цвят на разпукан нар. Върху клепачите ѝ бе положено яркозелено, което преливаше в синьо, често пъти посипано със сребрист прах. Кожата ѝ с цвят на чайна роза често пъти бе покрита с плътен слой грим, защото, често отвлечена от размисли за други светове, Мей забравяше, че вече се е гримирала и полагаше нов щедър слой.

След финалните няколко удара с лъка челюстката опря длан в струните, за да укроти последните вибрации. Дали под слънцето има друг инструмент или друго създание, което да ръмжи елегантно, помисли си тя. Отпусна за миг буза върху хладната повърхност на лакираното дърво, оставяйки петно пудра с цвят на праскова, след което опря инструмента о ръба на стола и се отправи към прозореца, последвана от издутата като корабно платно тънка памучна материя на цветната дреха.

Загледа се към кедровото дърво навън; толкова ѝ се искаше да задържи възможно по-дълго този миг на радостно спокойствие, което я обземаше винаги когато свиреше. Тя въздъхна и съвсем целенасочено отправи мислите си към своята идея за цветно ателие „Дъга обвива твоите рамене“, приета много добре. Записаха се доста хора. Но дори и тази хитринка се оказа само отчасти успешна. Образите на ентузиазираните участници, мислещи в цветове, постепенно избледняха, колкото и да се мъчеше да ги задържи, изместени от тревога.

Толкова ѝ се искаше да изтича при Учителя и да поговори с него, макар да нямаха обичай да го занимават с дребни проблеми от временно естество. Мей се опасяваше, че няма да получи от този източник на топлина и светлина, какъвто той винаги е бил за тях, необходимото разбиране. По някаква причина се чувстваше отхвърлена, без да има каквото и да било обективно основание. Трудността произтичаше от обстоятелството, че именно нейният обичан и обожаван гуру — съвсем неволно, разбира се — бе в известен смисъл причина за безпокойството ѝ.

Ето какво се беше случило. Два дни след смъртта на Джим Мей мина край стаята на Учителя на път за пералното помещение. Красивият параван оризова хартия със знаците, на зодиака закриваше

видимостта към вътрешността на помещението, макар вратата да беше откритата. Отвътре се долавяше оживен, но приглушен разговор и Мей реши, че в стаята се провежда сеанс за прочистване на чакрите; Тогава внезапно някой възкликна:

— Господи, защо не остави нещата такива, каквито са? Ако решат да направят аутопсия на трупа...

Енергично шъткане прекъсна развълнувания глас.

Настъпи стъписваща, ненарушавана от нищо тишина. След малко едва доловим шум от движение на дреха подсказа, че някой приближава до паравана. Мей отскочи от вратата и залепи гръб до стената на коридора, тъкмо навреме, за да не я забележат. Миг по-късно вратата се затвори.

Разтреперана от изненада и тревога, Мей продължаваше да стои неподвижно. Беше сигурна, че в гласа на Учителя е различила тревога. Не можеше да определи от гняв или страх. Вероятно и от двете. Опитваше се да се убеди, че не е разбрала правилно — та нали, извадени от контекста, думите винаги звучат застрашително. Но за какво друго би се отнасяла дума като „аутопсия“ освен за смъртта на Джим?

Вече в пералното помещение, докато изсипваше екологично чистия прах за пране, продължи да разсъждава как така и хрумна да пере точно в този момент. Като всички от комуната тя твърдо вярваше, че някаква сила извън нея или звездите предначертavat деня и действията и. Не можеше да се каже, че през цялата тази седмица не беше получавала предупреждения от Зурба, лупата на Марс.

Дойде време да извади дрехите си от пералнята и Мей някак неволно забеляза контраста между току-що изплакнатото безупречно чисто пране и мрачните си мисли.

След около месец се случи друго, също толкова тревожно събитие. Събуди се посред нощ от приглушено тропване в стаята на Джим, съседна на нейната. Последваха още две — приличаха на затваряне на чекмеджета. През деня беше чула шум от движение из стаята, но сметна, че някой се е заел с тъжната задача да подреди вещите на покойния им приятел. Нощното раздвижване обаче бе нещо съвсем друго. Очевидно беше крадец, затова Мей грабна най-тежката си книга — Атлас на планетите — и излезе безшумно в коридора. Със

затаен дъх натисна бравата на съседната врата, но тя се оказа заключена.

Колкото и предпазлива да беше, приближаването ѝ явно разтревожи човека вътре, защото Мей долови бързи стъпки от другата страна на вратата. Макар и изплашена до смърт, не мръдна от поста си, вдигнала високо Атласа над главата си. Вратата беше все така заключена. Заслушана внимателно в звуците вътре, тя долови стържене на метал в метал и се досети, че човекът вдига резето на прозореца. Изтича обратно в стаята си, но докато остави тежката книга и отвори прозореца, вече беше късно. Крилата на съседния прозорец зееха широко отворени и тя бе сигурна, че забеляза как някаква сянка се движи бързо към отсрещния край на терасата.

Веднага ѝ хрумна да вдигне тревога, но осъзнавайки, че човекът не се отправя към улицата — най-естественият път за бягство, ако е външен, — се отказа. Преди време имаше опит да ги оберат и затова инсталираха на стената на сградата специална халогенна лампа, която, мръкнеше ли, се запалваше автоматично при приближаването на човек или превозно средство. Този път лампата не светна.

Още по-разтревожена от този факт, Мей се облегна на перваза на своя прозорец и се загледа към градината, потънала в уханията на нощта. Изпитваше дълбока и безнадеждна самота. Бе открила, че в нейния рай — защото за нея „Златният ветрогон“ представляваше именно това — има змия. Двудлика, с двойствено сърце и раздвоен език.

Умът ѝ не побираше кой може да е, но човекът, който се измъкна от стаята на Джим, несъмнено влезе в къщата. Мислите ѝ от само себе си се насочиха към дочутия през отворената врата разговор. Колкото ѝ да се упрекваше за своята склонност да драматизира, двете случки явно бяха свързани. Насилваше се да не им обърне внимание, да продължи живота си както досега, все едно нищо особено не е станало. Подобно поведение обаче влизаше в пълно противоречие с етиката на комуната. Има договореност всеки по всяко време да е ангажиран с проблемите на другите. Така разбираха те понятието „загриженост един за друг“.

Мей не спираше да си блъска главата с въпроса и за тайнствения посетител, и за дочутия откъслечен разговор. Разтревожена и нервна, бе започнала да нагъва плата на дрехата си. В един момент я пусна и

камилите от шарките подскочиха, създавайки впечатление на движещ се керван.

Ако бе разбрала с какъв човек бе разговарял Учителя — с мъж или с жена, — възможностите щяха да се ограничат.

Ядосано се отдръпна от прозореца с гневно изръмжаване. Не понасяше нещо да ѝ се опре — да не може да го реши или да го сложи в ред. Закрачи нервно напред-назад и започна да призовава мълчаливо, но настойчиво могъщата сила на Куан Ин — бледоликата прасковена жена, — в служба, на която Мей се посвети след трогателна церемония, включваща поднасянето на кошница плодове, нагънато парче снежнобял лен и чек за впечатляваща сума. След този ден Куан Ин никога не се бе скъпила да ѝ дава съвети и насоки, да разпръсква с майчинска загриженост светлина в ума и душата ѝ, но днес тя оставаше недостъпна.

* * *

Арно грижливо прекопаваше лехите със зелен фасул, а в душата си се бореше със своя коан^[1], измислен от дзен-учителя Бак Ан. Бак Ан бе прочут с въпроса си: „Какъв е звукът от една ръка?“

От учениците се изискваше всеки миг и всеки ден по време на всяко занимание, независимо колко е елементарно, да са стопроцентово проникнати физически, мисловно и духовно от своя коан. Арно си бе изработил десетки начини как да насочва съзнанието си към коана. А съзнанието му се отклоняваше непрестанно от правия път. Сега той се оципа по ръката, за да прогони занесеността си, и насочи внимание към плевелите в лехата. Улови здраво гладката дръжка на мотиката, впи поглед в ръждясалото острие и в ситните бели цветенца на звездичата, избуяла между стръковете фасул.

Арно работеше в градината с огромно неудоволствие. Идеята на Декарт, че човекът е господар и владетел на природата, не предизвикваше тръпка в сърцето му. Нито се радваше, нито разбираше градината. Гледаше на работата си там като на тегоба. Трябваше да оплеви толкова много оплетени бурени, да внимава с невидими дупки, да не говорим за буболечките и червеите. Последните растяха и дебелееха благодарение на усилията на Арно да отгледа поне малко

зеленчуци — наистина не бяха кой знае колко. Понеже нямаше нужните знания, се случваше да засади моркови в глинеста почва, фасул на прекалено влажни места, а картофите — всяка година на един и същи парцел.

За да се справи с невежеството си, купи книга — дебела и със страшно много черно-бели рисунки, илюстриращи чудесно сечивата и мъките на Арно. Още при първия поглед върху гъсто напечатаните редове го обзе огромно отегчение и книгата бързо-бързо се озова зад кълбета връв и пожълтели пакетчета семена в дъното на бараката за градински сечива.

Беше се опитал да възрази и да увери комисията по номинации, удостоила го с длъжността градинар, че няма никакъв талант в тази област. Съвършено спокойно му обясниха, че тъкмо това е целта на техния избор. Неговите желания не били за пренебрегване, но в случая нямали значение. В комуната не се поощрявала изявата на собственото его (заробващо, алчно чудовище). Никакво подбиране или избиране. За да израснеш духовно, трябва да забравиш собствените си желания и стремежи. Толкова. Арно прие решението с тежка въздишка.

Миг по-късно вълната звуци, понесли се над моравите, езерцето и пътеката с рододендрони, прогони обзелото го раздразнение. Арно пусна мотиката на земята, сякаш искаше да попие възможно повече от музиката, изпълнявана от скъпата на сърцето му жена. Едно от най-страшните опасения на Арно бе, че ако по някакво чудо егото му изчезне, то и любовта му към Мей ще се изпари и тогава ще се лиши от надеждите за бъдещи радости. Цялото му същество копнееше да се повети в служба и обожание на тази жена.

И като си помислиш, че ако не беше огромната случайност, благодарение на която се бе присъединил към групата в „Златния ветрогон“, той като нищо щеше да се размине с нея! Беше останал сам-самичък на света. Преди повече от трийсет години баща му напусна майка му, а тя почина наскоро. Проточилата се незаслужено мъчителна болест отне живота на тази изключително деликатна жена и той остана сам, огорчен и в пълно отчаяние. След погребението се затвори като ранено животно в малкия им дом в Елтам. Имаше сили само за най-необходимото, хранеше се колкото да не умре от глад, а за да отиде да напазарува, мятеше нещо на гърба си, за да не плаши хората. С изключение на продавачите в магазина, в продължение на седмици не

виждаше жива душа, защото, за да се грижи за майка си, напусна и работата си в администрацията на водоснабдителната компания в града.

Прекарваше по-голяма част от деня свит в леглото — стегната топка от болка. Сълзи се стичаха неспирно по бузите му. Солената течност пълнеше ушите, носът му се запушваше, гърлото го болеше от спазмите. Понякога приятелка на майка му — а тя имаше много — чукваше на прозореца, спираше го на улицата или го канеше да го нахрани. Някои оставяха кутия с храна или буркан със супа на прага на малката къща. Случваше се със седмици да не се покаже навън.

И тогава най-неочаквано един следобед отново започна да чете. Беше си направил кафе, но наместо както обикновено да се мушне веднага в леглото, за да го изпие, той се подпря на кухненската маса и извади „Малката Дорит“. С майка му много обичаха писателите от времето на кралица Виктория. По-късно през деня, след пазаруването, се отби в малка антикварна книжарница и известно време остана при философската литература. Когато сега се връщаше понякога към онова време, си даваше сметка, че се е опитвал да прозре причината за проточилото се страдание на майка му. Тогава купи десетина книги, но те се оказаха или прекалено специализирани и той не можа да разбере нищо, или толкова глупави и наивни, че ако имаше сили, щеше да се разсмее.

Скоро след това присъства на няколко спиритически сеанса. Майка му — наистина — не се яви, но той изпита известно облекчение, виждайки страданието на другите. Някои от присъстващите бяха загубили децата си и гледката на изтерзаните родители, стиснали по някоя играчка с надежда да привлекат вниманието на духа на починалото си дете, помогна на Арно да види своята скръб от друг ъгъл. В края на краищата майка му почина на близо осемдесет години и ако се вярваше на думите ѝ, беше твърде изморена от живота.

Полека-лека острата болка се притъпи и скръбта му стана по-поносима. Самотата обаче не изчезна. Копнееше за запознанства, макар да недоумяваше как точно ще ги осъществи. Към единственото му хоби — четенето — се добавиха предложенията на доброжелатели да започне да посещава някой клуб за хора с неговите интереси. Макар и далечен, вариантът беше добър. След дълги колебания се записа в

курс за литературна критика, организиран в техническия колеж в града.

След една от поредните сбирки той се отби в магазинчето „Дарове на природата“ да си купи мед. На таблото за съобщения прочете необикновена обява със заглавие: „Среща с любимите ви хора“. Заради така скъпите му думи „любими хора“ или защото предлагаша двудневно прекарване вън от града и от потискащата обстановка на дома му Арно реши да отиде. Трябваше да внесе доста голяма сума. С тези пари би могъл да прекара цяла седмица в Испания, но прецени, че това е шанс да се запознае с нови хора и си заслужава да ги даде. Освен това темата „Човекът — многопластово космическо създание“ събуди любопитството му.

При откриването първо говори Йън Крейги — почетен основател на комуната. Идеята, че всеки човек, включително и той самият, е многопластово създание също като Всевишния, допадна на Арно и дори му се стори забавна. Хареса му и компанията на присъстващите, и разнообразието на курсове за помощ: *Цветотерапия, Хармонизираща терапия, Да разкъсаш негативната си предразположеност, Грижа и прочистване на астралното ти тяло.* Щеше да получи и основна консултация, за да разбере коя е най-подходящата за него терапия. За себе си беше решил, че е хармонизиращата. Точно в този момент вратата към просторното помещение, наричано от всички солариум, се отвори и се появи Мей Кътл. Ярво оцветената тафта на полата ѝ издаваше тихо шумолене. Хармонично съчетаните черти на лицето ѝ поразиха Арно. Леко удълженият ѝ нос се открояваше на фона на деликатна и нежна кожа, покрита с нежен мъх. Високите скули и блестящите очи създаваха впечатлението, че във вените ѝ тече унгарска кръв.

След вечеря тя свири на чело. Омагьосан от бързата игра на лъка и от чувствените звуци, Арно разбра не само, че я обиква, но че и винаги е обичал тази жена. Понеже тя се беше включила в групата за цветотерапия, и той се записа там и при всяка възможност се потапяше в емоционалността и щедростта на богатата ѝ натура. Благодарение на нейното присъствие много скоро и напълно неусетно настъпи ред в аурата му, в гардероба, в навиците му за сън и хранене, в отношението му към Космоса. Арно посети още три такива двудневни сбирки, после продаде къщата си и се засели завинаги в Господарската къща.

Всичко това се случи преди осемнайсет месеца, а щастието, което изпита в началото на живота си тук, ставаше все по-голямо и всепоглъщащо. Постепенно се отърси от самотата, сякаш е стара кожа.

От членовете на комуната, които завари в къщата, останаха само Мей и Учителя. Другите, както често се случва на такива места, се присъединиха към други общности или се върнаха в света на обикновените хора. Междувременно пристигаха нови попълнения и можеше да се каже, че в момента комуната е в разцвет. Добрият им финансов баланс позволи да изпратят малко пари в Еритрея или където имаше нужда от тях.

Усетил се, че пак се е отклонил от плевенето, Арно се оципа по ръката. За кой ли път си зададе въпроса дали не сбърка, като избра курса по дзен-философия. Стисна зъби и решително се зае да изпълни препоръките на Учителя — да си повтаря гласно позитивно окуражаване.

— Колко чудесно е наистина. Истинска магия — провикна се той и заби мотиката в корените на поредния плевел. — Почиствам репичките, а след малко ще продължа и към зеления фасул. Какво удоволствие!

Никакъв резултат. Само след няколко минути си представяше Мей и го обзе копнеж да е край нея. Да ѝ служи, да я обожава. Да обръща страниците на партитурите ѝ например, да ѝ приготви лимонов чай на малкия спиртник в стаята ѝ. Или само да седи и да се къпе в очарованието, което излъчват греещите ѝ грижовни очи.

Всеки ден към десет сутринта Кен в ролята си на Задкиел — планетарният служител на светлината — слизаше, за да се заеме със сериозно настройване на подходящи вълни. Сядаше в поза „Лотос“ с притворени в покорство очи, а ноздрите му потрепваха от вълнение. Ведно със свръхсъзнанието си той правеше опит да проникне отвъд външните предели на живота и същевременно да се потопи във Вътрешната матрица на реалността. За изпълнение на тези задачи щеше да му помага ядреният му прихващач — малък медальон със златно покритие, обсипан с дребни пирамиди, които улавяха токсичните енергии (от микровълни, киселинни дъждове, канцерогенна радиация, негативното отношение на Джанет и т.н.), след

това обработваха вибрациите на ДНК, докато токсичността се разсее и състоянието се хармонизира.

Хедър (или Тетис, както бе астрално известна) се настани до съпруга си. Тя дишаше шумно през носа, изключила се за малко от своята космическа задача — като се започне от енергийно презареждане, мине се през среща с великите богове на кристалната решетка и се стигне до пътешествие до Венера за освежаване на приятелските връзки с духовете на прародители, които също като нея са избегнали потъването на континента Атлантида.

Имаше случаи, когато Хиларион, партньорът на Кен от другата страна, се появяваше при първото най-просто повикване, но често се налагаше да го зове продължително и да го моли да се появи. Днес партньорът заяви присъствието си още преди Кен да е отворил уста, за да поеме първата глътка от атмосферата на Висшите селения.

— Тук съм, земянино. Приемаш ли Наситения пламък на Присъствието на свещения огън?

— Приветствам те, уважаеми Хиларион. Приемам Властта на огъня и обещавам да работя за усъвършенстването, за запазването и разгласяването на Космическата идея и единствено да се посветя да се установи духът на любовта сред човечеството.

— Добре тогава. Знай, че обитателите на Висшите селения имат желание да окажат помощ за разпространяването на Божието съвършенство в света на формата и нека бъдат благословени усилията ти.

— Моля те, предай сърдечната ми благодарност на всемогъщите висши създания, велики Хиларион.

Двамата продължиха така още известно време. При подобни сеанси се случваше старият дух да им съобщи някое пророчество, което даваше на Задкиел и Тетис нови доказателства за величието на Космическия пулс. Миналата седмица например ги удостои с информацията, че ако поискат и са в подходящо състояние на духа, проследят ли всяка изоставена железопътна линия в Англия до първоначалния ѝ изходен пункт, ще получат доказателство, че Иисус — Космическият Христос — е посещавал държавата им през последната половина на XX век.

— Имам предсказание за теб, Задкиел. — Кен приседна от изненада, а Хедър, тъкмо изправила се да си ходи, също седна. — Тази

нощ при изгрева на лупата богиня Астарте ще се преобрази в жена от плът и кръв и ще се появи сред земните жители, за да разпръсне лунна мъдрост.

— Божичко! — не се сдържа Хедър.

— Предлагам да обмислиш възможността да се обгърнеш в светлина, за да си готов. Може да призовеш и подкрепата на многочислените легиони на Всевишния. Визуализирай се в електронни модели. Поддържай ритъма на призоваване. И не предлагай на жената освежителни напитки.

— Не, разбира се, че няма, велики Хиларион. — Сякаш бе възможно да са толкова глупави. — Имаш ли някаква представа как точно ще...

Ала астралният му партньор вече се беше оттеглил в своята галактика. За съвсем кратко думите „Аз съм“ останаха като огнени очертания, после бързо изчезнаха. Кен изпусна дълбока въздишка, връщайки се обратно към своя свят. Обърна очи към Хедър.

— Какво ще кажеш?

— Оо...! Каква чест да сподели с теб пророчеството.

Кен се изчерви смутен и се загледа в стъпалото на обърнатия си нагоре ляв крак.

— Дали е редно да кажем на другите?

— Разбира се — отвърна Кен. — Няма да е честно да го скрием. Представи си само колко ще се изненадат, ако не го направим. А трябва да браним и Учителя. Вече е толкова възрастен и крехък. Подобна изненада може да му дойде много.

Суами доеше Калипсо, опряла буза в бедрото на животното. Подръпваше внимателно тъмните набръчкани цицки на вимето и следеше как струйките мляко се стрелкат в пластмасовата кофа.

Когато не я дояха, Калипсо живееше на свобода навън. Тук помещението бе чисто варосано и се затваряше с широка врата. На рафтовете покрай стените грижливо бяха подредени ябълки. Макар и леко поизсъхнали, плодовете миришеха приятно. Същото се отнасяше и за сеното на Калипсо, което се сменяше всеки ден.

Суами обичаше това място. Беше толкова тихо. Слънцето го огряваше подобно на солариума, където се събираха за медитация.

Току-що хрумналото ѝ сравнение я накара да се усмихне. В стария обор нямаше нищо духовно, но Учителя твърдеше, че Бог можеше да се открие навсякъде, стига сърцето ти да е отворено и покорно, така че какво пречеше мястото да е точно това.

— Защо не наистина? — изрече Суами на глас. Изцеди и последните капки мляко и поглади с ръка топлото козе виме. Животното изви глава назад. Изражението му никога не се променяше. Беше съзерцателно и самодоволно, сякаш пазеше някаква много важна тайна. Копитото на единия заден крак се размърда и Суами побърза да дръпне ведрото настрана; звънчето на Калипсо дрънна неспокойно. Козата много обичаше да ритне млякото.

Всеки момент Кристофър щеше да дойде, за да я заведе на паша. След единодушното решение, че моторната косачка не е природосъобразна, въведоха практиката да водят Калипсо да пасе по местата, където тревата е най-избуяла. Въздържа се единствено алергичният към млякото Кен.

Суами нахлузи кожената каишка на врата на козата и ѝ даде ябълка, друга пъхна в красива торба, която бе получила като подарък за рождения си ден от Мей. Избродираните слънчогледи и яркочервени ириса на фона на листа в землисто и червено-кафяво много приличаха на фигурите по чантата на самата Мей, която Суами отдавна харесваше. Вярно, слънчогледите бяха по-бледи, но в магазина не намериха по-подходящи конци. Суами се трогна от цялото си сърце. Представяше си как Мей, затворена в стаята си, тайно бродира и шие, водена единствено от желанието да зарадва някого. Откакто пристигна в Господарската къща, освен възвишената благодат от насоките на Учителя Суами получаваше много внимание и доброта: десетки прояви на ненатрапчива загриженост, готовност да я изслушват, желание да я утешат, да споделят задълженията ѝ. А сега вече всички знаеха коя е всъщност и вероятно отношението им към нея щеше да се промени. Щяха, разбира се, да се опитат да се държат както преди, но нямаше да е възможно. В крайна сметка парите щяха да издигнат преграда между нея и останалите. Беше неизбежно.

Устните на Суами се извиха иронично — спомни си с колко вълнение и надежди прегърна идеята да си смени името и да остави в Лондон старата си самоличност. Съвсем наивно и детинско от нейна страна. Защото не е възможно двамайсет години да си една личност, а

после, само като смениш името си, да изчезнеш. Този ход ѝ беше помогнал донякъде. Сега дните ѝ бяха изпълнени с тиха благодарност. Смяташе, че това е щастието.

Точно тогава в комуната пристигна Кристофър. Почти веднага между двамата се установи шеговито приятелство. Обичаше да я дразни, но никога грубо; притиснал длани до сърцето си в комичен любовен копнеж, се кълнеше, че ако тя не го приеме, той ще загине. Всичко се разиграваше само пред очите на групата. Останеха ли насаме, младият мъж се променяше. Товореше за миналото си, споделяше надеждите си за бъдещето: вместо да стои зад камерата, искаше да започне да пише и да режисира. Понякога я целуваше, но нежно и деликатно, за разлика от предишните ѝ приятели, които мачкаха и дъвчеха устните ѝ.

Когато се замислеше за неизбежното заминаване на Кристофър, Суами трябваше да си повтаря многократно максимата на Учителя: всичко, което ѝ е необходимо, за да поддържа духа си, не е в небесния простор или в нечия чужда психика, а единствено и само в собственото ѝ сърце. Това ѝ се виждаше твърде самотно занимание, а тя вече достатъчно време се бе чувствала безнадеждно самотна. Докато размишляваше, слухът ѝ долови нечий стъпки да приближават по чакълена пътека и пръстите на младата жена затрепериха по повърхността на дървената стойка.

Кристофър надникна през вратата на обора и попита:

— Как е моето момиче?

— Хрупа ябълка.

Както обикновено при среща с него Суами беше едновременно вдъхновена и разтревожена. Смущаваше я и чупливата му черна коса, и бледата кожа, и блестящите коси сиво-зелени очи. Очакваше той да попита: „А как е и другото ми момиче?“ — това беше вече обичайна размяна на реплики между тях.

Този път обаче само бутна вратата на обора, пристъпи до Калипсо и пое кожената ѝ каишка.

— Да вървим, космата дебеланке — едва продума той. Още миг и щеше да тръгне.

— Няма ли да ме поздравяш за рождения ден? — пристраши се да попита Суами.

— Разбира се, скъпа, извинявай. — Нави повода на козата около ръката си. — Честит рожден ден!

— Пък и от близо седмица не си декларираш неувяхващата си любов. Засрами се. — Суами полагаше неимоверни усилия гласът ѝ да звучи спокойно, както бе звучал в десетки подобни случаи: „Ще влезеш ли за малко? Ще те видя ли отново? Не искаш ли да останеш тази нощ? Ще ми се обадиш ли? Трябва ли да тръгваш? Обичаш ли ме? Обичаш ли ме...“ След това си помисли, че никак не се е променила. А трябва. Наложително е. Не може да продължава така. — Знам, че го правиш само на шега... — Тя долови нотката на молба в гласа си и това никак не ѝ хареса.

— Никога не с било шега. — Думите прозвучаха дрезгаво и остро. Смутен, подръпна повода на Калипсо. — Хайде, тръгвай...

— Така ли? — Недоумяваща и някак безтегловна, Суами се изправи. Гледаше го, без да разбира нищо. — Не е ли било шега? А какво тогава?

— Какво значение има?

— Кристофър! — Разтреперана се затича към него и застана на пътя му към изхода. — Какво искаш да кажеш? Трябва да ми кажеш.

— Няма смисъл.

— Всички неща, които ми казваше досега... — развълнувана, хвана с една ръка повода, а с другата изви лицето му към себе си. — Истина ли бяха?

— Трябваше да ми кажеш коя си наистина.

— Аз съм си аз. — Протегна умолително длани. — Същият човек, който беше и вчера...

— Наистина ли не схващаш? Влюбих се в човек, а сега разбирам, че е съвсем друг. Не те обвинявам в нищо Суз... Силви...

— Не ме наричай така.

— Чувствам се отвратително. Ти знаеш кой съм.

Нямам абсолютно нищо. Поне в сравнение със семейство Гамлин.

— О, Господи! — проплака Суами и отметна глава, сякаш някой я беше зашлевил. — Цял живот ли ще нося този кръст?! Гамлин! Гамлин!... Мразя това име. Ако можех, щях да го изчегъртам от себе си с нож. Знаеш ли какво означава то за мен? Студ, отхвърляне, липса на обич. Никога не си виждал родителите ми, уверявам те, че са

отвратителни. Интересуват ги единствено парите. Как да ги печелят, как да ги харчат. Дишат и съществуват чрез тях. Къщата им е противна. Баща ми е чудовище, майка ми — натруфено чучело, неспособно да съществува без хапчета и алкохол. Така е, името ми е Силвия Гамлин и е истинското ми проклятие... — Избухна в неудържими ридания.

Кристофър я гледаше онемял. Все пак се съвзе, пристъпи напред и я прегърна. Избърса сълзите ѝ и промълви:

— Никога, никога повече не бива да плачеш така.

---

[1] Загадка, използвана в дзенбудизма за съсредоточаване по време на медитация. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Гай и Фелисити Гамлин стояха на входа на своя дом, недалеч от Итън Скуеър, често сниман и показван във всевъзможни издания. По краищата на предната площадка, покрита с бели и черни теракотени плочки, имаше кашпи с красиви цветя.

Фелисити изпращаше Гай на работа. С две думи казано, тя стоеше пред огледалото от мексиканско стъкло, мърморейки си нещо, а Гай без никакво притеснение ругаше шумно и грубо своя шофьор Фурно, който се бе обадил, че е заклещен в улично задръстване съвсем наблизо до дома им. Никой от двамата не обръщаше внимание на другия. Всичко важно вече беше казано — изкрещяно, извикано. Бяха стигнали до етап в отношенията си, когато Фелисити внимаваше, а Гай просто не я забелязваше. Не разбираше защо тя продължава да го изпраща всяка сутрин. От години не му беше вече нито приятел, нито враг.

Останала сама, Фелисити се понесе към дневната. През първите минути, след като мъжът ѝ излезете, тя предвкушваше началото на освобождението. Възникна обаче затруднение. Какво да прави през останалата част от деня. Когато я изписаха от клиниката, изрично подчертаха необходимостта да запълва деня си възможно повече: „Защото не желаете да се връщате повече тук, нали?“ Фразата звучеше почти като заплаха. Премълча естествено факта, че редките моменти на спокойствие и душевен мир от живота си на възрастна е изпитала тъкмо там.

В началото я натъпкаха с лекарства, но дозите постепенно намаляха, пристигаха кошници с цветя и деликатеси. Усмехнати хора я къпеха, вчесваха косите ѝ с бавни, внимателни движения. Лекарите изслушваха търпеливо тревогите ѝ, все едно какво мислеха за тях. Жестокостта на външния свят се разбиваше в стените на клиниката. Беше се чувствала като принцеса, затворена във вълшебна висока кула. Астрономическата цена ни най-малко не се отрази на богатството ѝ.

Бяха нарекли състоянието ѝ „нервен срив“ — с него обясняваха редица нейни асоциални постъпки: от безпричинната истерия в

„Хародс“ до издраното до кръв лице на нейна позната в пристъп на самоотвращение. Преди да постъпи в клиниката, тънеше в изумително по мащабите си усещане за изоставеност и отчаяние. Всичко това обаче бе вече далеч в миналото.

Тръгна към кухнята, откъдето се носеше божествен аромат на сладкиш с шоколадов крем. На закуска Гай изяде четири парчета. Теглото се отразява добре на мъжете. Когато се запозна с него, той приличаше на изгладняло улично псе. Движеше се плавно и леко, а стомахът му бе залепен за гърба.

Тя грабна няколко парчета сладкиш и ги натъпка в устата си, с наслада изсмука масления сок, а другото изплю в умивалника. Ако искаше да остане в сегашната си форма и размери, не биваше да гълта.

Едва след това запали цигара и се загледа навън през бронираните прозорци. Някакъв минувач надникна и тя побърза да се изнесе към спалнята на третия етаж. Бързо заключи вратата и се просна върху леглото на Гай. Той държеше да спят в една стая. От чиста злоба, според нея. Беше неудобно и за двамата. Гай спеше неспокойно, бълнуваше, мятеше се, смееше се. Беше убедена, че се смее на нея. Върху нощната му масичка в седефена рамка бе поставена снимката на дъщеря им. Фелисити никога не гледаше към нея. Знаеше я отлично. Или поне щеше да я знае, ако имаше сили за това. Сълзи на самосъжаление опариха очите ѝ.

Спомни си първите несръчни стъпки на малкото момиченце в школата по балет; тъгата на детето, когато разбра, че ще трябва да ходи на училище; колко много плака, когато любимото ѝ пони умря. Захлупи със замах снимката и стъклото се счупи. Потънала в самосъжаление, жената реши, че има нужда от питие.

Питие и няколко хапчета за ободряване. Все още вършеха работа. В клиниката я предупредиха, че може да посяга към тях само в краен случай. А нима това не е краен случай — в ясен слънчев ден в сърцето на Белгревия да си самотен и ужасно нещастен в девет часа сутринта. Една вана също щеше да свърши работа. Пусна елегантните кранове, сипа ароматни соли и отиде за нова цигара. Когато се върна, погледът ѝ попадна на огледалото: мършаво лице с вече ясно очертани бръчици около очите. Напразно беше отишъл животът на десетки неродени агнета, от чиито ембриони бе приготвен специалният козметичен

препарат против бръчки. Тя ядосано заби нокти в тънката кожа и остави дълбоки следи в нея.

Излизайки от банята, шум от компресор я накара да изтръпне. Работници ремонтираха настилката на улицата, но ѝ се струваше, че машините са едва ли не в нейния череп.

Най-неочаквано спряха и до нея стигна глас от площадката пред входа:

— Госпожо Гамли?

Фелисити надникна навън. Непознат младеж оглеждаше със страхопочитание внушителната сграда. Изтича надолу по стълбите и отвори. Очевидно не беше очаквал някой да му отвори, защото отскочи сепнато назад. На платното пред дома им бе спряла камионетка с реклама на фирма за химическо чистене и дребни шивашки поправки.

Младежът ѝ подаде една бележка и лаконично събщи:

— От офиса на господин Гамлин, госпожо.

Тя едва не се изсмя на неговото надуто държане. Все пак прочете бележката — съдържаеше списък на костюмите и саката, които да предаде на момчето от химическото чистене. Отдолу седеше подписът на Джина Ломбарди.

— Почакай — нареди Фелисити. Остави го на площадката, но знаеше, че след минута той ще е вътре.

Извади от дрешника описаните дрехи и на един от реверите забеляза следа от червило. Очевидно това бе и целта на поръчката. Излезе на стълбищната площадка и извика към момчето в преддверието:

— Дръж. — Хвърли саката и панталоните и с поглед проследи как се издуват и кацат бавно на най-различни места.

Младежът се изчерви и започна да ги събира, Фелисити се засрами от своята, грубост. Бяха я учили, че човек винаги трябва да се държи възпитано с обслужващия персонал.

Младежът започна да проверява един по един джобовете: изваждаше хастара и пак го пъхаше в процепа. Държането ѝ явно не го смути. Знаеше, че богатите могат да си позволят всичко. Тъкмо щеше да има какво да разказва на Хейзъл тази вечер. В един от джобовете напипа плик. Извади го и надлежно го постави върху масичката до външната врата. Необяснимо защо се почувства задължен да обясни какво прави:

— Трябва да проверяваме всички джобове, госпожо.

— Ясно, още дълго ли ще трае? — попита Фелисити. Наведена над перилата, търпеливо го чакаше да свърши.

Младежът излезе, затръшвайки вратата след себе си, и тя бързо изтича долу, за да види какво беше сложил на масата. Обикновено Гай не оставяше улики в джобовете си. В офиса си разполагаше с машинка за унищожаване на хартия. В последно време се държеше разсеяно, но това не беше обяснение.

С разтреперани пръсти Фелисити отвори плика, адресиран до двамата. Вбеси се, че не ѝ го е показал. Извади писмото и го прочете. След това го зачете отново. Най-сетне асимилира информацията. Приседна и дълго остана така. Когато се съвзе, отиде в дневната. Вдигна слушалката на телефона и набра един номер.

— Дантон? Искам да дойдеш. Веднага! Не... Сега, веднага. Случи се нещо невероятно.

* * *

Най-силният звук по луксозния булевард, по който пътуваше Гай, бе звукът на собственото му сърце. Неговият лекар от Харли Стрийт се опитваше да го научи на техниката за регулиране на пулса: дълбоко дишане и отпускане на мускулите. Опита и двете, не защото даваха резултат, а защото не понасяше да плаща за съвет и да не го спазва. Попила с ръка вътрешния джоб на самото си, за да се увери, че кафявото шишенце с хапчетата, без което му бяха казали да не отива дори от спалнята до тоалетната, е там. Наля си щедра чаша коктейл „Том Колинс“ и постави една таблетка под езика. Направи опит да се отпусне — усилие, почти винаги обречено на неуспех. Никога не се отпуснаше. Вечно беше опънат като струна.

Гай не можеше да търпи загуби. Винаги трябваше да е пръв. Неговият кон трябва да е пръв на финала, яхтата му да е най-красива. И макар да купуваше и продаваше хората като фъстъци, да умееше да подчинява стотици жени и цели компании, в една област не успя — не си позволяваше да използва думата „провал“. Това бе любовта и най-вече отношенията му с дъщеря им Силви.

Когато Фелисити забременя, той, естествено, не се съмняваше, че ще роди момче. Испита огромно разочарование, защото го възприе като удар по мъжествеността. Бурната му реакция изплаши не на шега съпругата му, родителите ѝ, персонала в болницата и дори току-що роденото бебе.

Незабавно нае специалист да проучи всички техники, които щяха да осигурят при следващо раждане да се появи момче. Консултира се със световни светила, вложи страшно много пари, но се оказа, че Фелисити никога повече няма да зачене.

Родителите ѝ прозряха истинската му същност от самото начало. Проучиха семейството му и останаха направо потресени. Около дъщеря им, току-що завършила скъпото училище в Женева, се тълпяха цяла гвардия млади и не толкова млади мъже. На техния фон той изпъкваше ярко и ти взимаше дъха. От друга страна, — имаше твърде ниско социално положение и всички вярваха, че много лесно ще бъде опитомен. Фелисити сгреси в тази си преценка и той я унищожи.

И все пак семейният им живот, ако тяхното въобще можеше да се нарече семейство, продължи. Никой не бе в състояние да му отнеме нещо, което си е негово. Не че не се опитаха.

Дълго време дъщеря му изобщо не го интересуваше. За нея се грижеха безчет бавачки и гувернантки. Едва на дванайсетия ѝ рожден ден настъпи повратен момент. Той добре помнеше този ден. Гостите помолиха детето да изсвири нещо на пиано. Малката се подчини. Определено ѝ липсваше талант, но бе придобила добра техника. Гай погледна лицето на малката Силви и за първи път си даде сметка, че никога не я е виждал усмихната. Над белия скъп роял се виждаше бледо, напрегнато и изострено от тревога детско лице. Тънките ѝ ръце се движеха уверено по клавишите, а голяма панделка придържаше лъскавата кестенява коса на тила ѝ. Той чудесно помнеше каква вълна от чувства го заля. Усещането беше толкова силно, че се наложи да се хване за полицата над камината, за да не се олюлее. Силно изненадан, дори реши, че е болен. Сякаш някой стискаше сърцето му, стомахът му се свиваше и разпускаше. Постепенно емоциите се поукуротиха и той си даде сметка, че е осъзнал нещо много важно.

Детето му, обзето от безнадеждна тъга и отчаяние, изпитваше неистова потребност от любов. Болката, пробождаща го като с нож, представлявайте съвсем ново чувство за Гай. Как не го е забелязал

досега? От този момент той щеше да направи всичко възможно, за да навакса загубеното. Закле се да ѝ даде всичко, на което бе способен.

Щом изпълнението свърши, той изръкопляска буйно и заглуши всички останали. Помнеше изумлението на Фелисити от тази проява на възторг.

— Браво, Силви. Чудесно, скъпа. Започнала си да свириш отлично. — Изненада се колко непринудено изрече думите — той, който никога не беше произнасял добра оценка за когото и да било. Дъщеря му го изгледа с каменно лице, затвори капака на пианото и излезе от салона. Фелисити се разсмя високо.

От този ден Гай започна да обсажда детето с внимание. Прибираще я от училище, за да я вижда. В края на всяка седмица измисляше програма, която според него щеше да я зарадва. Обсипваше я с подаръци — оставяше ги в стаята ѝ, криеше ги в салфетката на масата за хранене. Всеки път стомахът му се свиваше в очакване да види някаква — каквато и да е — реакция. Усилията му обаче срещаха стена от безразличие. Гай не губеше надежда. Не се съмняваше, че рано или късно ще намери процеп в този щит, зад който детето се бе барикадирало.

В отговор на дългите му опити за сближаване тя изрази чувствата си един-единствен път. Тръгвайки си от зоологическата градина, той се опита да сподели колко съжалява за предишното си държане. Едва произнесъл първите си думи, дъщеря му се разкрещя:

— Спри! Стига! Не те интересува!

Никога повече не направи опит да подхване такъв разговор, но не спря да настоява да са заедно.

Преди пет години всичко се промени. На своя шестнайсети рожден ден Силви изчезна от къщи. Отиде на училище, ала не се прибра. Обезумял от тревога, Гай реши, че е отвлечена, но понеже не постъпи искане за откуп, логично бе да заключи, че е загинала при катастрофа или улична престрелка. Обади се в полицията. Когато чуха на колко години е, проявиха дразнещо спокойствие. Увериха го, че е решила да преспи при приятели или просто иска да остане малко сама.

Гай пусна думите им край ушите си и лично отиде в училището да потърси някой от нейните приятели. Име не знаеше, защото Силви никога не обсъждаше личния си живот у дома.

Най-накрая въведоха в кабинета на директора високо момиче с неприкрито презрение в погледа. Без да трепне, тя заяви, че Силви горяла от нетърпение да навърши шестнайсет години, за да се махне от къщи.

— Сподели с мен — завърши момичето, — че винаги е мразела родителите си.

Същата нощ Фелисити, току-що прибрала се след трети курс на лечение и поради това с доста бистър ум, трябваше да изслуша наситените с болка признания на съпруга си.

— Твърде си зает със себе си и си прекалено обсебен от стремежа да правиш пари, затова не си забелязал, че тя ни ненавижда от години.

Гай откри тогава дъщеря си доста бързо. Беше отишла да живее с група младежи в Излингтън. Квартирата му се видя прилична за онова, което бе чувал за такива места. Имаше вода, ток, парчета от килим по пода. Тръгна да я търси, въоръжен с документи, според които тя получаваше като подарък за рождения си ден тригодишен състезателен кон. Щом го видя, Силви започна да крещи, да го обижда, едва не го заплю в лицето. След дългите години на пълно безразличие и каквато и да било реакция спрямо неговия интерес, тази нейна постъпка го разтърси като електрошок. Отстъпи стъписан, но дълбоко в душата си изпита и радост. Тя захвърли документите и му затръшна вратата. Приятелите ѝ очевидно ги бяха събрали обаче, защото научи, че след месец конят е продаден почти наполовина по-евтино.

Следващите няколко години представляваха низ от прибирания и изчезвания. Гай нае детективската фирма „Джаспър“ — така знаеше винаги къде живее и какво прави. Никога не живееше сама, в групата винаги имаше по някой мъж. Връзките, ако бе имало такива, никога не траеха дълго. Гай често пишеше писма на дъщеря си и в плика обикновено поставяше и чек. По-солидни за Коледа и за рождения ѝ ден. Никога не получи отговор на писмата си, но чековете винаги биваха осребрявани — знак, че все го бива за нещо. Навършеше ли двайсет и една години, и това малко удоволствие щеше да му бъде отнето.

Колко много прилича на мен, често си мислеше той: търпеливо чака да дойде нейното време, когато ще може да ме унижи така, както аз съм я унижавал години наред. В един такъв момент му хрумна и

ужасяващата мисъл, че на нейно място той никога не би простил. Дали пък не чакаше да се изравнят — дванайсет години я беше пренебрегвал, значи и тя ще се държи настрани от него толкова. Нямаше ли да му е по-лесно да преодолее мъката си, ако Силви бе умряла?

И тогава тя изчезна окончателно. Когато Джаспър получи информацията, здраво се залови за работа; наеха и допълнителна следователка. През това време Гай се мятеше на дъното на отчаянието. Преди да загуби всякаква връзка с местонахождението на дъщеря си, не си беше давал сметка от какво голямо значение е това за него. Мислеше за нея през всеки миг от деня или нощта. Тревогите му взимаха застрашителни размери — имаше опасност да загуби разсъдъка си. Дори му хрумна идеята да пусне съобщение в пресата от рода „Изчезна наследничката на империята Гамлин“. Ако предоставеше и снимка, все някой някъде щеше да я зърне. Даде си сметка обаче, че и без това съсипаните отношения баща — дъщеря няма да спечелят нищо — напротив: по този начин щеше да отреже завинаги всяка възможност за, макар и минимално сближаване. Ето защо се отказа.

И точно тогава при него се появи Джаспър с вестта за някакъв незначителен пробив. Бе успял да изкопчи от фризьора на дъщеря му трохи информация.

Очевидно на Силви ѝ бе дошло до гуша от Хемърсмит (а и на кого не би му омръзнало това място, скъпи?) и се бе изнесла някъде на тихо, чисто и спокойно място.

— Каза само „някъде в провинцията“. А всички знаем колко обширно е това понятие, нали? Спомена още, че е срещнала някакъв удивителен човек, но дали двете неща са свързани... Нямам представа.

Откъслечната информация ни най-малко не успокои Гай, по той се впи в сведенията и поръча на хората от „Джаспърс“ да удвоят усилията си. Нищо друго не откриха обаче и нови шест месеца отминаха в безплодни усилия. Гай се изнерви неимоверно. Предишният му хъс да замисля и придобива имущество и пари се трансформира в страстно желание да причинява болка. Освен всичко друго, преценките му съвсем се замъглиха. Загуби трезвото си

мислене. Стана небрежен в работата си и за първи път от двайсет години започна да губи пари. И точно тогава пристигна писмото.

След първоначалния шок и отказа да повярва на очите си — неизбежна реакция на всеки, дочакал отдавна мечтано събитие, — неудържимо вълнение обзе Гай. Наистина не Силви бе написала съобщението, но то бе свързано с нея и нещо по-важно — съдържаше покана. Гай протегна ръка да пипне през дрехата писмото, превърнало се в талисман за него, но не го откри, където очакваше. Провери всички джобове, дърпаше и потупваше дрехите си, обзет от все по-голяма паника, но изведнъж си спомни как го извади от вътрешния джоб, понеже си смени костюма. Все едно, знаеше наизуст адреса и всяка чертичка на този лист.

Уважаваеми господин и госпожа Гамлин,

От известно време вашата дъщеря живее при нас. Ще празнуваме нейния рожден ден на 17 август и ще се радваме, ако можете да присъствате. Тържеството ще започне към седем и половина. Вечеряме в осем.

С най-сърдечни чувства.

Йън Крейги

Цялата предишна нощ Гай лежа буден. Развълнуван и любопитен, той се спираше на всяка фраза и дума в кратката бележка, черпеше успокоение, доколкото бе възможно. Особено голям кураж му вдъхваше думата „нас“. Като начало нямаше усещането, че дъщеря му е напуснала Лондон именно с Крейги. В думите „вашата дъщеря“ виждаше стремеж към официалност и сякаш човекът бе на средна възраст.

Гай, разбира се, не спомена на Фелисити нищо за писмото. Враждебността на жена му към дъщеря им, видимото ѝ облекчение от това, че в отсъствието на Силви не ѝ се налага да крие отношението си, безразличието си към съдбата на единственото им дете — никога не спомена името на Силви, — го наведе на мисълта, че е много по-добре тя да не го придружи. Реши да каже, че е болна. Така му се стори най-просто.

Дантон Морел беше сред най-добре пазените тайни в Лондон. Никой, ползващ се от неговите услуги, не споменаваше пред когото и да било за това. Толкова ревниви бяха всички към преимуществата, които им даваше общуването с него. Въпреки всичко, винаги когато богатите и бляскавите, прочутите и не толкова прочутите се съберяха, поне неколцина от тях носеха белезите на неговото магьосничество.

Визитната му картичка го представяше като „Коафьор и специалист по макияж“, но изумителните трансформации, плод на уменията му, далеч надхвърляха обикновенния грим и фризура, широко рекламирани по телевизията и в списанията. Този човек бе в състояние да направи чудеса не само с драматично деформирана плът, но и със също толкова деформираната личност на притежателите ѝ.

Освен с тези способности Дантон бе надарен и с най-мекия и благороден глас. А когато не говореше, мълчанието му излъчваше топлина, подкрепа и съпричастие. В резултат хората — неясно как за самите тях — му разказваха проблемите си до най-малките подробности. Дантон слушаше, усмихваше се, кимаше и продължаваше да прави магиите си.

Започнал кариерата си като майстор на маски и кукли марионетки, той често с ирония си мислеше, че не се е разделил напълно с този свой занаят — нещо, което, ако почитателите му разберяха, биха предпочели да умрат. Водеше изключително прост личен живот. Душата му се хранеше най-вече от информацията, получена при емоционалните излияния и изповедите на клиентите си. Истината е, че той не се занимаваше с клюки и всички вярваха в неговата дискретност. Никой обаче не допускаше, че записва всичко чуто в дневника си и се надяваше след години това да го направи неимоверно богат.

Когато Фелисити му отвори вратата, той видя пред себе си една луда жена. Косата ѝ стърчеше на всички посоки, сякаш нарочно е дърпала кичурите, а погледът ѝ беше напълно празен. Качиха се горе. Тя започна да крачи напред-назад и да нарежда. Дългите ѝ, леко потъмнели от слънцето крака се подаваха от време на време от халата и напомняха движението на ножица. Тикна писмото в ръката му още щом прекрачи прага на къщата. Дантон го прочете, преди да седне, но не проронваше и дума.

— Измамата... Измамата не ми дава мира, Дантон. Моята собствена дъщеря! Като че ли нямам нищо общо с нея... — сякаш обвиняваше Дантон, за скритото писмо. В интерес на истината самата тя доста се изненада колко силни емоции я завладяха във връзка с дъщеря ѝ. Смяташе любовта си към момичето за отдавна угаснала.

Силви никога не бе искала майка си. От бебе се дърпаше, когато тя се опитваше да я хване или прегърне. Първите си стъпки правеше към бавачката, гувернантката или дори към някой случаен посетител. Готова бе да отиде при когото и да било друг, но не и към тази, която я обичаше най-много от всички. След време стана ясно, че Силви не само не обича майка си, но дори не я харесва. Тогава Фелисити започна постепенно да се оттегля и спря опитите си да я приласкае. Истината е, че това ѝ коства много болка и много разбити надежди. Сега, след толкова години, не вярваше на собствената си реакция.

— Според мен става дума за тъпа шега — изтърси тя.

— Защо мислите така, госпожо Джи?

Клиентите на Дантон настояваха да се обръща към тях на малки имена, но той неизменно отказваше. Най-голямата интимност, която той си позволяваше в случая, бе да използва умалително за нейната фамилия. На нея никак не ѝ харесваше, защото се чувстваше като евтино момиче от крайните квартали, но не смееше да му направи забележка.

— От пет години нямаме вест от нея.

— Не споменахте ли веднъж, че когато навърши двайсет и една, ще получи някакви пари? Не е изключено писмото да е от адвокат, който ще иска подписите ви.

— Няма такова нещо. Родителите ми уредиха всичко още когато беше съвсем малка. Освен това сме поканени на вечеря.

— Голямо ли е наследството?

— Петстотин.

Дантон добави наум липсващите нули и потръпна от завист, Фелисити се стовари на един от тапицираните столове и нервно покри коленете си с прохладната коприна на халата.

— Ще отида. — Сама се стъписа от дързостта на решението си.

— Ще отидете, естествено — обади се Дантон. — Какво ще облечете? Не може да тръгнете просто така.

Жената се обърка. Повика Дантон съвсем спонтанно, защото имаше нужда от неговото внимание и присъствие, а сега той ѝ задаваше съвсем логичен въпрос.

— Така ли? — Взимането на решението ѝ бе коствало достатъчно усилие. Какво ще облече и кои хора ще присъстват, се оказаха жизненоважни въпроси. Даде си сметка, че обстановката ще е враждебна. От друга страна... — Нищо шокиращо, Дантон.

— Доверете ми се за избора.

Беше го засегнала, Фелисити бързо се извини.

— По-добре да се залавяме за работа. — Той се изправи. — Всички знаем максимата — добре облечен и с трезва преценка.

Забележката би била доста жестока, ако бе изречена преднамерено. Едва ли. Никой не обижда клиенти, от които печели по сто лири на час. Фелисити го последва по стълбата към нейните стаи. Много ѝ се искаше да пийне глътка алкохол, но се боеше да не се изложи пред Дантон. Той не близваше нито силни напитки, нито кафе; ограничаваше се само с минерална вода. Белотата на зъбите и бистротата на топлите му кафяви очи бяха сред най-сериозните му амбиции.

Дрехите на Фелисити изпълваха три стаи: за вечерни тоалети, за дневни и за всички останали случаи: спорт, езда, бански костюми; принадлежности за ски, голф, тенис. Щендери, натежали от закачалки с дрехи, опасваха стените и на трите помещения.

Дантон и Фелисити ги обходиха, отмествайки и побутвайки марковите тоалети. После започнаха отново. След дълго обсъждане избраха рокля от „Павароти“ — според тях съвсем подходяща за вечеря в извънградско имение с дълги стълбища и кавалери с цилиндри.

Прозрачен шифон във всички нюанси на сивото — от най-нежно до тъмно, почти черно — се диплеше пласт след пласт. Коприненият корсаж и ръкавите бяха обточени с панделка в подходящ нюанс.

— Облечете я.

Без никакво притеснение Фелисити смъкна халата и навлече роклята.

— Е... Какво мислиш?

— Господи! — Дантон отстъпи със затаен дъх. — Кога тръгвате?

— Привечер, предполагам.

- Ще обядвате ли?
- Не мога да преглътна абсолютно нищо.
- Да започваме тогава.

ТРЕТА ГЛАВА

Скоро след обяда Суами и Кристофър излязоха, за да преместят Калипсо. Налагаше се да го правят често, защото козата яростно хрупаше тревата до корен. Това животно умираше за трева! В имението не използваша никакви химикали за борба с плевелите, ето защо бе пълно със сочни глухарчета, разваленка и какви ли не други, очевидно вкусни растения. Кристофър отиде да извади металното колче и да го премести на друго място, но на Калипсо не ѝ се искаше да се разделя точно с тази паша, та се наложи да я дръпне доста по-категорично от обичайното. Животното безпогрешно преценяваше силите на пастира си. Усетеше ли и най-малкото колебание или отслабване на хватката, бе готово да побегне. Преди няколко дни изскубне колчето и стигна чак до центъра на градчето. Откриха я пред магазин за риба на главната улица.

Докато я прибираше към къщи, Мей се опита да говори с нея.

— Много глупаво момиче се оказа. Та ти дори не обичаш риба.

Докато Кристофър забиваше колчето, за което бе закачена каишката, упоритото животно риташе със задните си крака, разгневено, че са го откъснали от предишното място. Но като разбра, че няма да се пребори, заби нос в тревата пред себе си. Само от време на време вдигаше очи и удостояваше света с един от характерните си многозначителни погледи.

— Налага се да поговорим, Суз. Какво ще кажеш?

— Не знам. — Тя извърна глава.

— Обичам те. — Застана пред нея, за да улови погледа ѝ. — Интересува ме едно: искаш ли ме?

— Искам те. Наистина. Само че...

Младежът изчака, но тя не продължи. Тогава преплете пръсти с нейните и я поведе към гигантския кедър.

— Да поседнем и...

— Знам, че звучи глупаво, а и мина доста време, но там разпръснахме праха на Джим. Не ме напуска мисълта, че мястото е нещо като негов гроб.

— Арно ми разказа историята. Тъжна работа.

— Така беше. Още по-тъжно е колко бързо забравя човек.

— В повечето случаи. Стига, разбира се, човекът да не ти е много близък.

— Джим беше чудесен. Тих и вярващ. Щом си изпълнеше задълженията, отиваше в стаята си да чете или да медитира. Много се различаваше от всички нас. Често си мислех дали няма да е пощастлив в някой манастир.

— Сигурна ли си, че не е пиел тайно? Някой ми спомена...

— Нямахме такова нещо. Точно за това цялата история е толкова необяснима. В интерес на истината...

— Хей! — разнесе се вик откъм терасата. Мей им помаха енергично и без да се колебае, тръгна към тях.

В сърцето ѝ се бе възцарил покой. Намери отговор на онзи мъчителен въпрос. Помогна ѝ, естествено, Куан Ин. Щом получи решението от нея, Мей за пореден път се изненада колко сяпа е всъщност понякога. Трябваше да говори очевидно с Кристофър. Той пристигна в комуната след смъртта на Джим, следователно нямахме как да е замесен. Оставаше да разбере отговора му. Не изключваше той да предложи да отидат в полицията и Мей знаеше, че в такъв случай ще се почувства виновна, все едно тя го е решила.

Надяваше се да поговорят насаме, но Суами ѝ направи знак да се приближи.

— Какво искаш, Мей?

Мей махна неопределено с ръка, сякаш вече е забравила какво е щяла да каже, но го направи толкова несръчно, че тутакси пролича колко не я бива в преструвките — беше непосредствена като коте.

— Искях да разменя две думи с теб, Кристофър.

— Ето ме, твой съм.

— Как да кажа... В края на седмицата ще обработваме меда, а стерилизаторът нещо не е наред. — Мей стисна очи от напрежение. Усещаше лъжата като накриво поникнал зъб в устата ѝ. — Последния път нищо му нямаше. — Тримата крачеха вече към къщата. — Но беше доста отдавна.

Вече в къщата, Мей се чудеше как да разкара Суами. Хрумнаха ѝ няколко идеи, но знаейки колко несръчни са всичките ѝ подобни опити, съобрази, че само ще събуди подозренията на Суами.

— Ще го погледна след чая.

— Какво ще погледнеш? — Мей погледна неразбиращо Кристофър.

— Това, което току-що ме помоли, Мей. Стерилизатора. След чая.

— Да, разбира се! — възкликна тя. — Трябва да изпия и дозата си женшен, а съм го забравила на нощната си масичка. Суами, бъди добро момиче и ми го донеси...

Без никакво колебание Суами тръгна към стълбите. Мей мигом сграбчи ръката на младежа и го поведе към центъра на преддверието, точно под многоцветния витраж на тавана.

— Трябва да поговоря с теб — прошепна тя развълнувано.

Кристофър се озърна и прошепна съзаклятнически:

— Според мен те вече ни подозират.

— Дръж се сериозно.

— Извинявай — засмя се той. — Ако искаш, ще погледна стерилизатора сега, ще поговорим в кухнята — На стерилизатора му няма нищо. Просто не успях да измисля друго извинение, за да поговорим насаме. Много съм разтревожена. Тук става нещо... Нещо не е наред. И съм сигурна, че е свързано със смъртта на Джим, защото... — млъкна и погледна към площадката на горния етаж. Стори й се пуста. — Какво беше това?

— Нищо не чух. — Кристофър проследи погледа й.

— Сякаш някой затвори врата.

— Възможно е. Защо е всичко това, Мей?

— Най-добре да излезем навън.

Младежът се остави да го избутат по коридора към кухнята.

— Все едно сме от МИ 5. Да не набираш нови сътрудници? — Стояха пред задния изход на къщата — остъклена врата към терасата. — Отсега те предупреждавам, Мей, че няма да гълтам микрофилми. Няма да го направя дори заради теб.

Излязоха навън и Кристофър се обърна да затвори вратата. В това време Мей, вече на няколко крачки от него, стъпи върху широките каменни плочи, с поникнали между тях жълти калдъръмчета. Той се отправи към нея и в същия момент се разнесе силно дрънкане от търкалянето на нещо тежко. Приличаше на гръмотевица. Двамата

погледнаха нагоре, но небето беше ясно. По водосточната тръба се чу тежко тупуркаше и след миг се изтърколи обемиста черна топка.

Кристофър извика разтревожено и силно блъсна Мей настрана. Тя отскочи, разпаряйки подгъва на полата си, и тупна сред цветята по края на терасата. Тежката топка падна между двамата и разчупи каменната плоча, върху която се стовари. Във всички посоки мигом плъзнаха пукнатини.

Всичко стана толкова бързо, че двамата останаха известно време на терасата вцепенени. Постепенно до съзнанието на Кристофър стигнаха виковете на някой зад него. Беше Суами.

— Ти ли ме викаш? Какво става? Мей!...

С издраскано лице и полепнали по него лаврови листа, Мей се надигна бавно. Докато Суами тичаше, за да ѝ помогне да стъпи на крака, Кристофър се втурна в къщата. Стълбището и площадката на горния етаж бяха пусати. Той бързо се качи горе и започна да обикаля стаите от двете страни на коридора. Първо чукаше, не получеше ли отговор, отваряше вратата. Всички стаи се оказаха празни. В дъното на десния коридор зад кадифена завеса имаше арка, а после стръмно нагоре към покрива се виеше каменно стълбище. Личеше, че някой скоро е минал оттук — прахта по пода не беше равномерна и по стъпалата бяха нападали зелени късчета от патината на металните рамки горе, Кристофър си спомни, че преди няколко дни видя Арно да почиства птичите изпражнения от стъклата на витража. Приклезна на последното стъпало в непосредствена близост до първото стъкло и го отмести с ръждясал прът, който намери там. Предпазливо промуши глава през отвора, облян от слънчева светлина, и се огледа. Не се виждаше жива душа. Продължи нагоре, но — вече на покрива — се обърка: загуби всякакъв ориентир. Започна да се оглежда. Видя зеленчуковата градина — значи частта на покрива над задния вход е в най-отдалечения край.

Докато се чудеше какво да предприеме, облак закри за малко слънцето и цветовете на тухлите и керемидите тутакси избледняха. По кожата на Кристофър пробягаха тръпки, без да му е студено. *Някой тъпче тоя гроб.* Запита се как ли е възникнала тази фраза, след като покойниците, затворени в дървените си пашкули, последни биха имали претенции към стъпките над главите им — спокойни или подскачащи.

Комините по покрива му се видяха твърде много, макар да ставаше дума за три групи от по четири опушени тухлени тръби. Върху всеки имаше капаче и при най-лекия полъх на вятъра то мърдаше и проскърцваше — създаваше се впечатлението, че вътре се крият същества, които те наблюдават.

Повтаряйки си, че това са глупости, Кристофър внимателно запристъпя към отсрещния край на покрива. Поради особената архитектура на сградата се наложи да криволичи по извънредно тясна пътечка — нямаше дори място да поставя стъпалата си едно до друго. Стигна до ръба отсреща и установи на кое място бе стояла топката дълги години — на около половин метър навътре върху съвършено плоска повърхност. Очевидно някой беше помогнал на тежкия предмет да се търкулне, а нищо чудно и да са били двама. В такъв случай как този някой успя да изчезне толкова бързо? Да прекоси целия покрив, да се спусне надолу и да се скрие така умело?

Капачетата на комините проскърцаха и Кристофър пак изпита усещането, че е наблюдавай. Ами ако убиецът (как иначе да наречеш някой, който цели хората долу с толкова тежък предмет?) не е слязъл от покрива, *а все още се крие някъде тук?*

От напрежение започнаха да го болят краката. Отправи се бързо към най-близката група комини. Никой не се криеше там. Нито зад втората. Сърцето му биеше вече до пръсване, но той тихо приближи и последната група. Пристъпвайки едва-едва, за да не вдига шум, му хрумна, че погледнат отстрани, прилича много на герой от анимационен филм: на пръсти обикаля голямо дърво, следван от облечен в костюм на горила преследвач. И при последната група не откри никой. Трябва да са се спуснали през капандурата, докато съм оглеждал водосточните тръби в отсрещния край, помисли си младият мъж.

Вече се готвеше да слезе от покрива, но забеляза нещо стърчащо в процеп между два комина. Приличаше на метална пръчка. Подръпна я и в ръката му се оказа метален лост.

Междувременно в стаята на Мей се бяха събрали всички обитатели на дома. Кристофър влезе и бързо ги преброи — никой не липсваше. Пред очите му се разкри картина, много напомняща

събиране на опечалена фамилия от времето на кралица Виктория — не липсваше дори кучето.

Мей лежеше на шезлонг — за разлика от обикновено беше доста бледа. Някой бе завил коленете ѝ с копринен шал на пауни. Изправен зад нея с проблясваща бяла коса, стоеше Учителя, едната му ръка бе отпусната върху челото ѝ. Пред нея бе коленичила Суами. Тим се бе отпуснал на седалката на близкия стол. Арно се суетеше напред-назад, кършейки пръсти (извиваше ги досущ като пране). Джанет и Трикси стояха леко встрани. Семейство Бийвър седяха в единия край на канапето. Хедър, донесла и китарата си, подрънкваше доста меланхолични акорди.

— Тук ни чака сериозна лечебна работа — отбеляза Кен, докосвайки с изключително сериозно изражение първо магнетичния си кристал, а после и крака на Мей.

— Добре съм — успокои го пострадалата. — Случват се такива неща. Не се тревожете излишно.

В следващия миг всички подскочиха от внезапно разнеслите се звуци на песента на Хедър. Щом тя свърши, Кен отново се взря в кристала, изгледа строго присъстващите и отмести очи към завесата в ъгъла, сякаш я обвиняваше, че укрива жизненоважна информация.

— Сега си обвита в дълбините на Юпитеровото изпитание на психиката и се къпеш в неговото вълшебно изцелително влияние.

— Известно ми е — отговори Мей, докато усукваше около пръстите ресните на копринения шал. — Всички непрестанно сме обгърнати в лековити лъчи, независимо от техния източник. А сега имам нужда от моя специален еликсир и малко арника. Те са в малка кутийка. Някой ще ми ги...

Арно тръгна пръв да донесе кутийката.

— А чаша сироп от мед с няколко капки оцет?

— Разбира се. Малко мед никога не вреди. Благодаря ти, Арно.

Окрилен, че е получил инструкции от кралицата на своето сърце, Арно се спусна към кухнята. Така му се искаше да намери най-красивата чаша. Дали да не откъсне и няколко цветя? При подобна ситуация правилата едва ли ще са толкова строги.

Тъкмо се канеше да влезе в кухнята и видя, че вратата към терасата е открехната. Отиде до прага и се загледа в разбитата каменна настилка. При мисълта колко близо е била Мей до смъртта го полазиха

тръпки на ужас. Само за миг си представи какво би бил светът без нея — без цвят, без топлина, без светлина, без смисъл и музика...

— Все пак не се случи — категорично си каза той. Мей страшно щеше да се разсърди, ако разбере колко песимистични са мислите му. Тя винаги виждаше само добрата страна на нещата — сребристото сияние, не и облаците; цветната дъга, не и дъжда.

Донесе приготвената от него напитка, за съжаление в една от грубите купи. Мей, вече далеч с по-ведър вид, втриваше капки от своя лечебен еликсир в кожата по вътрешната страна на китките си. Цялата стая се изпълни с аромат на лавандула. Арно пристъпи с купата. Поемайки я, Мей неволно докосна пръстите му и обсипаното с лунички лице на мъжа пламна развълнувано.

— Нищо сериозно не ме заплашваше — обади се по едно време пострадалата. — Както винаги досега, моят ангел хранител бдеше над мен. Кой според вас нареди нещата така, че Кристофър да е зад мен в този момент?

Кристофър мълчаливо прие благодарните усмивки на околните. Все още трескаво разсъждаваше дали постъпи правилно, докато беше на покрива. След като стъписването му от откритието на железния лост попремина, трябваше да реши какво да прави с него. Дали да го върне там, откъдето го измъкна? Тогава нападателят, убеден, че никой не го е разкрил, можеше да повтори опита. От друга страна, ако отнесе лоста от скривалището, имаше вероятност злодеят да сметне, че го грози опасност, и да стане още по-агресивен. За момента на Кристофър му се стори най-сигурно да увие желязото в одеяло и да го скрие под леглото си. Смяташе по-късно да го занесе тайно в обора при козата.

Постепенно разговорът се прехвърли от състоянието на Мей към желязната топка и как се е откъснала от мястото си. Хедър, единствена запозната, макар и бегло, с историята на къщата, благодарение на тънка книжка, открита в кухнята, обясни, че за първи път за такава желязна топка се говори по времето на Гражданската война — било парче от артилерийско гюле. Някой изрази предположението за къс от метеор. Така или иначе, парчето бе издържало всички капризи на природата и цялата Втора световна война, без да се поклати от мястото си. Ето защо според Хедър бе съвсем необяснимо защо се е сгромолясало от покрива тъкмо в този ден.

Последва продължително мълчание. Дори Мей, която твърдеше, че се чувства винаги предпазена, изглеждаше някак смутена. Трикси завъртя очи зад гърба на другите. Кен изглеждаше доста развълнуван, а Хедър изгълкува състоянието му като силно нетърпение да се настрои на кълните, за да чуе мнението на Хиларион. Почувствал напрежение от неизказаното, Тим се сви на седалката на стола.

След продължилото необичайно дълго мълчание присъстващите обърнаха лице към Учителя. Стаята се изпълни с очакване. Само той можеше да даде смислено обяснение на събитията. Той и никой друг. Учителят се усмихна някак неопределено. Наведе се, за да погали златистите коси на Тим, който бе започнал да трепери видимо.

— Много неща тревожат вакуума на енергийното поле. Ниският слой на динамичната сила съвсем не е стабилен. Частиците на атома са в непрестанно движение. Не забравяйте — няма такова нещо като неподвижен електрон.

За всички беше ясно. Падналият предмет представляваше доказателство за непрестанното движение на материята. Лицата се отпуснаха и те започнаха да се усмихват, леко смутени от своето невежество. Кен се плесна с длан по челото и се попита как е възможно да е такъв идиот.

Учителят предложи да оставят Мей да си почива.

— Трябва подobaващо да благодарим на нейния агнел хранител. — И тръгна към вратата, следван плътно от Тим, който от страх да не го оставят почти настъпваше полите на синята роба. Вече на прага Учителя се извърна и каза на Мей: — Тревожа се за регресивното пътешествие, което замисляш тази вечер, Мей. Подобни пътувания са доста изтощителни. Защо не го отложиш?

— За нищо на света, Учителю — категорично възрази Мей. — Тази вечер изгрява новата луна, а и получихме от Хиларион недвусмислено потвърждение. Как бих се чувствала, ако се появи знак от Астарте, а аз не се възползвам от притока на допълнителна енергия?

Тя се облегна назад и се усмихна на останалите.

— Ето, чувствам се съвсем добре.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше пет и половина. По време на вечерята щяха да присъстват всички от семейство Крейги и едва ли би се отворила възможност да поговори насаме със Силви. Ето защо Гай пристигна в Комптън Дандо по-рано. Опасяваше се да не би преждевременното му появяване да предизвика смут, но наистина изпитваше голямо нетърпение. След дълъг размисъл вече възприемаше писмото единствено като знак за готовността на Силви да му прости. Даваше си сметка колко трудно би седнала лично тя да му пише. Но за него нямаше и сянка от съмнение, че писмото е написано с нейно знание. Наближаваше краят на болезнената му самота. Застанал на прага на Господарската къща с букет красиви ароматни цветя, сред които бе втикната картичка с надпис „С обич“, той почувства как го връхлита вълна на щастие.

Огледа се за някакви признаци на живот. В ключалката бе пъхнат голям готически ключ, а дълъг, доста разяден метален прът водеше до изтънял от ръжда звънец. Дръпна устройството. Звукът се оказа неочаквано силен, но никой не се появи. Почака малко. Беше смутен. До вратата видя две изтъркани и позагубили цвета си дървени пейки — такива често стоят до входа на не една провинциална църква. Гай остави букета върху едната и отстъпи назад, за да огледа по-добре красивата архитектура на сградата.

И през ум не му беше минавало, че дъщеря му може и да не е тук. Дали да не се върне в хотела и да дойде пак по-късно? Джина му резервира стая в „Чартуел Грейндж“ — единственото прилично място на мили разстояние. Гай не възнамеряваше да се прибира вкъщи, каквато и посока да поемат събитията тази вечер. Искаше да е сам, за да премисли и прецени случилото се и най-вече да го отпразнува. Макар Фелисити да не знаеше нищо за поканата, каквото и да бе останало от мозъка ѝ, до довечера със сигурност щеше да е достатъчно дрогирано. Не си представяше как би се озовал в компанията на жена си непосредствено след срещата с дъщеря си.

Нямаше намерение да се отказва и реши да заобиколи къщата. Изненада го бъркотията в цветната леха покрай бордюра. Цветята бяха

полегнали. Стигна до опърпан жив плет от тисови храсти, насадени успоредно на дясната стена на сградата. На едно място клоните бяха подкастри в форма на тунел. Гай мина през него. Озова се на просторна поляна, обсипана със ситни маргарити и бяла детелина. На много места растителността бе буквално изгризана от едра дебела коза. В центъра се издигаше гигантски кедър; изглеждаше стар колкото къщата. В малкия басейн съвсем близо до него се движеха множество риби. В отдалечения край на поляната се виждаше редица от нещо подобно на бамбукови вигвами, а встрани от тях — множество зелени растения, подредени в лехи. С малко фантазия човек би предположил, че е зеленчукова градина. Тъкмо там Гай видя първия признак на човешко присъствие. Някакъв човек прекопаваше или плевеше. Дали пък не беше Крейги?

Гай се отправи натам, но преди да направи и десетина крачки, човекът спря занимаието си, отметна глава назад и започна да декламира. Мъжът жестикулираше, а гласът му — висок и силен — енергично редеше нещо, подобно на бял стих. Гай неволно отстъпи назад, обзет от тревога. Отново застана пред вратата. Понечи да дръпне звънеца, но му хрумна да натисне дръжката. Вратата се отвори и той влезе.

Озова се в огромно преддверие с висок таван, покрит с красиво оцветени куполи. Великолепно широко стълбище, чийто парапет бе украсен с пищна дърворезба, водеше до площадка на горния етаж, която се разклоняваше в три посоки. Мебелировката бе оскъдна и твърде обикновена. Два големи дървени сандъка, единият с разцепен капак. Няколко изтърбушени стола, кръгла маса с неустановен стил и висок шкаф за съдове. Само един предмет привличаше вниманието — едрата фигура на каменен Буда, висока около метър и половина, стъпила на пиедестал. Черепът на скулптурата бе покрит с къдри, така силно прилепнали, че приличаха на пъпки. На издадената част на пиедестала имаше купа с бобени зърна и малка купчина плодове.

Във въздуха се носеше неприятна миризма — смес от препарат за лъскане на под, на готвено и на влажни, не доизпрани дрехи. Познаваше тази миризма на евтино здравно заведение. Трябваше да се сети. Над всички аромати доминираше сладникав тежък дъх, който за негов ужас много му напомняше на тамян.

Пред две големи купи върху масата бяха поставени картички с красиво изписан текст. „Виновен ли се чувстваш?“, „Молба за обич“. На дъното на купата за вина блестеше монета от пет пенса. Имаше и множество бележки, отрупани с препинателни знаци, много от които напълно ненужни. Зад вратата, през която току-що мина, висеше голямо табло за съобщения, подплатено със зелено сукно. Гай приближи, за да прочете бележките. Стъпките му отекваха по-шумно от необходимото.

Това, което видя, го смути. График за чистене, за готвене, за хранене, за доене на Калипсо. Бързо плъзна поглед по имената, но никъде не срещна името на дъщеря си. Не знаеше да се радва или да се тревожи. Зачете се в голям плакат: „Марс срещу Венера: Искане да помогнем, но готови ли сме? Събеседване. 27 август, Библиотеката на Костън. Местата са ограничени, затова се запишете навреме“.

Дали пък не е попаднал в псевдорелигиозно обиталище? По имената — и мъжки, и женски — личеше, че това не е нито женски, нито мъжки манастир. Вероятно е някакво убежище. Мисълта, че Силви живее на такова място, направо го ужаси. Къде се вмести обаче семейство Крейги? „Да вечеряте с нас.“ С тези хора, чиито имена висяха на таблото, ли щеше да вечеря?

Дори представата за това не му се нравеше. Нямахше намерение да споделя този момент на одобряване с тълпа откачени. Огледа се за други особени неща.

От преддверието тръгнаха два коридора; в единия — видя надпис „Канцелария“. Гай отвори вратата и надникна: стая без прозорци, задръстена с кантонерки, канцеларски принадлежности, купчини папки по пода и по рафтове. Висок стол с кожен гръб бе обърнат с гръб към вратата. Още един признак на живот.

Дълги крака в сини джинси, пищна кехлибарена на цвят коса със златист оттенък около бледото чело. Под тежестта на Гай проскърца дъска и фигурата се извърна към входа. Гай успя да зърне лицето на момичето, преди то да скочи и да се спусне към прашна завеса в дъното на стаята, да я сграбчи и да се увие с нея, сякаш да прикрие въображаемата си голота.

Гай отдавна не беше виждал толкова красиво създание. Истинско съвършенство. От изумление зяпна глупаво. Мина повече от минута,

докато осъзнае, че момичето се плаши от него. Притиснало гръб до стената, дишаше тежко като уловено в капан животно.

— Много се извинявам... — измънка Гай. — Не исках да ви... Няма нищо. Аз съм посетител. Тук съм, за да се срещна с дъщеря си.

Никакъв резултат. Момичето продължаваше да диша тежко и цялото излъчваше уплаха. Гай отстъпи назад и се усмихна възможно по-дружелюбно, за да покаже добрите си намерения. В тревогата си момичето изпусна завесата и нов шок връхлетя Гай. Стомахът му се сви, студена пот покри челото му. Изви очи, обзет от отвращение и разочарование. Момичето беше душевноболно. Тъмносините очи се въртяха неконтролируемо, от прелестните устни се точеше лига, движенията бяха конвулсивни и некоординирани. Едва сега мъжът на прага се загледа в линията на челюстта и в големите длани и си даде сметка, че пред него стои момче, а не момиче. Обзет от отвращение, избяга от стаята, затръшвайки вратата зад себе си. Сърцето му се изпълни с тревога за дъщеря му. Нима тя живее тук?

Върна се в центъра на преддверието с надеждата все някой да мине и да забележат присъствието му. Така и стана. От площадката на втория етаж се разнесе потропване — иззад нанизи дървени топчета пред една от вратите се появи момиче и бързо тръгна надолу по стълбите.

Беше с дълга тъмна коса, сплетена на плитка, а цветната материя на широките ѝ панталони бе толкова тънка, че се издуваше при движението ѝ. Момичето приличаше на пеперуда. Крачолите при глезените бяха стегнати и от връзките висяха малки звънчета, които подрънкваха едва чуто. Босите крака едва докосваха стъпалата. Когато приближи достатъчно близо, той видя преплетените бели цветчета в косите ѝ и ярката червена точка в центъра на челото. Тя спря пред него, доближи длани и го поздрави по източен обичай:

— Добре дошъл в „Златния ветрогон“. — Момичето наведе глава.

Гай пое дълбоко дъх, осъзнал значението на момента, наситен с опасности и възможности за бъдещето. Сведе очи към пътя по средата на главата ѝ, посипан с яркочервен прах, вдигна ръка и докосна леко рамото ѝ.

— Здравей, Силви.

— Сега името ми е Суами. — Дори гласът ѝ прозвуча различно. Плах, лишен от тембър, приглушен, сякаш излизаше иззад пластове памук. — Означава „Лек танцуващ бриз“.

През ума на Гай се стрелнаха няколко остроумни забележки, но той бързо прецени риска да, бъдат изтълкувани превратно и предпочете да замълчи. Само кимна и поизкриви лице в подобие на усмивка.

— Подранил си — отбеляза тя.

— Надявах се да поговорим преди вечерята.

— Няма да е възможно. — Само при мисълта за такъв разговор душата ѝ потрепери. Под червената точка на челото ѝ се появи дълбока бръчка.

Гай стоеше нерешително, погледът му издаваше пълна безпомощност.

Суами се извърна и тръгна, без да отрони дума. Дрехите ѝ прошумоляха през преддверието и тя се скри в един от коридорите. Сигурно е искала да му каже да я последва. Тръгна след нея и видя, че коридорът завършва с остъклена врата към тераса. На лявата стена пред самата врата имаше няколко дървени куки с окачени по тях стара мушама и торба с градински колчета, а под тях бяха подредени няколко чифта високи гумени ботуши и газен фенер. Точно срещу закачалката три ниски каменни стъпала водеха към врата, зад която се чуваше тропане на съдове и дрънкане на прибори.

Гай натисна дръжката и се озова в кухня — квадратно помещение с нисък таван, с напукани и извехтели плочки по пода и умивалника. Единствено газовата печка изглеждаше по-нова. Силви приготвяше чай. В този момент тя взимаше няколко зрънца мента от плоска чиния. Пусна ги в чайника и ги заля с вряла вода. В първия миг Гай се изплаши, че той ще трябва да пие този чай, но в следващия искрено пожела да е за него.

Дъщеря му отиде до стойка с различни по големина ножове, избра един и започна ща реже филия от голяма лъскава, твърда буца. Баща ѝ, наскоро осведомен за някакви наркотични вещества, взе буцата за вид пресован канабис.

— Какво е това?

— Пестил от рамбутан.

— Аха.

Тя вече подреждаше нещата върху поднос. Очевидно чаят не беше нито за него, нито за нея. Всяка минута щеше да вдигне таблата и да я понесе във от кухнята. Гай изучаваше спокойния ѝ профил, очаквайки да открие и най-слаба реакция към неговото присъствие. Как е възможно да е толкова спокойна? Наистина ли не разбираше значението на този момент? Всичко бе очаквал, но не и такова отношение. Тя се държеше като съвършено чужд човек. Дали пък не са промили мозъка ѝ? Нищо чудно да се намират в обиталище на откачен култ... Това обясняваше необикновената ѝ дреха, звънчетата на краката и тази нелепа червена боя. Той малко се интересуваше от нещата, които не го засягат, но по принцип не приемаше промяната в момичето — така би отхвърлил и всяка промяна без негово съгласие в дневния ред на заседание.

Забеляза с какво почитание носи таблата тя. Сврѣхконцентрирана и внимателна, накланяше глава при всяка стъпка. Както при всички ритуали, свидетелите бяха напълно игнорирани. И както при всички ритуали, тъкмо това бе целта. Цялата тази процедура започна, да лази по нервите на Гай. Изпита потребност да я раздруса, за да предизвика по-нормална реакция. И през ум не му минаваше, че тя просто се плаши до смърт от присъствието му.

— Красива къща, Си... Суз...

— Така е, тук съм щастлива.

— Радвам се! Радвам се, че си доволна. — Усети как тя се отдръпна при внезапния изблик на чувствата му. Веднага сниши тона и добави: — Какво те прави щастлива тук?

— Спокойна съм. — С елегантен жест посочи овехтялата обстановка. — Тук хората наистина ме забелязват.

Гай пое удара.

Виждаше, че е искрена. Гай мразеше смирението. Убеден бе, че то е едно от нещата, които човек трябва да си натика в задника. Тя отново подхвана с кротък безполов тон.

— ... И когато Учителят предложи да те поканим на днешния ден, ние го обсъдихме и решихме, че случаят е подходящ.

Този удар, макар и невинен, засегна мъжа по-силно. Значи идеята да го поканят не е била нейна. Предложението идваше от тъпла откачени звездобройци. Намираше се тук по тяхно благоговение. Гордостта му бе толкова наранена, че усети как стомахът му се надига.

Изпита и парлива ревност. Поиска му се да направи нещо грубо. Да я нарани по някакъв начин заради това, което го кара да изпитва.

— Че ще дойде време, когато това ще ти омръзне, предполагам.

— Кое по-точно?

— Спокойствието и изолираният живот.

— Не, няма.

— Много си млада, Силви.

— По-възрастна съм, отколкото изглеждам.

В думите ѝ прозираше горчивина. Погледна я и между двамата веднага се възцари добре познатото напрежение. Проявиха ли откровеност, неизменно стигаха дотам. Той усети пропуснатата възможност — толкова неща останаха недоизказани. Пристъпи напред, но тя отскочи като опарена.

— Извинявай, Силви. Моля те... Повярвай ми... *Много съжалявам.*

— Защо изобщо дойде? — Спокойствието ѝ се бе изпарило. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Получих писмо...

— Защо дойде точно сега? Защо не се появи в седем и половина, както те бяха помолили?

— Казах ти, че исках да...

— Ти искаше... Само ти искаш. Не може ли поне веднъж в живота си да направиш това, което иска някой друг? Толкова ли е трудно? — Обърна се и зарови лице в дланите си.

Настъпи продължителна тишина. Гай искрено се разстрои от тази рязка проява на враждебност и наведе глава. Даде си сметка, че е сбъркал. Какво значение имаше, че чужди хора му дадоха възможност да се види с дъщеря си? Единствено това имаше значение. Беше се наежил само защото обстановката му бе непозната и се страхуваше да не му измъкнат контрола. Провалих всичко, помисли си той, но бързо отхвърли идеята за подобно нещо. Една грешна стъпка не означава провал.

Погледна гърба на дъщеря си. Дебелата плитка с вплетените ситни цветя бе паднала отпред и сега ясно се виждаше трапчинката в основата на тила ѝ. Стори му се нежна и крехка, както когато беше съвсем малка. Мястото на палача, бе чул да го наричат някога.

Почувствал се самият той като палач, изтръпна и заеквайки, се опита да наруши мълчанието.

— Боя се, че отново сбърках, но това е само защото толкова много исках да те видя. И ето, за пореден път се оказвам неспособен да... — гласът му изневери и той млъкна разкаян.

Стегнатият като струна гръб на момичето се отпусна. Суами вече се срамуваше за избухването си. Не това се очакваше от нея в такъв момент. Какъв беше смисълът от дългите часове медитация, от опитите да се движи предимно в светлина и да изпраща лъчи на обич към всички създания, надарени със сетива, ако не е в състояние да се държи прилично с едно от тях. Баща ѝ е достоен за омраза, но тя няма да го мрази. Беше ѝ причинил непоправими злини, но тя няма да търси отмъщение. Учителят я насочи към този начин на мислене и тя го прие. Таиш ли злоба, вредиш на себе си. Баща ѝ беше за съжаление. Имаше ли живо същество, което да го обича? А аз, въздъхна тя, познах любовта. От страна на Учителя, на приятелите тук, на Кристофър. Грижат се за мен, утешават ме. Не е ли редно да отговоря със същото на друг човек, изпаднал в подобно положение?

— Аз също се извинявам. Не бива да си мислиш, че... — Тя се опитваше да намери подходящите думи. — Всички тук са любопитни да те видят.

— И аз очаквам с нетърпение да се запозная със семейство Крейги — побърза да се обади Гай.

— Със семейство...? — За момент Суами придоби объркан вид, но после се разсмя, сякаш той е казал нещо наистина смешно. — Не, не е така. — Тя отметна плитката на гърба си. Едва тогава вдигна таблата. — Трябва да занеса това на Учителя.

— Чаят не изстина ли?

— Не мисля.

Гай си даде сметка, че са стояли задно в кухнята не повече от десет минути. Някакви си десет минути, които бе очаквал дни наред.

Вече на стъпалата, момичето се обърна и посочи с глава към остъклената врата:

— Може да отидеш на терасата. Ако искаш, разгледай градината. Или иди в библиотеката.

— По-добре да отскоча в хотела, за да си оставя багажа и да взема душ. Запазих си стая.

— Хотел ли?

— Реших да поостана. А не исках да ви притеснявам тук.

Известно време Суами го гледа втренчено и се усмихна. Беше приятно изненадана, че нейният баща не желае да създава проблеми. Гай изтълкува усмивката като проява на обич и привързаност. Цялата му самоувереност, разбита до преди малко от обзелия го гняв и тъга, се върна като мощна вълна. Всичко ще се нареди. Само трябва да възприеме нейните правила. Ще се справи. Ще се съгласява с всичко и с всеки. Ще лицемерничи. Докато наблюдаваше как дъщеря му излиза, Гай се почувства наистина горд, сякаш е постигнал нещо действително голямо.

Силви ще се увери, че той е способен да се промени, и вероятно дори ще се съгласи, че той истински я обича. Радостно оживен и изпълнен с надежда, мина край фенера и високите ботуши и излезе на огряната от слънце тераса.

ПЕТА ГЛАВА

— На терасата има непознат мъж. — Трикси отри буза в стъклото на прозореца и се чу мек скърцащ звук, но мъжът не вдигна глава. — Вероятно е бащата на Суами.

Джанет прекоси стаята и като положи леко ръка върху рамото на Трикси, погледна навън. Трикси се дръпна настрани.

— Прилича на разбойник — додаде тя.

Действително беше така. Набит, като сечен с брадва, Гай беше почти квадратен. Бузите му, лилаво-сиви след бръснене, сега имаха цвят на грозде от парник.

— Доста противен костюм. — Джанет копнееше да се хареса на Трикси. Направи ѝ впечатление, че тъмните къдри покриваха плътно доста едрия череп на непознатия. — Бас държа, че носи тупе.

— Няма такова нещо. — Трикси се стовари в зеленото тапицирано кресло и провеси крака през страничната облегалка. Носеше тънък халат от изкуствена материя и почти нищо под него. — В интерес на истината ми се струва доста мъжествен. Напомня ми на онзи странен мъж в твоята книга — минатора.

— Минотавъра. — Твърде късно. Джанет горчиво съжали, че не спря навреме.

— Трябваше да станеш учителка. — В гласа на Трикси прозвучаха язвителни нотки: неизречен намек за прашни черни дъски, презиращи те или безразлични ученици, самотни нощи, прекарани в преглед на домашни работи. Дълга, неоценена от никого подготовка за следващия ден. Непрестанно поправяш хората.

— Извинявай.

— Какво искаш всъщност?

— Дойдох да взема малко памук.

Джанет наистина обичаше да стои в тази стая, дори когато Трикси не беше вътре. Понякога дори предпочиташе да е така. Тук повече от, където и да било другаде се чувстваше в собствената си кожа. Съумяваше да се отпусне напълно. С цялото си същество поемаше атмосферата — аромат на пудра, парфюм, евтин лак за коса,

ваза с рози. Веднъж долови дори и мирис на цигари. Всички тези аромати създаваха атмосфера от преди войната с привкус на упадък. Наличието на рози например противоречеше на правилата на тяхното малко общество. Късаха градинските цветя само при специални случаи, а вазите стояха в общите помещения, та всички да им се наслаждават. Трикси обаче винаги правеше каквото си иска, единствено придържайки се към правилото в комуната да не се критикува.

Джанет отвори едно чекмедже, за да потърси памук, и вдигна няколко парчета деликатно бельо и чорапи. В следващото чекмедже имаше две кутии тампони и няколко сутиена с дантела.

— Там няма да намериш каквото търсиш.

— Така ли, жалко. — Дългото кокалесто лице на Джанет пламна от смущение и тя пусна дантелата, сякаш е жив въглен. — Все забравям да запиша памука в списъка за покупки на Арно.

„Някой ден, когато дойда за анкерпласт или аспириин, тя няма да се сдържи и ще ми каже, че идвам само за да подишам атмосферата на стаята й. Или да докосна предметите, които докосват нейната кожа.“

— Изключено е да забравя тези напращели от мускули рамене. — Искаше ли да е лоша, Трикси неизменно пускаше в гласа си нотка на познавач. Джанет го усети и се стегна. — Любопитна съм да го видя как е в леглото.

„Какво ли очаква да кажа? Какво мога да кажа? Да се изсмея? Или да подхвърля някоя женска забележка от рода на *Има само един начин да се провери*. Сигурна е, че няма да го направя и тъкмо за това прави подобни забележки.“

— Питам се какво е да се чукаш с милионер. Всички са единомудни, че най-силният афродизиак е властта.

— Кой са тези всички? — Трикси беше като Клеопатра — вечно копае за злато.

— Сигурно е вярно. А този ми изглежда все едно е създаден да върши зло.

Очевидно имаше опит, защото при пристигането си в комуната по нея се виждаха белези от насилие. Ръцете и вратът й бяха здравата наежени, едната й устна бе сцепена, а косата — сплъстена. Всички опити на Хедър тогава се разбиха в мълчанието на Трикси. Дали

Джанет ще посмее да зададе подобен въпрос? Защото беше на крачка да го стори.

— Само недей да твърдиш, че обичаш мъжете да те ритат.

Неочаквано Трикси се разсмя, сякаш Джанет казва нещо много забавно. Изпъна напред млечнобелите си крака и се изправи.

— Ако знаеше само...

— Какво да знам? — При възможността да надникне в миналото на Трикси Джанет пристъпи напред. Дали пък няма да се изпусне да сподели нещо поне за сините пликове, които от време на време пристигаха за нея, или да обясни защо бърза да затвори телефона, ако някой влезеше в стаята.

Трикси само сви рамене и погледна през прозореца. Гай все още стоеше долу и се оглеждаше. Тръгна към края на терасата, където тя преминаваше плавно в тревна площ. Трикси вдигна резето на прозореца.

— Какво правиш?

— На какво ти прилича?

— Ама ти не си... Поне си облечи нещо... — Джанет гледеше безпомощно, докато Трикси се навеждаше през перваза на прозореца. Прихванат само с едно копче на кръста, халатът се отвори и се плъзна надолу по лявото ѝ рамо.

— Хей, вие... — извика тя и уточни: — Ето ме тук, горе.

— Здравейте — отговори Гай и се усмихна, но по гласа му изобщо не личеше дали проявява интерес, или не.

— Някой грижи ли се за вас? — не спираше Трикси.

В това време Джанет яростно ровеше в чекмеджето с пуловери.

— Какво ще кажете за времето? — попита Трикси и кимна към клюмналите цветя и повехналите листа на храстите. Докато говореше, стягаше и отпускате връзките на блузата си, при което прелестите ѝ ту се скриваха, ту се появяваха.

— Твърде топло е за моя вкус — лаконично отговори Гай, но в края на изречението повиши интонацията, та можеше да мине и за въпрос.

— Трябваше да се сетя, че с този костюм сигурно ви е горещо — засмя се Трикси с подрезгавял глас. Стоеше една идея по-близо, отколкото възпитанието позволяваше.

— Едно питие ще ми се отрази добре.

— В хладилника сигурно има лимонов чай — с готовност предложи тя.

— Имам предвид истинско питие. Ще отида да се настаня в хотела. Там сигурно ще ни предложат.

— О! — учестеното дишане и потрепването на по детски извитите мигли вероятно означаваше: доста внезапно предложение. — Не знам.

Объркването на Трикси, което Гай възприе като покана за флирт, не беше съвсем престорено. Мятайки на гърба си някакви дрехи, тя изтича в градината, водена главно от наивното любопитство да види отблизо богат и известен човек. Но скоро след като се представи и поговориха — за Суами естествено, — тя усети как я обзема доста познато вълнение. Подхвърли забележката относно възбуждащото действие на парите отчасти за да подразни Джанет, но се оказа и съвсем вярно.

Двамата тръгнаха към колата. Трикси не свалеше очи от съвършената сивкава повърхност на купето. Онемя пред белите гуми, пред огромните фарове и гюрука, който ѝ се стори като нагънато платно на яхта. И през ум не ѝ мина да се престори на безразлична.

— Каква красота само! Сигурно сте много богат! — възкликна тя.

— Богат съм като Бог — отговори просто Гай.

Фурно, шофьорът на Гай, ги забеляза, че приближават по алеята. Сгъна броя на „Ивнинг Стандарт“, който четеше, сложи си бързо фуражката и слезе да отвори задната врата.

Трикси седна на ръба на седалката, сякаш е направена от стъкло. Постепенно се отпусна и докато влязат в очертанятията на Костън, вече се беше отпуснала назад, удобно настанена в ъгъла.

Гай, верен на ръководния си принцип никога да не се ограничава с една дейност, ако може да свърши поне десетина, приплъзваше полака ръка към коляното на момичето, докато я разпитваше за живота в комуната.

— Какво представлява той? Имам предвид онзи, който пръска ръководна светлина.

— Учителят ли? Ами... Добър човек. — Изненада се колко малко може да каже. Гай продължаваше да я гледа с очакване. Трикси се опита да измисли още нещо. — Много е приятно да си говориш с него.

— Всички го твърдяха, значи сигурно е вярно, макар че след няколкото разговора насаме с Учителя тя се почувства по-скоро изнервена, отколкото успокоена. — Прекарва много време в медитация.

Гай изсумтя. Презираше всеки, загърбили трескавия свят на бизнеса. Самият той, както не пропускаше да изтъкне, работеше по четирийсет и осем часа на ден, а Фелисити обичаше да подчертава, че според думите му все едно дяла камъни.

Трикси обаче предпочиташе да чуе нещо повече за неговия начин на живот, но преди да успее да обърне разговора, той попита:

— Сигурно знаеш повече неща за този човек.

— Не, честна дума.

— Хайде, хайде. Ти си умно момиче. Негова ли е къщата, например?

— Нямам представа. Всичко се ръководи от комитет. — Той вече галеше коляното ѝ. — В него участват Мей, Арно. Все хора, които са в комуната от повече време. Недей така.

— Какво? — От едрото му тяло се носеше истински коктейл от аромати — на тютюн, алкохол, масло за коса, одеколон. Всички те обаче не потушаваха миризмата на пот. Гай скъси разстоянието между двамата на седалката и зашепна в ухото ѝ.

Трикси зяпна от изненада.

— Звучи ужасно.

— Защото аз съм ужасен.

Ръката на Гай се движеше неотстъпно нагоре по крака ѝ — опипваше и проучваше без никакво колебание. Сексът прочистваше съзнанието му, освобождаваше го от тревожни мисли, освежаваше го и го ободряваше, а всичко това му бе необходимо за предстоящата вечер, ето защо прие появата на Трикси като знак на съдбата. Взе ръката ѝ и прокара нокът по нежната кожа.

С известно усилие момичето откъсна очи от лицето на едрия си спътник, очевидно жаден за секс, и погледна изправения гръб на Фурно. Мъжът следеше внимателно пътя, но тя бе убедена, че се подсмивва.

Колата пое по отклонението за Чартуел Грейндж и Трикси се изправи, за да поприглади косите си. Шофьорът паркира колата и свали багажа. Просторното фойе на хотела бе малко попретрупано с

мебели: дивани и кресла, покрити с цветна басма, ниски масички със списания по тях.

Ако Гай бе от хората, които се интересуват от реакцията на околните, щеше да забележи доста хладния прием на хотелските служители. Джил Мередит остана потресена от държанието на секретарката на бизнесмена, която направи резервацията. Джил я попита дали да настане гостите в апартамент за двама, а секретарката изсъска:

— Не бъдете толкова глупава! Настанете шофьора в някаква пристройка или там, с каквото разполагате.

Шефът на Джил, успокоявайки своята служителка с изстуден коктейл, я бе посъветвал да се държи любезно, но хладно с посетителите. Любезността не струваше нищо. Ето защо сега тя подаде ключовете, без да се усмихва. В този момент се появи и пиколото, втъкнал белите си ръкавици под еполетите на униформата.

— Нещо за пиене? — попита Гай своята спътничка. Ръката му не слизаше от кръста ѝ.

Трикси само кимна. Следеше движенията му, изпълнена със страхопочитание. Беше сигурна, че тук всички съзнават колко изтъкнат е мъжът до нея, и се надяваше нейният статус да се повдигне съответно. Само че за Грейтдж бизнесмени на средна възраст в компанията на секретарки, лични асистентки, момичета за петък вечер или просто придружителки бяха нещо обичайно. Персоналът на хотела обичаше да нарича тези млади „приложения“ към гостите „допълнителен багаж“ и обикновено се отнасяше с презрение към тях. Не само от морални съображения, но и защото те никога не даваха бакшиш.

— Искам скоч... джин. Лед. Газирана вода.

— Кога ще искате да сервираме?

— Сега.

— Мога да ви предложа салона „Толи Хо“, сър — обади се жената на рецепцията.

— Само ако го изпиете на крак — вметна Джил Мередит и пламна.

Вратата на асансьора още не се беше затворила и ръцете на Гай шареха под полата на Трикси. Едва влезли в стаята, той се нахвърли върху нея. Дърпаше, късаше, хапеше. От устата му неспирно се сипеха

неприлични думи. Напълно облечен, но със свален цип той проникна грубо в нея. След това натисна главата ѝ към члена си.

— Не — изскимтя Трикси. — Няма да направя...

— Хайде... — Гай сграбчи косата ѝ и тя изпищя от болка. — Започвай, упорита кучко!

Когато той свърши, момичето изтича в банята, с разтреперани ръце разкъса опаковката на оставената от хотела четка за зъби и започна да търка зъбите, венците, езика и дори устните си.

Направи си гаргара, няколко пъти изплакна устата си и изпи цяла чаша вода. Въпреки всичко неговият вкус остана.

Погледна се в огледалото. Видя насинените си и нахапани гърди, червените следи по ръцете си. Сковано се върна в стаята, вдигна разкъсаното си бельо и остатъците от блузата. Огледа се да намери полата.

Накрая приседна на ръба на леглото. Един по един мускулите по гърба ѝ започваха да се втвърдяват. За да не гледа Гай, спря поглед върху купата с плодове. На картичка пред нея пишеше:

Приятно ли прекарахте? Чудесно. Ако не кажете на нас, споделете го с приятели. С най-добри пожелания, Фиона и Ян.

Гай бе внесъл вече напитките и си приготвяше голяма чаша скоч. Отпи няколко глътки, измъкна портфейла от джоба на сакото си и пусна една банкнота на леглото до нея.

— Вземи.

Винаги си плащаше за случаен секс. Само тогава нямаше усложнения. Никой на никого нищо не дължи. Отпадат глупости като: да се срещнем отново, да се чуем и т.н. Спестяваш си и съзливите тиради за нещастно детство. Влизаш, излизаш. Нищо повече.

Трикси гледаше парите с широко отворени очи. Едва сега Гай си съблече сакото и го преметна на гърба на най-близкия стол. Отпи нова глътка и посочи с палец подноса.

— Налей си едно. — Не получи отговор и попита: — Какво има?

— *Какво ли?*

— Да не би петдесет да са ти малко?

— Не ти искам парите. — Момичето се бе свило и трепереше неудържимо. — Нищо не искам.

— Какво? — жабешката му уста се разтегна в нахална усмивка. — Да не би тази седмица да е обявена за безплатно чукане? Хайде, вземи ги. Купи си блуза, че от тази не остана нищо.

— Ти си... Ти си направо... — обгърна тялото си с ръце, сякаш за да се предпази. — Ти си отвратителен.

— Нищо не разбирам. — Гай я гледаше с искрено удивление. Сетне започна да разкопчава ризата си. — Все едно, омръзна ми. Налей си питие и започни да се държиш нормално или се разкарай.

Той влезе в банята, пусна душа и се върна да се съблече. Трикси следеше движенията му и с всяка изминала минута се отвращаваше все по-силно от себе си. Как допусна този човек да я докосва? Толкова е противен! Лъснал от пот, целият е покрит със сплескани черни косми. Дори оная му работа изглежда космата. Сякаш е покрита с кожа на плъх.

Потресена и погнусена, Трикси стисна очи и започна да мисли как да му го върне. Дали да не разбие бутилката с уиски в черепа му, а после да натъпче счупените стъкла в очите и устата му? После ѝ дойде вдъхновение и извика силно, та той да я чуе:

— Забравих да ти кажа, че съм болна от СПИН.

Той се обърна и само се засмя:

— О, скъпа. Измислях ги по-добри още преди да се родя.

— Вярно е — настояваше тя, но и двамата добре долавяха хленчещите нотки в гласа ѝ.

Мозъкът ѝ продължаваше трескаво да търси с какво да го нарани — да го нарани убийствено и разрушително. Хрумна ѝ нещо, което, докато го изричаше, не ѝ се стори достатъчно язвително. Но по-късно, седнала на терасата в Господарската къща, си спомняше събитията от деня и едва тогава си даде сметка колко силно се промени лицето му, щом етапа дума за дъщеря му.

— Странно е как Суами е стигнала до Ложата на „Златния ветрогон“ — подхвърли тя. — С такова семейство. И с всичките тези пари. Като си помислиш, нищо не ѝ е липсвало. — Промяната в израза на Гай стъписа Трикси, ала огромното ѝ желание да му върне обидата я накара да продължи. — За нея Учителя е всичко на този свят. По

някакъв начин той, предполагам, замества в душата ѝ фигурата на бащата. Странно ми е все пак. Сякаш си няма свой баща.

Трикси почти преглътна последните думи, защото Гай вече се бе надвесил над нея. Тя отскочи назад в леглото. Мигом съжали, че се е поддала на уплахата, но вече беше късно. Виждаше разширените пори и спуканите капиляри по кожата на носа му и прорасналите косми вътре.

— Влизам да си взема душ. Искам да сваля мръсотията от себе си. Когато изляза, да те няма. Имаш на разположение пет минути — през стиснатите зъби думите се процеждаха с неприкрита омраза.

Вратата на банята се затръшна и целият кураж на Трикси се изпари. С треперещи крака тя се изправи и тръгна към нощната масичка. Видя в огледалото мокрото си от сълзи лице. Кога успя да се разплаче? Възможно ли е да не е забелязала? Да плачеш и да не знаеш, че го правиш. Искрен стон на самосъжаление се изтръгна от гърдите ѝ.

Забеляза кутия с хартиени кърпички и избърса лицето си. Пак беше прекалила с грима. Нямаше как да коригира пораженията, защото не си бе взела чантичката. Едва сега до съзнанието ѝ стигна фактът, че е и без никакви пари.

Как ще се прибере у дома? За нищо на света няма да търси шофьора на Гамлин, защото той положително я мисли за проститутка. Толкова се засрами, че извърна лице от огледалото.

Водата в банята още шуртеше, но вече бяха изминали цели две ценни минути. Какво ли ще направи, ако я завари в стаята? Ще я изхвърли навън, без да му мигне окото. Притежанието на пари те освобождава от необходимостта да се извиняваш.

Погледът ѝ попадна на банкнотата върху чаршафите и ѝ напомни колко отвратителен понякога е сексът. В главата ѝ се прокрадва предателската мисъл да ги вземе. Като компенсация за насинените гърди, за болките в гърба и краката. Вероятно за да се предпази от изкушението, тя грабна парите и ги накъса на ситно. Понечи да ги хвърли във въздуха, но забеляза портфейла, който се подаваше от джоба на сакото. Измъкна го и натика парченцата вътре. С удоволствие си представи как той иска да плати сметката в скъп ресторант и от портфейла му се посипват нейните конфети.

Докато връщаше портфейла на мястото му, Трикси напипа малко тумбесто шишенце. Развъртя капачката. И без етикет позна

съдържанието — глицерил тринитрат. Баща ѝ носеше в джоба си същите таблетки, за да държи сянката на смъртта далеч от себе си. Никога не ги оставяше в стаята, когато влизаше да се къпе. Водата в банята спря да шуми.

Миг-два Трикси поседя с поглед, впит в бялата врата. Всеки момент той щеше да излезе и да я завари как стиска вече изпотените малки бели хапчета. Откъм затворената врата се чу силно жужене. Очевидно бе започнал да се бръсне. Тя си отдъхна, усетила внезапен прилив на сили, примесен със страх, защото започна да осъзнава колко сериозно е онова, което направи. Някои биха го нарекли престъпление. Трябва да си е загубила напълно ума. Ще ги върне обратно.

Ала едва направила крачка към стола и стаята се изпълни с оглушителния звън на телефона. Гай изключи самобръсначката. В този миг Трикси побягна навън.

Джанет крачеше нервно напред-назад из буковата гора до нивите в задната част на къщата. От време на време изритваше купчина изгнили листа, нарочно счупваше изсъхнала клонка с крак. Приглушената светлина под високите дървета напълно хармонираше с настроението ѝ. Върху обувките ѝ капеха сълзи и на моменти тя прохълцваше. Спомни си забързаната Трикси: наплеска надве-натри червилото, обилно се напръска с дезодорант, дори не пропусна да пръсне в бикините си. Докато се приготвяше, си пееше и намигваше на Джанет.

Според Джанет всичко това беше уничително.

А онзи е такъв грубиян. Създаден да причинява зло, каза Трикси. А тя е толкова уязвима. Все се опитва да изглежда... Наперена като момичетата от улицата. Но всъщност е наивна като малко дете. Точно затова и Джанет се опитваше да я брани.

Нищо повече. Не си и помисляше дори, че чувствата ѝ към момичето може да се нарекат любов. Иначе какво? Излиза, че самата тя е нещо като лесбийка. Джанет се ужасяваше от подобна квалификация. Нещо повече — повдигаше ѝ се при тази мисъл.

Онези двамата сигурно са отишли някъде за по едно питие. Когато вечерята свърши, той ще си отиде и толкоз. Няма ги вече повече

от час. Значи всеки миг Трикси ще се върне. Дали пък вече не си е у дома?

Скочи и с бързи крачки пое към края на гората. Влезе в територията на имението през старата врата към овощната градина. Неочаквано я връхлетя предчувствие за нещо лошо. Трикси има нужда от нея. Вика я да ѝ помогне. Джанет се спусна напред, препъваше се в туфи трева, залиташе, падаше и пак се изправяше. Тичаше с лакти, долепени до тялото, все едно е на състезание.

Тъкмо стигна до отвора, изсечен в храстите от тисово дърво, и някакво такси приближи главния вход. От него слезе Трикси. Викайки името ѝ, Джанет прекоси тичешком чакълената пътека и спря пред колата. Доста бледа, Трикси бе съвършено спокойна и стискаше някак особено блузата си.

— Ще уредиш ли таксито вместо мен, Джан? — попита тя и забърза към къщата. — Ще се разплатим по-късно — извика тя през рамо.

Джанет помоли човека да изчака, докато намери пари, след което той си отиде. Тя се качи и неколkokратно почука на вратата на Трикси. Не получи никакъв отговор. Накрая се отказа и слезе в кухнята, за да помогне в приготовленията за вечерята.

ШЕСТА ГЛАВА

Напълно преобразена, Фелисити седеше неподвижно в будоара си и се гледаше в огледалото. Двамата с Дантон се намираха във вътрешната извивка на тоалетна маса във формата на подкова, чиито крака представляваха кариатиди със строги физиономии. Масата беше отрупана с всевъзможна стъклария — буркани, шишета, флакони и метал: гилзи за червило, аерозоли, кутии. Специално подредени огледала по стената умножаваха отражението им стократно.

Клиентката му се изправи и Дантон вдигна ръце възхитен. Дори той не повярва на съвършеното си постижение. Кожата на жената излъчваше мек розов цвят; виолетови и сребристи сенки обграждаха огромните очи, а раменете ѝ проблясваха изпод седефена на цвят коприна. Устните с цвят на тежко вино бяха леко отворени от изненада.

— Приличам на ангела на смъртта.

— Госпожо Джи, госпожо Джи...

„Няма представа какъв комплимент е това за мен“, помисли си прочутият коафьор.

Фелисити вече изпитваше колебание дали наистина е необходимо да отиде на тази вечеря. И защо са всички тези приготовления? Защо поне веднъж не възрази на Дантон? Очевидно вече напълно е загубила способността да взима решения. Например, да беше се противопоставила на избора му на рокля. Представи си как изглежда на масата — истинско привидение. Гай сигурно ще ѝ се изсмее. Както често го правеше насън. Силви ще се разстрои и засрами заради майка си. А когато всичко свърши, те двамата ще побързат да я скрият и да я отпратят да си върви.

Първоначално мислеше да си вземе малко дрехи и тоалетни принадлежности, за да прекара нощта там, но после реши да задържи наетата кола и да се върне. За всеки случай приготви най-необходимото.

Дантон застана зад нея за последен поглед и последни корекции на къдрите.

— Не гледайте така отчаяно, госпожо Джи. Ще прекарате вълшебно. Как бих искал и аз да съм там! — Отвън на улицата някой натисна клаксон на кола. — Това е за нас. — Той бързо прибра чека си и размаха кадифената наметка, сякаш бе тореадор. — Обадете ми се, щом се приберете. Ще стоя на нокти, докато ми звъннете.

Точно в седем без пет луксозната кола на Гамлин отново спря пред Господарската къща и Гай за пореден път дръпна ръждясалия звънец. Този път няма да прави грешки. Силви... Не, Суами — само да не забрави новото шантаво име — се обади в хотела, за да му предаде желанието на Учителя да се срещне с баща ѝ в седем часа за кратък разговор преди вечеря.

Гай се почувства на върха на щастието само от звука на нейния глас. Жадуваше да поправи грешката си от този следобед. Но... Спокойно. Спокойно, повтаряше си той. Ще си мълча, няма да казвам какво мисля. Ще е дяволски трудно, но ще се постарая. Ще го направи, защото за нищо на света не би искал да я изгуби отново.

В този момент иззад ъгъла на сградата се появи фигура, силно наподобяваща огнен стълб — вееха се алени и оранжеви материи, проблясваха и се гънеха около тялото. Бяха прихванати на кръста с колан, посипан с лъскави камъчета, които грееха като въглени.

— Не носите индиго.

— Никога не пося индиго — отвърна той. — Какво всъщност е индиго?

— А трябва. Прекалено агресивен сте. Във вас има страшно много червено.

— И червено не нося. — Не се погледне как се е облякла, помисли си Гай. Обзе го усещането, че разговорът не върви в правилната посока.

— Говоря за аурата ти, човече. Позитивен кипеж. Плюс голям отвор с големина на пъпеш.

— Извинете, тук ли е...?

— Изтичането на етер не е шега работа. — Мей, със строго лице, отвори вратата. — Освен това се виждат множество мрачни точки. Да не би случайно да сте скъперник?

— Определено не — отвърна Гай смирено, докато я следваше в преддверието. Възможно ли бе да наречеш скъперник човек, който кара ролс-ройс корниш.

— Съзирам тежък дисбаланс, господин Гамлин. Дължи се, предполагам, на прекалената ви заетост. Нямам намерение да любопитствам излишно, но ако се стремите към успех...

— Аз имам успех. Не се стремя към нищо. — Освен към дъщеря си. *Ах, Силви — най-тежък мой дисбаланс, живот мой.*

— Тук съм, за да се срещна...

— Знам, всичко. Ще ви заведе. Оттук, моля. — Тя се устреми към вътрешността на къщата, следвана по петите от Гай. Отминаха вратата, зад която видя лудото момче.

— Ще останете ли да преспите тук? — попита жената.

Той измърмори нещо за хотел.

— Чудесно. Трябва да дойдете утре, за да изберете няколко шишенца и да ви съставя режим за корекция на проблемите.

Гай никак не беше убеден, че ще го направи. Все пак попита какво включва подобен режим.

— Обикновено започвам с чакрите. Прочиствам добре и тях, и енергийните канали. После търся връзка и се свързвам с една от великите Учителки. Моята лична Учителка е безценна. Тя е първият коан на седмия лъч, който можете да видите.

— Нали вече си имате Учител? — попита Гай, правейки усилие да запази сериозно изражение. — Защо не се обърнем към него?

Очакваше отговора на Мей със силно любопитство. Стори му се, че тя се смути и за част от секундата устремният ѝ ход се наруши.

— Не мога да направя такова нещо. Той е... Малко е уморен напоследък.

— Дъщеря ми не спомена такова нещо.

— Така ли? — Мей спря пред тежка дървена резбована врата. Почука и зачака отговор. Очевидно долови някакъв знак, останал незабележим за спътника ѝ. Натисна дръжката и каза към вътрешността на помещението: — Господин Гамлин е тук, Учителю. — И пусна посетителя да мине напред.

Първото впечатление бе, че е попаднал в много голяма стая. Бързо си даде сметка от какво произтича ефектът — вътре нямаше почти нищо. Обстановката му напомняше с нещо японски интериор —

бледи цветове, съвсем малко мебели. На пода лежаха две възглавници, а недалеч от прозореца стоеше параван — на дървена рамка бе опънато парче коприна с вълшебни краски, каквито са перата на райските птици.

Мъжът седеше на една от възглавниците. Изправи се със завидна лекота и пристъпи напред, за да приветства госта. Мина известно време, преди Гай, прикован от израз на очите му, да забележи останалата част от лицето и външния вид. Подробностите му вдъхнаха неочаквано спокойствие: дълга бяла коса, синя роба, сандали на краката — очевидно се търсеше впечатление за духовност. Същевременно Гай го определи като доста банален прием за внушение, че си пред Учителя на Вселената. Все пак стисна сърдечно подадената ръка.

Поканен да седне, той се стовари доста несръчно върху възглавницата, подпря длани на пода зад гърба си, а краката изпъна напред. Съобрази, че тази доста неудобна поза е част от стратегията на домакина. Крейги несъмнено разполагаше и с нормални места за сядане, защото кой живее по подобен неудобен начин, но нарочно ги е изнесъл, за да постави посетителя си в неблагоприятна позиция. Милионерът бе твърдо решен да му даде се разбере. Домакинът се усмихваше, без да говори.

Мълчанието продължи повече от очакваното. В началото Гай беше неспокоен — умът му се стрелкаше както обикновено, правеше планове, градеше стратегии за борба и за преодоляване на съпротива, но колкото повече минути минаваха, толкова повече неговата трескавост стихваше. Тътнеците в главата му въпроси не бяха изчезнали, но вече не звучаха така настойчиво.

Обикновено тишината го караше да се чувства на тръни. Твърдеше, че му е приятно наоколо винаги да има „малко живот“, което означаваше — шум. За първи път тишината го караше да се чувства като потънал в огромна, успокояваща прегръдка. Изкушаваше се да остане по-дълго така. Да си почине. От гърба му все едно се свлече тежък товар. Поиска му се да сподели това необичайно усещане, но незнайно защо му липсваха думи. Не изпитваше необходимост да бърза.

Стаята се изпълни с лъчите на залязващото слънце и някои ивици от коприната на паравана сякаш горяха. Гай не можеше да

откъсне очи от необикновената им метаморфоза. Хрумна му дори, че вероятно се опитват да го хипнотизират.

— Радвам се, че успяхте да отделите време, за да ни посетите — обади се мъжът срещу него.

Гамлин направи усилие да се съсредоточи, но се оказа доста трудно.

— Аз трябва да ви благодаря за доброто отношение към дъщеря ми.

— Суами е чудесно момиче и всички тук я обичаме.

— Много се тревожех за нея, особено след като изчезна. — Правило номер едно: никога не признавай слабостите си. — Не бих казал, че бяхме много близки. — Правило две: не признавай неуспех.

Какво му става? Виновен е този негов противник насреща, очевидно въплъщаващ фигурата на баща, за която Силви си бе въобразила какво ли не. Гай се опита да извади на преден план в съзнанието си чувството на ревност и желание за отмъщение. Не свалеше поглед от бистрите сини очи и спокойното изражение на мъжа. Направи му впечатление изостреният нос. Дръж се за това. Този човек е пътник. С единия крак е в гроба. Да, но тази челюст? Челюст на войн. Войн, предрешен като монах. Ама какво става тук? Отдавна не се бе чувствал толкова объркан.

— Дори в семейства, където хората са тясно свързани, в един момент децата се откъсват. А това винаги е болезнено.

У този човек имаше нещо. Вероятно способността му да внимава в това, което го заобикаля и което изисква ответ.

— Болезнено е меко казано.

— Тези пукнатини могат да бъдат излекувани.

— Мислите ли? Наистина ли смятате; че е възможно?

Гай се наведе напред и започна да говори. Потоци от думи, разказващи за обиди, се лееха от устата му. Потоци от извинения. Гай слушаше гласа си и се изпълваше с отвращение. И с каква лекота само признаваше толкова много свои грехове.

Най-сетне свърши и се почувства изтощен до смърт. Вдигна очи към Крейги, който разглеждаше пръстите на ръцете си. Гай с трепет очакваше да чуе нещо в отговор. Търпението му се изчерпа и той додаде:

— Дадох й всичко.

— Напълно разбираемо — Йън Крейги кимна с разбиране. — Но не е достатъчно.

— В смисъл че парите не могат да купят любов? Това е сигурно. Иначе нямаше да има толкова много самотни милионери.

— Имах предвид, че вещите не носят удовлетворение, господин Гамлии. В тях няма живот, нали разбирате?

— Тъхъ. — Гай не разбираше. Нали целта на всичките ти усилия е да придобиеш вещи и да ги използваш. Как иначе хората ще разберат що за човек си? А и за да съществуващ, са ти необходими някои основни неща — дом, храна, топлина и дрехи.

Крейги се съгласи по принцип, но изтъкна наличието и на друга съществена нужда, която хората игнорират съвсем неразумно. И това е опиянението.

Посетителят му го погледна недоумяващо.

— Добре ме чухте — усмихна се Учителя. — Става дума за емоционалното и духовното опиянение. Преживяваме го понякога по време на игра, когато слушаме музика.

— Разбирам. Но не виждам как вие тук успявате да... — махна неопределено с ръка.

— Ние тук сме влюбени в молитвата. В преследване на добротата.

Гай долови нюанс от ирония в гласа на домакина.

— Не ми се струва, че гледате много сериозно на това — отбеляза той.

— Напротив. Отнасяме се извънредно сериозно към молитвите, за разлика от повечето хора.

Гостът усети как го облъхва внезапен хлад, сякаш някой дръпна от него източника му на спокойствие. Натъжи се. Почувства се измамен.

— Не разбирам точно как преследвате добротата.

— Абстрактните думи винаги са трудни. И опасни. В общи линии, най-просто казано, щом идеята вече съществува... Най-добре е да се опитаме да я изпробваме, защото тя не те оставя на мира.

Гай направи паралел със своята отдаденост на дъщеря си и разбра своя събеседник.

— Дали точно това преследване търси Силви според вас?

— В момента тя е убедена, че иска точно това. Медитацията ѝ носи голямо удовлетворение. Но тя е много млада. През живота си пробваме много маски. Докато изведнъж разберем, че една от тях не желаем да свалим.

— Никога не съм носил маска.

— Мислите ли? — Някой почука на вратата. — Един момент, Мей. — После се обърна отново към Гай. — Не успяхме да поговорим за наследството на дъщеря ви, а това е една от основните причини да ви поканя тук.

— Фондът на Макфадън?

— Тя иска да го дари на комуната.

Гай простена тежко и Учителя се наведе към него.

— Зле ли ви е, господин Гамлин?

Гай вдигна глава, по лицето му бе изписано огромно объркване, устата му бе леко отворена.

— Моля ви, не се разстройвайте. Няма да приемем тези пари. Поне не на първо време. Дъщеря ви ни е страшно благодарна, защото я обграждаме с грижи и любов. Така е с всички деца, непознали обичта. Това дарение ѝ напомня за детството, когато не е била щастлива и вероятно заради това иска да се отърве от него. Ако не го предаде тук, сигурно ще го дари на друга организация.

Гай пребледня още повече. Дори яркочервеният му нос съвсем побеля.

— Точно за тази нейна уязвимост исках да поговорим. Мислех си дали няма начин да приемем формално дарението за една година. Ако след това продължава да държи то да остане при нас, добре, но опитът ми показва, че това няма да се случи.

На вратата отново се почука. Долепила устни до процепа във вратата, Мей предупреди:

— Учителю, всички вече са на масата.

— Отново ще поговорим, господин Гамлин. — Моля, не се тревожете предварително. Все ще измислим нещо.

Въпреки любезните слова на домакина, Гай усещаше, че той тайно му се присмива. Кой не би си глътнал езика при перспективата половин милион лири да излезе от семейното състояние. Колкото и противни да му бяха Макфадън, парите им бяха съвсем истински.

Направи опит да се надигне от доста унизителната поза, в която го бяха принудили да седи. Крейги обаче не помръдна.

— Вие няма ли да дойдете?

— Храня се само в дванайсет.

— Така ли? Кой знае колко изгладнявате.

— Ни най-малко. — Мъжът се беше затворил в себе си. Усещането бе много осезателно. Гай имаше чувството, че е сам в стаята. — А сега моля да ме извините. Трябва да си почина.

На път Ем 4 наетата от Фелисити кола чакаше дългата колона от автомобили пред нея да се изтегли. По едно време нетърпеливата клиентка почука по стъклото, отделящо я от шофьора. Човекът отпред подскочи стреснато и се извърна. Свали преградното стъкло и я погледна въпросително.

— Казах на хората от фирмата ви, че трябва да съм там в седем и половина.

— В задръстване сме, госпожо Гамлин.

— Трябваше да дойдете по-рано.

— Дойдох веднага щом поръчахте кола.

— Не може ли да се измъкнете и да минем по друг път?

Мъжът само се усмихна и побърза да вдигне преградата, забелязал лекото потрепване на събутата обувка, която тя стискаше в ръка.

— Да си продължим разговора, господин Гамлин.

Гай вървеше след Мей по дългия коридор, но не чуваше и дума от приказките ѝ. Опитваше се да събере мислите и душата си, тотално объркали се в онази тиха стая. Господи, да можех да постигна това, което умее този човек! Какво безценно оръжие би било.

— През септември започвам занимания на тема цветове. Останаха няколко свободни места.

Крейги положително е магьосник. Умее ги нещата. С всичките тези приказки за добротата и духовното опиянение, фигура на бащата! Ще му дам аз едно бащинство! Няма представа с кого се захваща. Когато стигнаха трапезарията, Гай вече се беше съвзел напълно.

Стори му се, че в просторната стая са се събрали страшно много хора. Седяха около голяма дървена маса. По лицата на един-двама забеляза изражение на сдържано страдание. Гай сметна за редно да се извини, макар да бе ясно, че вината за закъснението очевидно не беше само негова. Все пак, за да не дразни Силви, измърмори нещо подобно на извинение към всички.

— Предполагам, ще искате да пийнете нещо.

— Само да е по-силно.

— Сокът от трънкосливка гъмжи от минерали, а с няколко капки сок от ряпа се получава силна доза витамини и магнезий.

— Имах предвид по-силен алкохол.

— Господи! — вдигна ръце тя. — Сега разбирам защо аурата ви е така нестабилна. Но не се тревожете, никога не е късно. — Подаде му груба керамична чаша с избраната от нея напитка. — Преди няколко месеца се занимавах с друг алкохолик. Едва се държеше на краката си, когато пристигна. Приложих му сеанси с махало, работих върху него с виолетовите лъчи на Артур, промихме и изчистихме чакрите и го научих да посреща слънцето. И знаете ли къде е той сега?

Гай с тъга си помисли за джобната си бутилчица с уиски, останала в колата. Докато следваше домакинята към мястото му на масата, отпи от напитката. Вкусът не се оказа чак толкова отвратителен, колкото бе видът на течността. С радост забеляза празния стол до Силви и се запъти натам, но Мей умело го насочи встрани от тази част на масата и му посочи съвсем друго място. Понечи да възрази, обаче жената поясни:

— Винаги сядаме на едни и същи места. Това си е наш обичай и вид дисциплина. За вас е отредено място за посетител.

Гай я огледа с известно неодобрение. Дръпната назад брадичка, дълга посивяла коса, хваната на тила с голяма панделка, от очите ѝ бликаше искреност. Фланелката ѝ с надпис „Универсалният разум: твоят единствен избор“ бе издута от доста едри гърди, които стигаха почти до кръста, защото тя очевидно не носеше сутиен. Мъжът от другата му страна, облечен със странна риза, му подаде блюдо, наподобяващо кравешки тор.

— Ечемичена питка? — попита човекът.

— Защо не — Гай се усмихна пресилено и сложи в чинията си две парчета. Едва сега огледа храната, оставена по средата на масата.

Гледката беше потискаща. В груби керамични съдове — малки и големи — бяха насипани странни на вид ястия; имаше и подобни на краставици фразели, посипани със ситни черно-кафяви зрънца. От една чиния, пълна с нещо като лепило, право нагоре стърчеше метална лъжица. Сякаш изпаднала в шок.

Гай мрачно си помисли за изисканото и вкусно меню, което биха му сервирали в хотела: пържена херинга върху канапе от продълговат ориз с гъби и пресни картофи, последвана от поне два вкусни десерта, Фурно положително вече забива нож в сочната си пържола. „Какво не правя за своята обич“, помисли си мъжът и погледна към дъщеря си с тайната надежда да го удостоят с усмивка.

Силви, в ябълковозелено сари на розови цветчета и с по детски сериозно лице, обрамчено от черната коса, удивително му приличаше на ученичка, облечена в костюм за училищна пиеса. Не допускаше, че тя вярва в тази псевдорелигиозна постановка. Седеше до младеж с дълга тъмна коса, който се обръщаше към нея с нежност и внимание. Вероятно това е „чудесният човек“, заради когото тя напусна Лондон. Направи му впечатление фалшивата усмивка на младия мъж. Очевидно е зестрогонец. Горкото му дете — заобиколено е с отвратителни хищници. Гай сякаш не си даваше сметка за парадокса, в който се бе озовала тя — отхвърля баща, който я обича заради самата нея, а предпочита хора, които я търсят заради парите ѝ.

Не видя никъде следобедната си приятелка. Не знаеше да се радва или да съжалява. Изненада се от смущението, обзело го, след като установи, че тя си е тръгнала. Така и не разбра какъв е проблемът на момичето. Яви се пред него, предложи му се и той прие, като си плати веднага. Въпреки воя, който нададе за наранената си гордост, беше прибрала парите. Гай се тревожеше по-скоро от друго — да не би да споделеше със Силви някаква своя версия за преживяното в хотелската стая на баща ѝ. Реши да се държи приятелски, ако се срещне с нея. Готов бе дори да се извини, макар да не му беше ясно точно за какво.

Сервирането на храната приключи и в продължение на няколко минути всички гледаха в чиниите си. Гай също впи поглед в кравешкия тор пред себе си, питайки се дали да рискува и да опита. Съседът му отдясно, сега вече само по фланелка с надпис „Зачитай моето пространство“, се обърна към него:

— Какво ще кажете да се представим? Аз съм Кен Задкиел Бийвърс. А това е моята божествена половинка Хедър, или Тетис. Това е астралното ѝ име.

— Гай Гамлин. — Стиснаха си ръце. Гай поразрови многозначително с вилица храната в чинията си и попита: — Какво се предполага да е това тук?

— Без съмнение — лазаня. Малката купчинка е пюре от нахут. — Той посочи нещо черно и усукано и добави: — А това е араме. — Произнесе думата с особено чувство. — Какво бихме правили без океана?

— Моля?

— Араме е морско водорасло. Въди се край бреговете на Япония. Ако го консумирате в достатъчни количества, никога няма да имате херпес зостер.

Гай никога не бе страдал от такова заболяване, но кимна разсеяно и пусна вилицата. Долови лека музика, наподобяваща птича песен и ромон на вода — вероятно се очакваше да създаде ведро атмосфера. Очевидно даваше резултат, защото всички говореха тихо и спокойно. Гай се запита къде ли дяват гнева си тези хора. Всеки човек има такива моменти. Все едно, беше крайно време да поведе разговор с хората тук. Обърна се към съседката си отляво:

— С какво се занимавате тук, в „Златния Ветрогон“?

Хедър отметна посребрените си коси.

— Смеем се... Плачем... — Събра дланите си като купа и после разпери ръце, сякаш пускаше гълъб. — Живеем.

— Всеки го прави.

— Но не и с цялата дълбочина, на която е способен. — Тя му подаде чиния с блатисто зелена смес. — Малко каракол? Чудесно балансиран с майорана и хемпентел.

Гай поклати тъжно глава.

— Хемпентелът е едно от малкото неща, които са ми забранени.

Хедър се впусна в подробни обяснения как в дебелото черво на всички месоядни създания във всеки момент се съдържат поне два килограма животински протеин, който ферментира.

— Цели два килограма?

— Най-малко.

Гай подсвирна и Кен, вероятно за да подчертае колко добре функционира стомашно-чревният му тракт, се изпърдя звучно. Гай сбърчи нос. Хедър реши да смени темата.

— А вие с какво се занимавате?

— Финансист съм. — Какво се правят, че не знаят.

— Всички ние тук сме милионери — намеси се отново Кен — на духа. Смятаме, че състезанията на плъховете са за плъхове.

— Не очаквах да ме коментирате по този начин, особено в момент, когато съм гост на малкото ви общество.

Кен пламна като божур.

На Гай му писна и от двамата. Наведе се напред и промърмори така, че никой друг на масата да не го чуе:

— Не хората напускат състезанието, а то се разделя с тях. С онези, които нямат кураж да го продължат. Те изпълзват настрани и оставят някой друг да води кораба напред. Както между другото и вие се криете тук. Оставяте някой друг да движи прогреса, а вие само се възползвате от неговите плодове. — Гай усещаше, че е време да спре, но не можеше. — Да ви е хрумвало, че докато вие седите тук, на върха на измисления си връх на добродетелта, някой долу в мините си изплюва дробовете, за да изкопае въглищата, с които се отоплявате?

— Това е неговата карма — отбеляза Кен. — Вероятно трябва да мине пътя на своите прераждания от къртица.

В другия край на масата хората разговаряха тихо помежду си. Джанет се питаше дали да не направи — за кой ли път — опит да измъкне Трикси от стаята ѝ. Мей разпитваше съседите си по маса как им се е сторило пюрето от нахут. Тим се тъпчеше лакомо и само от време на време спираше, за да поглади с ръка слънчогледа, избродиран върху чантата на Суами.

Самата Суами хапна съвсем малко. Поглеждаше от време на време баща си и ставаше все по-неспокойна. За страничен наблюдател той се държеше като съвършения гост — разговаряше, кимаше, усмихваше се. Но лицемерието бе негова запазена марка. По едно време забеляза как накланя глава по особен начин и изпита пристъп на паника. Така ѝ се искаше да притежава магическата сила да го телепортира въвн от това място. В момента Хедър завършваше някаква фраза:

— ... вярваме, че единственото истинско щастие е да забравиш егото си. Ето защо се мъчим да заличим своята индивидуалност в служба на другите. В служба на болните или лишените от блага. Или бедните...

— Бедните ли казахте? — Гласът на Гай отекна в помещението. В душата му като вулкан избухнаха дълго потискани и крити чувства и образи: малко момче, коленичило пред електрически стълб, се опитва с джобно ножче да се предпази от ударите на верига, която се вие над раменете му. Същото момче подбира по-здрави плодове и зеленчуци, изпаднали от счупени касетки зад сергиите на пазара, и получава тежки удари по главата, щом го забележат. Споменът за свиващия се от болка празен стомах бе толкова дълбок, че в момента хранителният му режим включваше всички вредни за сърцето храни — планини шоколад, обилно полято със сос недопечено месо, бита сметана.

— ... Кой от вас знае колко трябва да е силен човек... Да се измъкне от калта... Когато никой никъде... За каква бедност ми говорите. Какви бедни... Въшки...

— Не бива да говорите така — намеси се Арно с преbledняло лице. — Те са човешки същества. Нуждаят се от помощ, защото са безсилни. И в Библията е казано, че последните ще бъдат първи.

— Заслужават го. Накъдето и да погледнеш, има техни масови гробове.

Настъпи смразяваща тишина. Всички присъстващи започнаха да разменят погледи, сякаш не вярваха на току-що чути думи.

Гай седеше неподвижно, вцепенен от ужас. Какво направи? Как така се остави две тлъсти повехнали хипита да го въвлекат в този глупав спор? И то в момент, когато предстоеше да се реши нещо толкова важно за него? Повдигна натежалата си като скален къс глава и се опита да промълви някакво извинение.

— Много съжалявам... Моля да ми простите. — Изправи се от нетърпение. — Силви, моля те, не помислих...

— Винаги трябва да се месиш във всичко, нали? — Лицето на Суами беше бяло като платно. Тя също се изправи. — Няма нещо добро и хубаво, което да не принизиш до себе си и да го отровиш, щом се докоснеш до него. Тук бях щастлива. А сега ти развали всичко. Мразя те! Мразя те!

Тим изпълзя от стола си и се сгуши в скута на Мей.

Кристофър улови ръката на Суами.

— Недей, скъпа! Моля те, недей!

Всички наскачаха от местата си, наобиколиха ги и започнаха да говорят в един глас. Суами вече хълцаше високо:

— Рожденият ми ден! Точно на рождения ми ден...

Кристофър галеше косата ѝ, а Мей — главата на Тим. Кен и Хедър поклащаха глави и хвърляха укорителни погледи към Гай, оставен сам в отсрещния край на масата като прокажен.

Изведнъж глъчката утихна и всички отпавиха погледи някак през него. С тила си усети, че въздухът отзад се раздвижва. Обърна се и видя някаква жена, застанала на прага.

В полумрака на стаята тя приличаше на привидение; впечатлението се засилваше още повече от сивите прозрачни драперии, които я обвиваха. Държеше увит в целофан букет. Жената пристъпи напред, придържайки с ръка облак от коприна и тафта. Шумът на тъканите придружаваше всяка стъпка. Цялата група в другия край на трапезарията сякаш бе хипнотизирана от огромните очи, от хлътналите бузи и посипалата се около лицето пепелявосива коса.

Кен мърмореше удивен и невярващ:

— Предсказанието на Хиларион. Вярно е...

Посетителката се озърна несигурно. От гърлото ѝ се отрони хриптене, подобно на хрущене на сухи листа.

— Позвъних, но никой не ми отвори. Имам покана — и тя показа парче зелена хартия.

Гай позна писмото, което бе получил. От изненада и гняв към жена си само отвори уста. Гостенката се олюля, потърси опора в нисък тапициран стол и се отпусна безсилна. Пищната пола на роклята се изду като облак.

Кей и Хедър приближиха плахо с протегнати ръце. На няколко крачки от новопристигналата те се отпуснаха на колене и докоснаха пода с чело.

— Приеми поздравите ни, Астаре — богиньо на Луната.

— Кралице на лунното сияние...

— Най-покорно те приветстваме...

Фелисити само мигаше. Бледа като платно, към нея пристъпи Сауми.

— Мамо? — промълви тя. — Той каза, че няма да дойдеш.

Гай примигна, засегнат от небрежно-безличното напомняне за неговото присъствие. Тъмночервените устни на жена му потрепваха в немощни опити да промълвят нещо. Суами пое букета и прочете картичката, втъкната сред цветята.

— Прекрасно. Благодаря ти.

Едва сега Гай съобрази, че е забравил на верандата пред входа букета, който бе купил за случая. Ами да, Фелисити поднесе неговия букет. Какво да направи? Да се впусне напред и да каже, че това са неговите цветя? Сега Силви ще си помисли, че е дошъл с празни ръце.

— Каза ни, че си болна.

— Скъпа моя — обади се Мей, — вие наистина не сте добре.

„Как ли пък не, помисли си Гай. Дрогирана е или е пияна като талпа. Господи, каква вечер!“

— Суами, донеси на майка си нещо за пиене! — намеси се отново Мей.

— Да, ако обичате! — проговори Фелисити, неочаквано оживена.

Гай се разсмя развеселен.

Погледите им се срещнаха. Познаваха се чудесно.

— Само така ще се върнеш в света на живите, нали, Фелисити?

— Няма нужда. — Мей спря Суами. Извади малък пластмасов флакон от джоба си. — Жена ви е много разсеяна. А сега, протегнете напред ръце. — Тя капна няколко капки в дланите на Фелисити. — Вдишайте го.

Фелисити се подчини и тутакси започна да киха.

— Отлично — одобри Мей. — Някой ще ми даде ли носна кърпичка?

Кен и Хедър, все още на лунна вълна, се приближиха по-близо и попитаха новодошлата дали знае какъв ден е този. А Фелисити, която едва ли помнеше коя година е, се опита да кимне. Суами дойде с напитката. Майка ѝ посегна няколко пъти, но все не уцелваше ръката на момичето.

— Астралното пространство и измерения са различни — поясни Хедър на незапознатите.

Мей пое чашата и постави пръстите на жената около нея. Най-сетне тя успя да координира сигналите от мозъка с действията си и отпи няколко глътки. Започна да обяснява с разтреперан глас защо се е

забавила. Всички едновременно я успокояваха, че нищо лошо не се е случило, че такива неща са ежедневие.

По поведението на жена си Гай разбра, че преди да излезе от къщи, Фелисити е смръкнала една доза кокаин, след това в колата — още една. Обикновено реакцията от кокаина е точно такава. Чувстваш се като воден обитател, изхвърлен от вълните на пясъка — направо умираш. Тя имаше усещането, че силуетите около нея ту се приближават, ту се отдалечават. Непрестанно променяха размерите си. Някой посегна и я докосна, а тя изрева като изплашено животно.

— По дяволите! — изруга високо Гай и отново погледите се насочиха към него.

Около час след като поднесоха основното ядене, започнаха да разчистват масата, та да освободят място за яйчения сладкиш и тортата, която Джанет приготви от ябълков мус и соев марципан. Отгоре бе забита S-образна свещ, а отстрани бе украсена с нагъната зеленикава рециклирана тоалетна хартия.

За десерта на масата седнаха девет души. Мей се оттегли, за да се приготви за сеанса с нейната регресия, но междувременно убедиха Трикси да се присъедини към тържеството. Джанет успя да постигне този резултат с чести увещания през дупката на ключалката и най-вече като провокира любопитството ѝ. Джанет, посветена в страстта на приятелката си към дрехите, дълго и картинно ѝ описа как изглежда Фелисити. Не пропусна и разправията между Гай и Суами, усещайки, че ще достави удоволствие на Трикси.

Затворена в стаята си, Трикси истински се изплаши, задето не само задигна онези хапчета, но и ги изхвърли през прозореца на таксито. Сега обаче слезе при останалите и със завист оглеждаше великолепния тоалет на Фелисити. От време на време плъзгаше таен поглед към бащата на Суами. В един момент погледите им се срещнаха, той изкриви лице в подобие на усмивка и помахаше неопределено с ръка.

Кристофър разказваше за последната си командировка в Афганистан, за безкрайните и изтощителни преходи в планините. Внезапно над главите на всички се разнесе глух вой.

— Раковината — обади се Хедър. — Трябва да вървим — обясни тя на Фелисити.

Съпрузите Бийвър, макар и неохотно, бяха приели факта, че гостенката не е очакваното божество, но продължаваха да се държат с уважение и страхопочитание. Сега, в отсъствието на Мей, Хедър пое ръководната роля: наливаше ѝ питие — по равни части козе мляко и настойка от жълъди, — даваше ѝ насочващи съвети как да чисти чакрите и аурата си. Жената я слушаше с напълно сериозно изражение на отнесената си физиономия.

— Да вървим — подкани я Хедър.

— Къде?

— Отиваме в солариума. Ще видите Учителя. Не е ли чудесно, че ще се срещнете с него?

— Да, разбира се — съгласи се Фелисити, присвивайки очи, за да не пропусне ръба на масата, на който разчиташе, за да се държи изправена. — Танци ли ще има?

— Пътешествие във времето — поясни Кен и пое другата ѝ ръка.

Останалите вече бяха тръгнали. Суами с Кристофър, който носеше чантата ѝ, Трикси с Джанет, която не можеше да прикрие радостта си, че нейната любимка в изблик на добро настроение я бе хванала под ръка. И Тим, разбира се, който не пропусна да спре в преддверието и да погледа известно време магическата игра на светлината, струяща през цветните стъкла на витража. Гай вървеше последен, сам и доста блед.

Арно го забеляза, преодоля неприязънта си и се присъедини към него, като преди това се представи. Дори подаде ръка, но в смущението си го направи така рязко и внезапно, че Гай отскочи. Направи се естествено, че не вижда подадената ръка, демонстративно извади пура и я запали.

Солариумът се намиреше в другия край на къщата — продълговато помещение с асфалтова настилка и висок таван, подпрян на дебели колони. Двайсет и четири възглавници в груби избелели калъфи, наредени в две безупречни редици, насочваха погледа на посетителя към нисък подиум, до който водеха три стъпала. Върху подиума, постлан с бледожълт килим, имаше стол с дърворезба на гърба. Виждаха се и няколко предмета — голяма раковина, малък меден гонг и значително по-голяма дървена риба, чиито добре

излъскани люспи приличаха на карамелени бонбони. Беше започнало да се стъмва и осветлението, скрито зад хартиен фенер, бе запалено.

Облечен в бяло, Учителят вече седеше на стола с дърворезба. Тим притича през стаята и се сви в краката му. Останалите се настаниха по стъпалата или зад него.

Гай с облекчение установи, че не очакват от него да се мъчи с възглавниците. Вдигна очи към Крейги в момента, в който той поздрави Фелисити с добре дошла. На лицето му грееше усмивка. Гай се загледа в развятата бяла коса и крехката фигура с увиснали рамене и се изуми на неочаквания си изблик на откровение само преди няколко часа. Как се бе поддал на номерата на този очевиден позьор? Крейги се, увери, че всички са се настанили, вдигна дървената риба, отвори челюстите ѝ и ги затвори с шумно тракване.

На вратата на помещението се появи Мей, облечена в съвсем проста бледолилава роба; единственото ѝ бижу бе медальон със сребрист козирог. Широките ѝ стъпала бяха боси, а косата, разпусната и пригладена, се спускаше почти до кръста. Тя запристъпва бавно напред.

Легна върху меката материя, постлана на пода между най-отдалечените шест възглавници, и се изпъна по гръб, скръствайки ръце върху гърдите си.

Миг по-късно се изправи и попита:

— Миналия път в лодката на викингите ми стана много студено.

Може ли да си взема пелерината от чантата?

Кристофър, в този момент на подиума, се наведе.

— Това е моята чанта — обади се неспокойно Суами.

— Разбира се, извинявай.

— Там, до вратата.

Младежът взе въпросната чанта и докато вървеше обратно към Мей, извади от нея кремава мека пелерина и я наметна около раменете на жената.

— Чудесно — благодари Мей, завърза връзките и отново легна на пода.

— Светлината — лаконично каза Учителя.

Арно се спусна, щастлив да свърши нещо в този вълнуващ момент на подготовка.

— Искаш ли да остана при теб? — попита Кристофър, приклепнал до лявото рамо на Мей. — Може да ти държа ръката, в случай че нещо се обърка.

— Както искаш, но човек обикновено се връща жив и здрав след подобно пътуване.

Светлината угасна и всичко в помещението доби по-различни измерения, фигурите на хората и предметите загубиха част от плътността си и придобиха призрачно-загадъчен вид. Очертанията им се загубиха, сякаш бяха скулптури в градина след залез-слънце. Ясно се чуваше дълбокото и равномерно дишане на Мей. Паузите между вдишване и издишване взеха да стават все по-дълги.

Учителят я попита готова ли е.

— Готова съм — отвърна тя.

Поискаха от нея да намери точния център на тялото си. След още няколко дълбоки вдишвания и издишвания тя постави ръка върху корема си.

— Как виждаш този център?

— Като топка... Златна топка.

— Можеш ли да преместиш топката надолу? Още по-надолу... А сега през пръстите на краката — навън? Точно така. Бутай, бутай. — Мей издаде едва чуто стенание. — А сега я върни назад и я избутай нагоре.

И така, няколко пъти поред Мей движеше центъра нагоре-надолу по тялото си и вън от него, докато то се превърна от малка топка в обемист златист предмет, който се залепи за стената подобно на балон, пълен с хелий. После, очевидно освободена, топката полетя навън. За кратко Мей постоя над покрива, на Господарската къща, огледа околността и продължи нататък.

— Къде си, Мей?

Къде ли е наистина? Предметите под нея се нижеха много бързо. Гори, планини, каменисти местности. Ето и няколко палатки в кръг около високи каменни стени. Тя се спусна надолу и видя, че едната е значително по-голяма от другите.

— Какво има в нея?

Мей съзря мъже в туники. Очевидно пируваха — смееха се, наливаха се с вино и си подвикваха шумно. Кучетата в краката им се бореха за подхвърлени мръвки и кокали. В центъра на карето от маси

певец, който си акомпанираше на малък барабан, се опитваше да надвика шума.

В палатката миришеше силно на препечена мазнина и изпотени мъже. Дегустаторът на Генерала тъкмо бе отхапал единия край от парче печено мечешко месо. Преглътна и върна останалата част в блюдото. Подадоха му да отпие от току-що отворен мех с вино. Прислужникът на Генерала поемаше блюдата от дегустатора и ги нареждаше в редица. Смяташе се, че има отрови, които действат след време, и трябва да се изчака.

В това време Генералът привършваше овчите бъбреци, оригваше се, пърдеше и бършеше пръсти в къдравата коса на малко негърче, приклекло встрани от него.

Следваха гъбите. Дегустаторът мразеше това растение във всичките му разновидности. Известно бе колко видове от тях са отровни и макар да се знаеше кои именно са те, винаги имаше риск сред набраните да попадне и отровно парче. В такъв случай животът и на готвача, и на дегустатора бяха изложени на опасност. Генералът обаче винаги държеше в менюто му да има гъби, защото вярваше, че те са причина за мъжката му сила и непобедимостта му в битките.

Тази вечер ги бяха сложили да се задушават в малък съд върху триножник, под който гореше нисък пламък. Дегустаторът гребна с лъжица от противната течност и я изля в устата си. В същия миг усети спазъм в гърлото, езикът му изскочи навън. Преди да се строполи на земята, младежът блъсна неволно масата с блюдата и храната се разсипа върху него и на пръстения под. Преди да издъхне, зърна изплашени лица, надвесени над него.

— Мей... Мей... — Арно не издържа, виждайки как обожаваната от него жена се задушава. Спусна се по трите стъпала на подиума и коленичи до нея. Другите го последваха. Дори Фелисити бе тук, макар да не разбираше какво става, но послушно следваше останалите. — Направете нещо! — извика Арно, обезумял от тревога. Издърпа ръката ѝ от дланите на Кристофър и започна да я разтрива енергично.

— Целунете я с целувката на живота.

— Тя не се дави.

— Откъде знаеш, че не се дави?

- Дали да не развържем колана й?
- Виж само лицето й.
- Махни възглавницата. Нека да лежи на равно.
- Така не може да диша спокойно.
- Кен е прав. Само ще се влоши.
- Трябва ни настойка от камшичеста билка.
- Мисля, че тази вечер се пи достатъчно от нея.
- Забележки от този род не помагат на никого, господин

Гамлин.

- Извинете.
- Случаят е спешен, не виждате ли?
- Добре де, извиних се.

Устата на Мей се разтегна силно и от гърлото й се откъсна драматичен гъргорещ звук.

- Какво според вас би казала, ако можеше да говори?
- Мисли цветно според космическите закони.
- Правилно. Какъв ден сме днес?
- Петък.

— Значи лилаво. — Хедър се наведе и извика силно в ухото на задушавашката се жена: — Мей, чуваш ли ме? Мисли лилаво...

Мей разтърси глава и с огромно усилие пророни:

- Хъс... Хъс...
- Какво ще рече това „хъс... хъс...“?

Всички мълчаха объркани.

— Кучета — провикна се Арно пръв. — Мей призовава хъскитата от своя впряг. В Антарктика е. — Той трескаво започна да съблича якето си. — Студено й е, затова трепери. Умира от студ. Бързо давайте дрехи...

Започнаха да свалят от себе си кой каквото може. Фелисити подаде прозрачния си шал от лъскав воал. Натрупаха всичко върху Мей. Резултатът постепенно се прояви. Гъргоренето от гърлото на жената не спря, но утихна, дишането се поуспокои и стана по-равномерно.

— По-добре е. — Арно вдигна грейнало лице към надвесилите се над тях глави.

В този миг Мей отвори очи, прозя се продължително и седна.

— Божичко! Какво преживяване само! Какви са тези неща върху мен!

— Мислехме, че ти е студено.

— Как трепереше само.

— Глупости. В палатката беше адска жега. Някой да запали лампата и ще ви разкажа всичко.

Кристофър се запъти към ключа. Присъстващите започнаха да вдигат от земята дрехите си и да ги обличат.

Мей изви лице към Учителя.

— Учителю, този път беше... — тя спря и силно извика.

Всички погледнаха към подиума.

Крейги стоеше изправен пред стола. Много бавно и с огромно усилие вдигаше дясната си ръка с насочен показалец. Сетне много елегантно се отпусна на пода с плавно завъртане. Лицето му бе извърнато нагоре, а великолепната бяла коса се разпиля по бледия килим. Ръцете му лежаха разперени, а от гърдите му стърчеше нож. Забит до самата дръжка.

ПОКАЗАНИЯ НА СВИДЕТЕЛИТЕ

СЕДМА ГЛАВА

Главен инспектор детектив Барнаби приготвяше „Мул а ла индиен“ и чукаше зърна кардамон в желязно хаванче. Беше си сложил дълга памучна престилка, каквито носят келнерите във второкласни ресторантчета, а в ръка държеше чаша шардоне.

През годините Том стигна до болезнения извод, че няма изгледи възлюбената му опора Джойс (наистина не виждаше причина) да стане по-добра в готвенето. „Или ти харесва, или не ти харесва“ беше нейният принцип и макар като цяло на него да не му харесваше, това не беше достатъчно основателна причина да наложи промяна. Както отбеляза някога, мушкайки го игриво в шкембето, човек не става осемдесет килограма, ако се лишава. Нито го предизвикваше, нито проявяваше агресия, просто не разбираше неговата гледна точка. Джойс с удоволствие хапваше приготвената от нея храна и също толкова доволно излапваше сготвените от съпруга ѝ ястия, когато имаше време да се занимава, но никога не даваше да се разбере, че качеството на неговите гозби са по-вкусни от нейните. Барнаби отдавна стигна до заключението, че тя страда от гастрономичния еквивалент на болестта пълна глухота.

— Какво е предястието?

— Яйца с естрагон.

— С кафяв сос ли? — Джойс отпи голяма глътка вино и засия окуражително. — Харесвам ги.

— Този път ще сложа повече желатин.

Рецептата за желирано месо с яйца бе включена в седмото занимание — „Видове пай с набухватели и желирано месо“ — от курса „Дванайсет кулинарни урока за абсолютно начинаещи“, което Барнаби пропусна, защото беше дежурен. Това изкуство го увлече тутакси и той с нетърпение очакваше вечерите във вторник, за да се заеме с теглилки, ножове, тенджери и тигани. Беше единственият мъж сред шестнайсет жени. Съкурсистките му го оставиха на мира едва когато привикнаха с тромавото му присъствие и се умориха да си правят шеги с него. Само една дама, царицата Бърншафт, не преставаше дяволито

да го пита къде крие жезъла си и коя от тях той избира за главно ястие на деня. Когато Джойс ставаше особено невъздържана, Барнаби заплашваше, че ще избяга с госпожа Бърншафт.

Ястието беше в чест на годежа на дъщеря му. И двамата родители се зарадваха, но същевременно се изненадаха от емоционалния начин, по който Къли поднесе новината преди няколко седмици. Когато Барнаби видя пръстена — красиво бижу от бяло злато с викториански орнаменти, — подхвърли доста язвително:

— Помислих си, че той просто се е преместил само с една четка за бръснене и кутия ментови бонбони.

Къли се усмихна замечтано. Изглеждаше сдържана. Сдържана! За първи път, откакто престана да носи пелени, както отбеляза покъсно Джойс. Николас изглеждаше стъписан, сякаш не вярваше на късмета си, което си беше самата истина.

— Студенти — измънка Джойс, когато престанаха да танцуват. Холивудска павана, изпълнена със сух лед и струнен акомпанимент.

— Няма да е задълго.

— Те нямат пари.

— И ние нямахме.

— Ти поне имаше сносна работа. Театърът, Том... ако не друго...

— Те са само сгодени, не са женени с пет деца. Така или иначе, тя е достатъчно уверена.

— Нямах представа какво е това. — Джойс изпразни чашата си и посегна към купата със стърготини от кокосови орехи.

— Остави това. Всичко съм премислил.

— Не се опитвай да ми пробутваш мислите си. Не си в участъка.

— Джойс лапна малко бели стърготини. — Всичко ще е наред в неделя, нали, Том?

— Стискам палци.

В момента нямаше особени събития. Не липсваха престъпления (кога ли са липсвали?), но през последните няколко дни животът течеше вяло и тривиално. Настъпваха и такива моменти, не често и не за дълго обаче. През останалото време едно след друго следваха погроми, грабежи, писъци, свистящи гуми, счупени ребра и понякога Барнаби се виждаше заклещен във вечната мелница на бруталността. По някакъв начин предпочиташе това време. Тази мисъл не му

доставяше удоволствие, нито утеха, но същевременно не го принуждаваше да заобикаля фактите.

Телефонът в коридора иззвъня.

— О, не — Джойс стана простенвайки.

— Може да е Къли...

— Не е, обзалагам се.

Барнаби се зае да кълца люти чушки, но с едно ухо слухтеше към вратата. Джойс се появи с безизразно лице. Барнаби свали готварската престилка и изключи газта. Пет минути по-късно тя му помагаше да облече самото си.

— Съжалявам, скъпа.

— Не разбирам защо не се откажеш от това „съжалявам“, Том. Казваш го от почти трийсет години и не можеш да заблудиш дори дете. Изглеждаш два пъти по-елегантен, отколкото с престилката в кухнята.

— Барнаби се закопча и я целуна. — Къде е инцидентът?

— По пътя за Айвър. Ще закъснееш ли?

— Има малка вероятност — добави той в отговор на неизменния ѝ въпрос. — Няма да се бавя.

Тя извика след него на пътеката:

— Да се обадя ли на Къли да отложи празненството?

— Не още. Ще видя какво става.

* * *

Трой беше започнал да носи очила, когато шофира. Бляскавите квадратни метални рамки му придаваха вид, подобен на Химлер. Бяха стигнали почти средата на лъкатушещия път към Господарската къща.

— Този тип да не развали нещо специално, шефе?

— Не съвсем.

Само дето провали специалното ястие „мул а ла индиен“ за официалната вечеря по случай годежа на дъщеря ми. Барнаби се усмихна, като си представи реакцията на сержанта. Прикрито презрение зад учтивата реплика: „О, така ли, сър?“, и шаржираният образ на готвач в столовата, когато той щеше да е на съвсем друго място.

Трой смяташе, че готвенето, фризьорството и шивачеството прилягат само на жените. Или на обратните. Гордееше се, че в живота си стигна само дотам да препече филийка хляб или да изпере някой и друг чорап. Започнеш ли да правиш нещо повече, казваше той, оставяш на жените много свободно време. А такива жени навличат неприятности. Всеизвестен факт.

Бебето, разбира се, решаваше до голяма степен проблема. Неговото беше почти на годинка. Невероятно умно дете. Трой си помисли дали точно сега не е моментът да сподели какво каза дъщеря му на закуска. Толкова умно и зряло дете. Беше разказал на всички в участъка, на някои дори два пъти. Но с шефа е различно. Друг път си мислиш, че те слуша, а после изведнъж разбираш, че не е чул нито дума. Понякога ти се нахвърля като звяр. Е, струва си да опита.

— Няма да познаеш какво каза тази сутрин, шефе.

— Кой?

Кой ли?... Кой? За миг Трой изгуби ума и дума. После отвърна:

— Талиса Лиан.

— Хм.

Прозвуча като сумтене или като кашлица. Можеше да бъде и въздишка. Само най-заслепеният родител би го приел насърчително.

— Тъкмо се хранеше... е, казвам хранеше, но по-правилно е да се каже разхвърляше кашата насам-натам. — Трой се засмя, поклащайки глава. — По биберона си, по стената, дори на...

— Карай по-накратко, сержант.

— Моля?

— Та какво каза тя?

— О, да, ами, каза „топка“.

— Какво?

— Топка.

— Топка ли?

— Да не мръдна, ако лъжа.

— Боже Господи!

Небето притъмня. Хоризонтът беше белязан от аленочервена нишка, когато колата триумфално влезе в селото. Барнаби очакваше да види линейка на улица „Манор“, но там имаше само две полицейски коли и волвото на Джордж Булард.

Щом слезе от колата, Барнаби чу воя. Ужасяващи агонизиращи крясъци, подобно на животно, хванато в капан. Усети как кожата му настръхва.

— Исусе! — Трой пристъпи до него на входната площадка. — Какво, по дяволите, е това?

Полицаят в коридора израпортува отривисто:

— Всички са на горния етаж, сър. По коридора вляво. В другия край.

Докато се изкачваха, Трой се оглеждаше. Умопомрачаващите викове го разстроиха и той изгуби обичайното си негодувание, щом влезе сред, както предположи той, цвета на обществото. Подсмръкна и каза:

— Каква воня.

— Китайски пръчици.

— Мирише на котешки изпражнения.

В дълга стая с много оскъдна мебелировка откриха сцената на престъплението. Сдържани делови хора се движеха енергично, за да си свършат работата. Един фотограф седеше на някакви стъпала, а на шията му висеше „Пентакс“ с прикрепена светкавица. На вратата имаше още един полицай. Барнаби попита кой вдига врявата.

— Едип от обитателите, сър. Очевидно не е с всичкия си.

— Би трябвало да разведри обстановката. — Барнаби прекоси помещението, отиде до подиума и коленичи до тялото в бели одежди. Раната на гърдите беше прокървяла и кръвта в гънката блестеше като пресен конфитюр от сливи. — С какво разполагаме, Джордж?

— Както виждате — рече доктор Булард, — майстор на острието.

— Изкусно. — Барнаби погледна отблизо, а после обърна глава в посока на воя, който заглъхна в серия мъчителни хлипания. — Не можете ли да му дадете нещо? Достатъчно е да пийне нещо.

Лекарят поклати глава.

— Доколкото разбирам, той взима доста лекарства и не е разумно да ги смесваме. Предложих да се обадят на техния лекар, но нямали такъв. Лекуват се сами с билки и лунна светлина.

— Сигурно е така. Той откъде си набавя материала?

— От Хилингтон в Ъксбридж.

Изправи се, ненужно изтупвайки колене.

— Когато си е лягал, нали, доктор Булард? — попита Трой, примигвайки. — По пижама.

— Колко време е минало, Джордж?

— Най-много час. Но този път не е нужно аз да ти го казвам. Очевидно всички те са били тук, когато се е случило.

— Какво? Искаш да кажеш, че са се навъртали наоколо? Да не е инцидент?

Трой долови леко разочарование в гласа на шефа си. С две думи, Барнаби имаше вид на предаден. Усмивайки се мислено, сержантът се обърна към мъртвия мъж и огледа безизразните черти и прозрачната му кожа. И каква коса. Напомняше на сюжет от десетте Божи заповеди. Човек си го представяше като Мойсей, който върви през пустинята и крещи: „Позволи на хората ми да си тръгнат“, а дали не беше „да дойдат“? Трой не познаваше Библията много добре. Барнаби разговаряше с Греъм Аркрайт, сцена на престъплението. Сержантът се заслуша.

— ... много неща са се случили, опасявам се. Намерихме това зад завесата ей там. — Той посочи малка амбразура и вдигна найлонова торбичка със светложълта ръкавица. — Може да намериш нещо по ножа. Има някакъв конец. Знаеш ли нещо за това място, Том? — Барнаби поклати глава.

— Съпругата ми идваше тук на курс по тъкачество. Забрани ми да нося повече шалчето. Продадох го на битпазар. По-късно се появи, на витрината на „Оксфам“. Тя не ми говори цяла седмица.

— Ама че работа — промърмори Трой.

Барнаби взе торбичката с ръкавицата и торбичката с ножа и каза:

— По-късно ще ги оставя в лабораторията, става ли?

Някаква крушка–светкавица се включи и двамата полицаи се запътиха към мъжа на вратата.

— Ти ли беше пръв тук, сержант?

— Да, сър. Пристигнах почти едновременно с линейката. Бяхме дежурни, патрулирахме с колежката ми полицай Линли. Уведомихме отдел „Разследване на престъпления“ и останахме при тялото. Полицай Линли е при другите на долния етаж. В голямата стая в дъното на коридора.

— Какво ти направи впечатление в обстановката?

— Ами... Това, което очаквах. Всички стояха наоколо и гледаха обезумели. Освен онова момче идиот, което крещи до Бога. Попитах ги дали са пипали мъртвеца, но те отрекоха. Не успях да измъкна нищо повече от тях.

— Ясно. — Барнаби бавно заслиза надолу. Слаб като вейка в износеното си кожено яке и тесни сиви панталони, Трой се завтече напред и отвори две врати, преди да намери нужната стая. Беше доста голяма. Дърворезба с формата на пера покриваше целия таван и стените. Човек изпитваше усещането, че се намира в огромна кутия с дърворезба. Имаше много пластмасови столове с тънки метални крака и недобре избърсана черна дъска. Явно беше място за лекции и семинари. Членовете на комуната се бяха скупчили и само един мъж стоеше настрана до френските прозорци. Нервно мърдаше из джобовете си свитите в юмруци длани; изглеждаше стъписан и гневен. По лявата му буза се спускаше дълга драскотина със засъхнала кръв. Барнаби си помисли, че лицето му е смътно познато.

Трой отбеляза часа и огледа всички присъстващи. Мъж с дънки успокояваше обвито в сари разплакано момиче. Момчето виеше, отпуснало глава в скута на жена, облечена в синьо, с дръзко изражение. До руса кукличка стоеше грубовата мъжка фигура в джинси. Понататък видя две дебели разчувствани хипита с камъчета в средата на челата и жена с невъобразимо наметало, която изглеждаше също толкова жива, колкото и скования мъртвец на горния етаж. Погледът му спря върху закръглен мъж, попрехвърлил средна възраст, с доматеночервена брада.

Барнаби се представи и попита дали някой би му разказал какво точно се е случило. Настъпи дълга тишина. На Трой му се стори, че момичето в сари се опитва да овладее хлипанията си, приготвяйки се да говори, ала в този момент всички (включително мъжът до прозореца) се обърнаха към жената в синьо. Тя продължаваше да милва главата на плачещото момче. Неохотно наведе глава и се опита да се изправи, но момчето така силно я притискаше, че не ѝ позволяваше да мръдне. Когато проговори, гласът ѝ прозвуча стегнато. Беше някак неестествено нисък и спокоен, сякаш напрегнато съдържаше лавина от емоции.

— Учителя ни напусна. Изпълни тялото си със светлина и сега е едно цяло с Висшия дух.

О, Боже, мислеше си главният инспектор. Това ли било? Трой се чудеше как да се измъкне за една бърза цигара, преди нещата да станат сериозни. Беше ги намалил до пет на ден. Преди закуска изпуши първите четири и потребността от дълга хладна глътка никотин го побъркваше. Две мъчително дълги минути минаха, но никой не отрони и дума. Тогава проститутката с широки ботуши взе да риде, като разтвори ръце широко настрани, след което ги кръстоса пред гърдите си, сякаш да се стопли.

Сержантът наблюдаваше този зрелищен погребален ритуал с раздразнение и неприязън. Като ги гледа как се раздвижиха, човек би си помислил, че са група чужденци. Италианци, да речем. Или словоохотливи туристи от Карибите. Мушна ръка в джоба си и тъжно стисна запалката и пакета „Честърфийлд“.

Барнаби бързо съобрази, че ако ги разпитва заедно, няма да стигне доникъде. До момента беше сигурен единствено за името на мъртвия мъж. Сякаш говореше на военнопленници. Помоли да му осигурят отделна стая, а на тях предложи да влязат в канцеларията.

Приличаше на работен кабинет — кутии, пълни с канцеларски материали, пликосе, папки и стара копирна машина. На стената висеше плакат за прераждането: „Ако сте подписвали чек «Уилям Шекспир», сигурно се чудите защо?“ Стаята, вътрешна, без прозорци, от полицейска гледна точка беше особено подходяща. Съчетанието от непознато лице, провеждащо разпита, и пълното отсъствие на външния свят означаваше, че си наполовина вътре.

Барнаби седна до малка кръгла маса с купчина хартия за чернова и няколко молива пред себе си. Сложи найлоновите торбички до краката си. Трой се разхождаше напред-назад. Пристигна още една патрулна кола и освободиха полица на вратата. Сега той седеше с химикалка и бележник в ръка на стол, разположен така, че разпитваните да не го виждат. Групата ставаше неспокойна и главният инспектор се принуди да наруши обичайната процедура — тоест да разпита първо най-полезния свидетел. Започна с говорителя. Вече съжаляваше за пропилия ден. Смяташе, че след трийсет години работа в полицията вече е попадал едва ли не на всякакъв тип, цвят, сексуална нагласа и разнообразие от политически и религиозни

амбиции хора, които страната му предлагаше. Но след минути разбра колко се е заблуждавал. Жената срещу него каза и кръщелното си, и астралното си име (Пасифика) и посъветва Барнаби да пише върху жълта, а не върху бяла хартия, за да изглади смущението и да хармонизира меланхолията. Барнаби си драскаше нещо, но като чу това, престана и остави химикалката.

Когато я попитаха за смъртта в солариума, тя обясни, че екипът не бил подходящ. Учителят бил магнетично видоизменен и сега е небесна следа в междупланетното пространство; господар на всички елохими и частичка от огромното поле на космическото съзнание.

— Така да бъде, госпожице Кътл... — (О, Трой, доста духовита фраза.) — Опитвам се да разбера кой носи отговорността, че го е изпратил там.

— Не, не. Не беше така. — Тя му се усмихна мило и някак покровителствено. Барнаби очакваше всеки момент да го посъветват да не се тревожи за главата си.

— Как се случи тогава? — попита сержант Трой.

— Ами — Мей се настани по-удобно и сложи чантата в скута си като в торбата на кенгуру. — Всичко започна с моя регресивен сеанс. — Забелязала напрежението в суровите черти на Барнаби, тя възкликна отчаяно: — О, Боже! Толкова е трудно да се обясни на непосветени. Достатъчно е да кажа, че сме били на земята много пъти преди, под ръководството на Учителите, и аз преживявам отново разни случки от един или друг минал живот всеки трети петък в месеца, с изключение на февруари, когато имаше семинар за психо самозащита. В моменти на регресия енергията винаги се усилва, но днес беше наистина необичайно. Днес следобед например имах произшествие, но сега разбирам, че не е било произшествие, а метафора. От покрива падна железен къс.

— Да се придържаме към събитията тази вечер, госпожице Кътл.

— О, добре. Това, което се случи, е символ на Астарте, богинята на луната. После, по време на същинската регресия, се сблъскват мъглявини и звезди, вали сребърен и златен дъжд, луните се въртят... Преминаването на Арахат е изключително съществено от астрална гледна точка и не може да се постигне чрез обикновена динамика. Това нещо не е нито проста, нито случайна работа.

— Със сигурност не е случайно.

— Разбирам, че тук търсите човешка намеса.

— Разследването ще следва тази логика, да.

— Когато излязохте от този транс или как го казахте — попита
Трой, — какво точно видяхте?

— Вече обясних. Луни, които свистят...

— Имам предвид в действителността.

— Това е действителността.

Барнаби реши да продължи с по-щекотливи въпроси, за да не оставя вратичка за други астрологически приумици.

— Госпожице Кътл...

— Дегустатор на Всемогъщия.

— Моля?

— Снощи бях Дегустатор на Всемогъщия. В Британия през римско време.

— Нима? — Барнаби не си падаше по култа към предците. — Кажете ми или по-добре ми покажете къде седяха той и останалите, преди да започне всичко. — Бутна към нея лист хартия и молив и бързо добави, когато тя понечи да отвори уста да отговори.

— Ето тук.

— Музиката е силата ми — обясни Мей. — Не рисуването.

— Една груба схема върши работа. Ако искате, използвайте кръстчета. Но не се опитвайте да импровизирате. Ако не сте сигурна, не пишете нищо.

Обсебена от заниманието си, тя рисуваше като дете, с изплезен език. Барнаби погледна рисунката.

— Промениха ли се местата, когато... отново бяхте себе си?

— О, да. Всички се скупчиха около мен. Арно плачеше, милият.

— Защо?

— Бях отровена. Докато пробвах някакви гъби. Всички толкова се тревожеха. Трябваше да знае, че нищо няма да ми стане. Веднъж щом съм предопределена да водя...

— Казвате всички — намеси се Трой. — И Крейги ли беше там?

— Не. Но аз го разбрах едва когато Кристофър включи осветлението.

— Той къде се намира на скицата? — Барнаби взе рисунката.

— Никъде. Беше с мен.

— Искате да кажете, че беше тъмно? — попита Барнаби.

— Сумрак.
— Много удобно — рече Трой.
— Не разбирам — намръщи се Мей.
— Кой предложи да изключите лампите?
— Никой. Винаги гасим светлината по време на медитация.
— Та какво видяхте, когато отново стана светло?
— Учителят стоеше пред стола си...
— Все още на подиума ли? — Барнаби погледна скицата.
— Да. Тогава той някак си се строполи по стъпалата. — Гласът ѝ трепна, устните ѝ потрепериха при спомена. — Гърдите му бяха приели небесното копие.

Главният инспектор губеше търпение. Рязко вдигна полиетиленовата торбичка и я сложи върху масата.

— Вашето копие, госпожице Кътл. Познавате ли го?

— Моето... — Тя вдигна торбичката. Петната бяха придобили ръждив оттенък. — Но това е нож от кухнята. — Тя го върна на масата.
— Как е възможно...? — Дълго се вира в него. По челото ѝ беше изписано дълбоко недоумение, очите ѝ гледаха изненадано. После погледът ѝ се проясни.

— Разбира се. — Желязната ѝ увереност се възвърна. — Ние сме слепи хора тук, инспекторе. Полагаме усилия, молим се, борим се за съвършенство, но процесът е дълъг и труден. Очевидно никой от нас не е готов за откровението на божествената мъдрост. Знаейки това, боговете с тяхното велико благоволение превърнаха върховно тайнственото си оръжие в невзрачен домакински инструмент. Това е нещо, което ние, аколитите, членове на низшия орден, разбираме. Не се съмнявам, че вие ще откриете пръста на съдбата.

Трой изсумтя. Чувствайки, че гореизложеният анализ не е съвсем прецизен, Барнаби измъкна и втората торбичка.

— И това ли е от вашата кухня?

— Да. Джанет ги слага. Има леко заболяване на кожата и използва моя мехлем от слез и пчелинок. Какво прави ръкавицата при вас?

— Беше намерена зад една от завесите в солариума.

— Странно. Там няма мивка.

Като се има предвид убеждението ѝ, че става въпрос за мистично убийство, нямаше почти никакъв смисъл да се набляга на очевидната

връзка между нещата.

— Видяхте ли някой да отива до прозореца в даден момент?

Мей поклати глава.

— А тези регресии винаги ли придобиват такова драматично измерение?

— Различно е. Веднъж се подчиних на Черната смърт и едва не срутих сградата с писъците си. Следващата седмица настъпва магическият момент с Хенри Осми. Човек не може да предскаже.

Добър отговор, помисли си Трой. Много проникателен. Защото, ако хората знаеха, вероятно щяха да се опитат да предотвратят нещо...

— Присъстваше ли някой, за когото тези ритуали са непознати? — попита той.

— Да. Господин и госпожа Гамлин са непознати за нас. (Гамлин, помисли си Барнаби. Значи той беше.) Дойдоха за рождения ден на дъщеря си. Бедното дете.

Акцентът ѝ порази Трой. Доста мелодичен. Британско звучене. Подходящ да издава заповеди. Ако гласът ти звучи естествено, може и да не те вземат за ненормален. Но от убийство няма как да се отървеш току-така. Шефът питаше за структурата на комуната и кой ще поеме управлението сега.

— Тук всички сме равни, инспектор Барнаби, въпреки че, както в повечето общества, има естествена йерархия.

Барнаби кимна и си помисли колко рядко хората, които го твърдят, поставят себе си на най-ниското стъпало на пирамидата.

— Тук аз съм най-отдавна. Можете да ме наричате Касиер. Правя всички поръчки от соята до сламата на Калипсо. И банковите операции. Имам пълномощно да подписвам чекове. — Тя продължи да изброява останалите членове на организацията: кога са пристигнали и колко време са останали.

— А момчето? — Барнаби кимна към вратата. Хлипанията бяха заглъхнали напълно.

— Тим ли? О, намерихме го. — Тя се смути. — Не знам как точно. Арно така и не ми обясни. Доста се разстрои, когато го попитах втори път. Един ден той и Учителя просто доведоха Тим у дома. Как ще понесе това, бедното момче. Учителят беше неговият живот, цялото му съществуване. Страхувам се за него, наистина се страхувам. — Тя

се изправи. — Ако това е всичко, мога ли да си вървя? Бих искала да видя...

— Още един въпрос — прекъсна я Барнаби. — Някой преобличал ли се е след регресията?

Тя отрече и я пуснаха да излезе. Тогава тримата мъже си размениха слисани погледи. Барнаби каза:

— Сламата на Калипсо?

— Сигурно всички са вегетарианци, сър — обади се младият полицай.

— Ти разбра ли всичко, слънчице? — попита Трой.

— Не, разбира се, сержант — отвърна полицаят и се изчерви. Имаше абсурдно тънки мустаци, наподобяващи патешки пера. — Просто необходимите подробности.

— Имали са достатъчно време да се договорят за случилото се, преди да пристигне патрулната кола, шефе. Може би свръхестествената тъпотия е официалната им версия.

— Съмнявам се. Не е възможно всички да са толкова чалнати като тая.

На вратата се почука и влезе жената с дългата сива коса, последвана от мъжа с мустаците тип „Хей, вива“. Бяха свалили от главите си превръзките, а по лицата им беше изписана дълбока, скръб. В погледите им прозираше острота и заинтригуваност. Тя носеше поднос с три чаши, а той чиния, понеже на подноса нямаше място за нея.

— Помислихме си, че може да пожелаете да пийнете нещо освежаващо.

— Чаша аркона.

— Чудесен заместител на кафето.

— И малко торта.

Барнаби взе една чаша и ги попита как се казват. После добави:

— Така и така сте тук, вероятно няма да имате нищо против да отговорите на няколко въпроса, свързани с убийството на господин Крейги. — Наблегна на думата „убийство“, та на всички да стане ясно къде се намират. Това беше и целта на упражнението. Те седнаха тутакси. Кен подхвана:

— Не го наричайте убийство. — После любезно добави. — Не и в смисъла, който един зидар влага в думата.

— Има само един начин да се тълкува тази дума, господин Бийвър. Безсмислено разрушаване на човешкия живот. Можете да го наричате както си искате на вашия си език. Това не е нищо друго, освен убийство. — В отговор на скръбното им поклащане с глава той бутна към тях по един лист хартия и моливите и поиска да начертаят скица. После добави:

— Без да се съветвате. — Внимателно ги наблюдаваше, докато рисуваха.

Диаграмите, както дрехите и прическите им, бяха еднакви. Той си ги представи през зимата с еднакви пуловери, еднакви шапки върху еднаквите заострени глави. Трой се мъчеше с освежителната напитка и тортата.

Кен върна листа с думите:

— Позволявате ли да коментирам последните ви думи?

— Разбира се. Говорете обаче ясно, ако обичате. Нямам време — отвърна Барнаби, но се опасяваше, че нощта е пред него.

— Ножът беше движен от човешка ръка. — В гласа се долавяше яд. — Ала ръката беше водена от боговете. Право да си кажа, ние двамата бяхме малко разочаровани, че не ни избраха...

— Можеха да ни окажат тази чест...

— Няма други по-предани последователи.

— Но — въздъхна Кен, — не било писано.

— Трябва да сте благодарни, че не ви е било писано, господин Бийвър. Освен ако не искате да прекарате следващите десет години в затворническа килия.

— Откъде ви хрумна това? — извика Хедър и тръсна назад глава, при което движение се показва своенравното подобие на брадичка, придобило вида си след продължителни интензивни упражнения и множество скъпи пластични операции.

— В живота на духа няма такова нещо като килия — обади се Кен.

В същия този миг Барнаби показа двете торбички. Кен напрегнато разгледа торбичката с ножа, мърморейки нещо под носа си. „Вибрациите са все още тук... едва доловими, но пълноценни...“.

— Той може доста да ви помогне, инспекторе — каза Хедър. — Опитайте се да мислите за него като за ваша космическа музикална совалка.

Що за псевдоартисти, помисли си Трой. Направо от улицата. После попита под каква форма да очаква помощта.

— Съпругът ми е чувствителен.

— Към какво?

— Това е термин за душата, която е в хармония не само с безмерните дълбини на собственото си същество, но и с всички вибриращи течения в скритата вселена.

— Така ли?

— Страничният ефект от това — вметна Кен тъжно и някак свенливо вдигна рамене — е, че бях избран да служа като проводник на Хиларион. Един от най-великите умове, които светът познава. Той има много превъплъщения. Сигурно го познавате като Самюел Божия пророк. Или Мерлин. А може като Франсис Бейкън. Син на Елизабет Първа и Робърт Дъдли.

— Бих искал... — Барнаби решително се опита да овладее вълната от обзелото ги театралничене.

— ... истинският автор на така наречените Шекспирови пиеси.

— Бих искал... — Той умееше да извади най-опасния си поглед, когато обстоятелствата го изискват, и сега ги погледна точно с него. Те седяха с изправени гърбове. — ... да ви попитам дали някой от вас има представа защо е извършено убийството.

— Не е точно така.

— Да предположим — Трой се облегна напред и заговори високо в лицата им, — че е било убийство.

— Невъзможно. Всички го обичаха.

— Очевидно поне един не го е обичал, госпожо Бийвър — апострофира я Барнаби. — Не е било достатъчно светло, но все пак някой от вас двамата забеляза ли някакво внезапно движение по време на регресията? — Погледна към рисунките. — Някой седеше ли на стъпалата например?

— Ами, разбира се, всички станахме заради Мей. И се втурнахме към нея.

— Едновременно ли?

— Бих казал, да. Нали, Хедър?

Хедър кимна. Барнаби подозираше, че му предстои да изслуша все еднакви мнения. Затъмнена стая. Хората се концентрират във фигурата, заела хоризонтално положение. Всички гледат в една посока,

докато една умела ръка действа в противоположната. Често срещан номер. Въпреки това, е бил дързък удар. Защо е избрал такъв опасен момент? На този етап нямаше отговор на въпроса, затова той промени тактиката и се опита да събере повече информация за обстоятелствата и подробностите.

— Колко човека живеят тук?

— Десет постоянни обитатели, но разполагаме с възможности да подслоним още доста. Понякога по време на семинари броят ни стига четирийсет-петдесет души.

— Не е лесно — изкоментира Трой — да живеете толкова близо един до друг. Сигурно се карате. — Две дяволити усмивки и кимване с глава. — Сблъсък на личности? Кавги за пари?

— Не се интересуваме от материални неща.

— Какво са парите, ако не конкретизиран израз на етерични сили?

След малко Барнаби ги освободи. Преди още да се затвори вратата, двамата с Трой станаха обект на враждебен коментар.

— Тези... са от друга планета.

— Изобщо не се вслушват. Чуват само думите.

— Трябва да разкажа за това на Морин следващия път, когато се опита да преустрои домакинството — рече Трой. — Как го казаха, парите са конкретно...? Като стана дума за конкретност, опитахте ли тортата?

— Поех достатъчно рискове за една нощ — отвърна Барнаби. — Изпих напитката.

— Не напредваме, а, шефе? — Трой седна върху масата и отвърна с вяла усмивка на киселия поглед на Барнаби. — Какво ще кажете за теорията за конспирацията? Старият глупак нарочно залага на театралниченето, за да отклони вниманието от подиума. Всички се втурнали, като оставили другата половина...

— Точно така. Всички се втурнали.

— Ей, погледнете... — Трой обърна скицата на Мей. — Те са... те са девет. Тъмно е, сумрак. Девет човека не се движат като един. Очевидно някой изостава. Дали това в дъното не е старият Оуби Хаф Кенуби? Колко време ще му трябва? Секунда? Две? И докато тя пици и крещи, никой не би чул дори той да изкрещи.

— Хм. Има смисъл в тази теория. — Трой измърка от удоволствие. — Не съм сигурен дали разбирам от конспирация обаче. Да говорим с... — Той обърна скицата в първоначалното ѝ положение — с Кристофър Уейнрайт. Бил е до госпожица Кътл по време на регресията и като нея има цялостни впечатления. Може и да е видял...

На вратата се почука и трийсетинагодишната полицайка пъкна глава в стаята.

— Какво има?

— Навън е някаква госпожица Макендрик, сър. Разполагала със спешна информация за инцидента на втория етаж.

Преди полицайката да завърши изречението, Джанет нахлу в стаята. Спря и нервно примигна. Кокалестетите ѝ рамене се снижиха, сякаш се готвеше да се отприци. Думите ѝ ги засипаха.

— Съжалявам, но не мога да чакам да ме извикате. Съжалявам, просто видях нещо. Сигурна съм, че е важно и вие бихте искали да го знаете, преди да си губите времето с другите. Съжалявам...

Всичко в нея излъчваше разкаяние. Сякаш търсеше опрощение за височината си, за неугледните си дрехи, за изкривеното си тяло, за това, че съществува. И все пак нахлу в стаята без разрешение. Представи се и заговори от позицията на авторитет. Сигурно ѝ е струвало усилия.

Барнаби я покани да седне. Тя седна и веднага започна:

— Знам кой го направи. Носил е ръкавица, нали? Ръкавица за миене на съдове?

— Какво ви кара да си мислите, че е така?

— Зад завесите, нали? — Тя млъкна и Барнаби се обади:

— Продължавайте...

Забеляза, че в интеллигентните ѝ раздалечени очи и потръпващите от нервност страни няма скръб.

— Извади го от джоба си. Аз го наблюдавах. Огледа се из стаята, сякаш изчакваше, докато остане извън полезрението на другите. Погледнах настрани и се престорих, че говоря с някого. Но го видях.

— Кого видяхте, госпожице Макендрик?

— Ами, Гай Гамлин, разбира се. — Тя всячески се опитваше да говори с равен тон, но в гласа ѝ се долови триумф, който не бе в състояние да прикрие.

Разбира се? Това е личен въпрос, помисли си Барнаби и се зачуди защо. Вероятно, подобно на сержанта, тя просто е от хората, обзети от завист в присъствието на някой много богат. Но главният инспектор не мислеше така. Той я попита за мнението ѝ относно господин Гамлин.

— Моето мнение? — Тя почервенея неприятно. — Нямам мнение. Запознах се с него едва днес.

— Вечеряли сте заедно.

— Не заедно. Бяхме девет човека.

Барнаби кимна окуражително. Никой не наруши тишината, но изражението на загриженост и интерес не го напусна. Само грубиянин не би го отчел.

— Ако наистина се интересувате от мнението ми, смятам Гамлин за доста противен. Зает само със себе си, като всички мъже. Командваше ни и ни унижаваше. Надсмиваше се над идеалите ни и над усилията ни да живеем както искаме. Разбира се, някои хора лесно се впечатляват от властта. И от парите.

— Вероятно повечето хора са такива.

— Повечето глупаци.

Барнаби поиска и тя да направи скица и ѝ предложи хартия и молив, но Джанет възрази:

— Защо? Аз нямам нищо общо с това.

— Разпитваме всички.

— Но всичко не свърши ли вече? Искам да кажа, защо не отидете и не го арестувате?

— Имате ли някаква особена причина да искате това да се случи? — Той се изправи зад стола.

— Не. — Думата се отскубна от устата ѝ. Джанет изкриви шия, за да види кой зададе въпроса. Забеляза лъскавата червена коса и тънките устни и долови хладина и враждебност, които я разтревожиха.

Едва ли не с облекчение, се обърна напред към по-възрастния от двамата мъже.

— Просто си помислих, че който е използвал ножа, сигурно е сложил ръкавицата да не остават отпечатьци. Когато го видях да я крие...

— ... събрахте две и две — продължи Той.

Джанет започна да рисува. Барнаби наблюдаваше приведената ѝ глава. Забеляза тънкия път в прилежно сресаните коси, сивите метални

шноли, опъващи косата ѝ. Представи си как тя сресва пищната си коса сутрин и вечер без изключение. Петдесет сериозни сресвания. Нямаше нищо общо с красотата, по-скоро с бичуване. Желание да изгони демона от себе си. А дали не фантазира прекалено много? Зачуди се кой ли е демонът? Ревността, отчаянието, леността, сладострастието? Обърнаха скицата и тя започна да наподобява много на останалите рисунки. Той подскочи в тъмнината.

— Харесва ли ви да живеете тук, госпожице Макендрик? Добре ли се разбирате с хората? — Тя гледаше разтревожено. Той надуши отстъпление.

— Да, така мисля.

— Имате ли приятел?

— Не! — Със светкавично движение тя стана от стола и се отправи към вратата. Отвори я и обърна измъченото си лице към Барнаби. — Ще ви кажа и още нещо за Гай Гамлин. Учителя го посочи, когато умираше. Посочи го на всички ни. Ето затова той има голяма вина. Попитайте него... попитайте, когото и да е.

ОСМА ГЛАВА

— Навремето учителката ми по физкултура беше като нея — сподели Трой, когато Джанет излезе. — Възлести колене, без цици, със свирка на врата. Гади ми се от такива. Всички лекета стигат дотам. Не съм ли прав? — Питаше полицая, който водеше бележки.

Младият мъж погледна Барнаби, който, навел глава, продължаваше да пише усърдно, и реши да играе на сигурно.

— Никога не съм мислил по въпроса, сержант.

— Ще задържим ли Гамлин, сър? — попита Трой.

— Предпочитам да чуя и останалите. За да видим каква картинка ще се получи. — Изпрати полицая да доведе Кристофър Уейнрайт.

— Едва ли е свикнал да чака.

— Е, ще внесем малко разнообразие в живота му.

Трой се възхити от тази мисъл. Познаваше офицери (някои дори с доста по-висок ранг от Барнаби), които не биха оставили Гамлин на свобода нито секунда повече. Когато стана главен инспектор, ще бъда като шефа, закле се Трой. Никой няма да ми се подиграва. Хич няма да ме е грижа кой кой е. Но на Трой не му хрумна, че шефът действа от позицията на психологическата слабост, а не на силата.

Кристофър Уейнрайт изглеждаше на двайсет и няколко, по-скоро към трийсет. Бледият тен на лицето му контрастираше с гарвановочерната коса. Носеше тесни джинси и фланелка с къси ръкави с емблема на малко зелено крокодилче. Дори и да беше съкрушен, не го показваше по никакъв начин. Въпреки че младият мъж гледаше двамата полицаи доста открито, Барнаби се озадачи от овладяната му предпазливост. От какво ли се притеснява това момче? Той е един от двамата в стаята, който не би могъл да отправи фаталния удар. Дали не се тревожи заради някого другиго? За плачещото момиче, което утешаваше в прегръдките си? Барнаби го попита дали е видял нещо от своята неповторима гледна точка. Кристофър поклати глава.

— През по-голямата част от времето наблюдавах Мей. А последните две минути държах ръката ѝ. Така или иначе се намираме

на около три метра от останалите. А и нямаше достатъчно светлина.

Когато го помолиха да направи скица, той предупреди:

— Няма да е много точна. Почти не си спомням кой къде беше.

При подобно убийство човек не мисли за тези неща.

— Имате ли някаква представа защо убиха Крейги?

— Никаква. Беше толкова хрисим. По природа добър, за разлика от някои тук, които говорят за любов, но на практика вършат обратното.

— Не споделяте ли основните виждания на комуната?

— Някои да, други не. Навярно ще ме вземете за любопитко. Миналата година бях на почивка в Тайланд и духът на хората ми направи изключително впечатление. Също и храмовете, и монасите. Когато се върнах, започнах да чета будистка литература и прелиствайки „Вижън“, попаднах на съобщение за тридневен курс за медитация върху Диамантената сутра. Записах се и шест седмици по-късно все още съм тук.

— Защо, господин Уейнрайт?

— Запознах се... с един човек.

Барнаби забеляза как раменете на момчето се отпуснаха, а напрегнатостта в погледа му изчезна. Значи не е загрижен за момичето, помисли си той. Очевидно е нещо друго. Явно му се искаше да говори за нея и инспекторът му даде тази възможност.

— В началото направо не повярвах — по лицето му се изписа смущение, сякаш си признаваше грях или слабост, — че се влюбвам. — Опитваше се да звучи иронично, но не му се отдаде. — Човек има разни връзки, разбира се... — повдигна рамене. — Но истинско преживяване... твърде рядко. Честно казано, първият ми импулс беше да избягам. Харесвах живота си такъв, какъвто си беше. Имах уютен малък апартамент, не страдах от липса на женска компания. Но се задържах малко повече от секунда и ето ме тук — в капан. — Бледите му страни порозовяха. Нямаше вид на човек, вкаран в капан. Изглеждаше щастлив и изпълнен с надежда. — Тогавя не знаех коя е тя. Взех си полагаемия ми се месечен отпуск. Аз съм оператор в Би Би Си. Месецът свърши и помолих за още три, които скоро изтичат. Дотогава се надявам да убедя Сузи да се омъжи за мен. Тя се страхува от такава крачка. Така си мисля. Семейство Гамлин са в разпра от години. Сигурно е имала кошмарно детство.

— И така, излиза, че смъртта на Крейги работи във ваша полза — обобщава Барнаби. — Сега тя е изгубила част от сигурността си.

— Да. Тъжно е и естествено съжалявам за случилото се, но наистина се надявам да наклони везните в моя полза.

Малък дявол, помисли си Трой. Говори за падане на колене. Не знаел коя била тя. Сигурно смята хората за наивници. За всеки с поне малко мозък в главата е ясно какво се е случило. Вижда по телевизията лозята, където бедното малко богато момиченце се крие. Той се появява, играе театър и я спечелва. Веднъж щом са обвързани с обща банкова сметка, тя няма да види и праха от ферарито му.

Тези мисли и виждането на Барнаби за мотивите провокираха у Трой една идея.

— Къде точно се намира ключът за осветлението, господин Уейнрайт? — Трой посочи скицата и Кристофър прилежно отбеляза кръстче. Трой погледна през рамото му. — Разбирам. За да го достигнете, е трябвало да минете много близо до подиума.

— Не съвсем. Трябва да се мине от тук до там. — Той начерта линия по диагонал. — Това е най-бързият начин.

— По този път ли минахте?

— Да, разбира се. — Кристофър се взря в сержанта. — Какво намекувате? — После, като се сети, се засмя. — О, я стига...

Сержантът грабна скицата и я погледна отблизо, присвивайки очи, за да прикрие яростта си. Трой можеше да понесе всичко, но не и да му се присмиват (без причина при това).

— Говори се — обади се Барнаби, — че умирацията е посочил към някого, преди да падне.

— Да, стоеше, протегнал ръка. Но не знам дали е искал да посочи конкретно някого.

— Иначе няма смисъл.

— Някой подхвърли — Трой премести листа, — че е посочил Гамлин.

— Кой?

Но Кристофър, не получил отговор, продължи:

— Разбираемо е. Той е външен. Никой не може да понесе мисълта, че е един от нас.

Показаха му ножа и ръкавицата и той потвърди, че са от кухнята, после добави:

— Сузи има предположение за случилото се. Честно казано, все още никой не е дошъл на себе си. Всъщност, исках да попитам мога ли да остана, когато разговаряте с нея? Тя е много разстроена.

— При условие че не се намесвате. — Барнаби посочи вратата.

— Разумно ли е, шефе? — попита Трой, след като Кристофър излезе.

— Според мен да. Колкото е по-спокойна, толкова по-скоро ще приключим с нея и ще се захванем със следващия.

— Ще ти кажа нещо за това момче — боядисва си косата. — Трой поднесе заключението си доста драматично, също както някое куче би домъкнало кокал с абсурдна форма. Барнаби го беше забелязал, но предпочете да замълчи. — Не е от тия, дето се пробват по улиците. А е твърде млад, за да има побеляла коса. Защо ще го прави тогава?

Момичето, на Гамлин сигурно беше чакало пред вратата, защото бързо го доведоха. По лицето му имаше пресни сълзи и все още преживяваше дълбока скръб. Барнаби не обичаше да разпитва опечалени, но без съмнение тези разпити бяха доста ползотворни. Последното нещо, за което мислеха, беше предпазливостта. Така се оказа и в този случай. Едва-що седна, и момичето се впусна в мъчителна тирада, белязана от вина.

— Вината е моя. Той е тук само заради мен... И сега е мъртъв... Най-прекрасният човек. Беше светец... Обичаше ни всички... Толкова много даваше на света... Нямаме представа какво беше разрушено днес тук... Ужасно е... Толкова ужасно е... О, не трябваше да идвам тук.

Тя продължи да говори. Уейнрайт държеше ръката ѝ, а Барнаби се опитваше да разпознае лицата зад множеството „той е“. Най-после тя се успокои малко и избърса очи със сарито си, по което вече личаха много мокри петна.

— Значи смятате, че за всичко сте виновна вие, госпожице Гамлин?

— Иначе баща ми нямаше да дойде.

— Според вас той е отговорен за смъртта на господин Крейги?

— Знам, че е той... Сигурна съм. — Тя скочи на крака. — Никой друг не би го направил. Никой нямаше причина да го прави. Ние всички боготворяхме Учителя. Той беше в центъра на нашия свят.

— Значи, вашето предположение се основава единствено на емоции?

— Основава се на доказателства. Когато умираше, Учителя посочи директно към баща ми. Няма грешка.

— В този момент край госпожица Кътл нямаше ли доста хора? Може да е сочил всеки от тях.

— Не.

— А оръжието? — Барнаби бутна напред ножа.

Тя го погледна и потрепери.

— Стоеше на една полица в кухнята. Днес следобед той влиза там. И за това съм виновна аз. Всъщност, оставих го сам, за да занеса чай на горния етаж. Сигурно го е планирал доста отдавна.

— С какъв мотив?

— Ха! Мотивът, заради който прави всичко. Пари. От днес влизам във владение на ценни книжа и пари в един фонд... На двайсет и първия си рожден ден. Половин милион лири.

— Не си ми казала... — възкликна Кристофър.

— Господин Уейнрайт... — Барнаби вдигна ръка и й кимна да продължи.

— Не ги исках. Те са само бреме.

„Боже мой, богаташи, помисли си Трой, мръсни богаташи. Лениви проклети богаташи. Бреме ли?“

— Затова се огледах на кого да ги даря.

„Няма нужда да търсиш, госпожице. Аз съм тук.“

— Исках да останат за комуната. Учителят мислеше, че не е разумно. Че ще съжбялявам. Предложи ми да говоря с родителите си. Освен за парите, той си надяваше да заличи различията между нас. — Тя отново се засмя. — Беше толкова наивен. Не разбираше колко ужасни могат да са хората.

— Кажете ми, госпожице Гамлин...

— Не ме наричайте така! Това не е моето име.

— Вашите родители запознаха ли се с господин Крейги?

— Баща ми се запозна. Разговаряха в продължение на половин час в седем часа. Майка ми пристигна по-късно.

— Знаете ли нещо за разговора?

— Само това, че имаха намерение да продължат разговора по-късно. На Учителя трудно можеше да се повлияе. По време на вечерята

баща ми се държа направо отвратително.

— Как реагира, когато му съобщихте за решението си относно фонда?

— Не съм му казвала нищо. Оставих тази задача на Учителя.

Барнаби погледна към скицата.

— Значи си спомняте, че баща ви е седял точно зад стола на господин Крейги?

— Да. Сега можете да разберете защо. Той непрекъснато се облягаше напред и... и...

— Не е бил чак толкова напорист, нали? Току-що казахте например че преди да говори с Крейги, баща ви не е знаел нищо за решението ви да дадете парите.

— Точно така.

— В седем часа.

— Да.

— Защо тогава ще взема ножа в пет?

— Ами...

Трой се зачуди как ли момичето ще се справи с този въпрос. Винаги му доставяше удоволствие да наблюдава някой объркан и мина зад Барнаби, за да я вижда по-добре.

— Е... не е необходимо парите да са единствената причина. Говорех за това място. Разказах му колко съм доволна тук.

— Никой не би се обидил от такова нещо.

— Не го познавате. Той не може да понася да съм щастлива с когото и да било. След като се изнесох от къщи, не преставаше да виси по вратите и да ме шпионира. — Тя посегна и вдигна торбичката с ръкавицата. — И това ли е слагал?

— Предполагаме, че който е използвал ножа, е сложил и ръкавицата.

— Това е ръкавица за лява ръка. Той е левак. И ръкавиците бяха в кухнята. Какво още търсите? А неразположението на Мей се оказа чудесен повод да отклони вниманието на всички.

— Проблемът тук, госпожице Гамлин — намеси се Трой, седнал върху масата, като произнесе името ѝ с известно задоволство, — е, че доказателствата не подкрепят теорията за предумишлено престъпление. Той не е идвал тук преди това. Как е могъл да знае, че събитията ще се развият толкова драматично?

— Ще го оставите да се измъкне, така ли? — Тя погледна Трой гневно, изпълнена с презрение и отвращение, сякаш е най-подкупният полицаи. — Трябваше да се сетя. Парите винаги спасяват от примката.

Трой беше бесен. Имаше доста недостатъци, но не беше корумпиран, нито някога щеше да стане.

— Запазете си мръсните обиди за...

— Добре, достатъчно. — Думите бяха изречени тихо, но Трой срещна погледа на главния инспектор, слезе от масата и се извърна.

Барнаби прецени, че решимостта на настоящата свидетелка няма да доведе до нищо повече и следващите въпроси биха били безсмислени. Загърбвайки реалните факти и доказателства, тя рискуваше да започне да си въобразява разни неща. Той освободи и двамата и се обърна към Трой.

— Какво си мислиш, че правиш? Оставяш се едно момиченце да те провокира?

— Да, ама...

— Ама какво?

— Нищо, сър.

Барнаби провери списъка си и изпрати младия полицаи да доведе господин Гибс. Трой стоеше сковано и се взираше във възрастния човек. На фланелката му имаше надпис, който заклеява ядрената енергия, и едно учтиво „Не, благодаря“. Умереният тон на Барнаби, докато го мърмеше, по никакъв начин няма да уталожил болката във времето, помисли си Трой. Непростимо беше да го изложат пред полицаи, който едва сега започва кариерата си, и пред други двама граждани. Престъпно неделикатен към емоциите на околните, Трой демонстрираше поразителна чувствителност към вината. Веднага се наостряше, доловеше ли и най-малък намек за критика.

— Виж дали ще намериш малко вода отнякъде. Изгарям от жажда.

— Добре. — Трой се отправи към вратата.

— Искам само вода, в никакъв случай нещо друго, особено онзи неповторим заместител на кафето. Няма да прочисти организма ми.

Трой отвори вратата и видя Гай Гамлин. Мъжът пристъпи и сержантът тутакси отстъпи няколко крачки назад.

— Връщам се в хотела. Ще остана там до утре сутринта. „Чартуел Грейндж“, край Денъм.

Барнаби се изправи.

— Господин Гамлин. — И посочи празния стол. — Бих искал да ви задам няколко въпроса, преди да си тръгнете.

Погледите на двамата се кръстосаха. Гай остана прав. Освен това не прояви желание за съдействие. На първите въпроси на Барнаби отговаряше с „Не мога да кажа“ или „Нямам представа“. Отказа да рисува скица.

— Не си спомням къде стоях аз, да не говорим за останалите. С изключение на тази глупава крава, която мучеше и се търкаляше по пода.

— Значи нямате много време за тази организация?

— Група самозалъгвачи се слабоумни позьори.

— Следователно не сте били особено доволен, че дъщеря ви живее тук. — При тази забележка огромната челюст на Гай се помръдна леко и дишането му се учести. Въздържа се обаче от отговор. — Разбирам — продължи Барнаби, — че двамата с нея сте отчуждени от години.

— Ако предпочитате да вярвате на жълтата преса.

— Не е ли вярно?

— Донякъде. Но не ви влиза в шибаната работа.

Прилагателното не беше на място. Главният инспектор остана поразен от липсата на такт у Гамлин. Проявяваше склонност да скача от едната в другата крайност на емоциите си.

— Кажете ми, срещали ли сте се с Крейги преди тази вечер?

— Не.

— Какво е мнението ви за него?

— Мошеник, злоупотребяваше с доверието на хората.

Стъпка по стъпка човек се разкрива. Трой завистливо се взираше в часовника на ръката на Гамлин. Лъскав, овален, от злато и кристали, с изящен циферблат с римски цифри и всичко това закачено за платинена верижка. Сержантът прецени, че подобно нещо би му струвало няколко годишни заплати.

— Опитваше се да завлече Силви с половин милион. Положително вече сте разбрали за това. — Барнаби се изкашля двусмислено. И направи пауза. — Попадал съм на няколко нечестни адвокати, градът е пълен с такива, но той беше по-различен. Не само

че се бе опитал да придума Силви да даде парите си, но ме помоли да ѝ въздействам да не го прави.

— Не е ли малко рисковано?

— Нищо подобно. Вие не разбирате как работят тези мошеници. Това е последният им ход. Като разпродажба на пазара. Купувачът излиза, но знае, че ще се опитат да го върнат, защото той държи парите. Този имидж на чирак, който Крейги си е създадал, изглежда лицеприятен. Засилва внушението за святост.

Нещо в гласа и свинските му очички издаваше, че не говори истината. Не използва думите по предназначение. Какво беше това? Завист? Разочарование? Недоверие? Можеше да е дори самота, помисли си Барнаби. Гамлин отново заговори, като отмъстително подкрепяше убийството на героя.

— Крейги търсеше това, което всички гуру търсят — пари и власт. По този начин завземат духовни пространства. — Във всяка дума звучеше дълбока мъка.

— Значи не сте забелязали осветлението, господин Гамлин? — попита Трой.

— Забелязах тъмнината — уточни Гамлин. — Повярвайте ми, за предпочитане е. В тъмнината знаете къде се намирате.

— Затова ли го убихте, господин Гамлин? Заради парите?

— Затова ли какво...? — думите прозвучаха съвсем тихо и въпреки че не съдържаха съскащи звуци, се получи нещо като свистене. Гамлин се наведе напред и сграбчи ръба на масата. Доближи лицето си, прилично на кълбо от сбита плът, на сантиметър от лицето на главния инспектор. — Чуйте ме. Гледайте си шибаната работа. Изяждал съм хора, два пъти по-големи от вас. Точа зъбите си с такива като вас.

Яростното му изражение се засили и по брадичката му полепнаха пръски слюнка. В малкото пространство между двамата се появиха искрите на гнева. Барнаби стоеше неподвижен. По вратовръзката му имаше слюнка. Не го впечатли долнопробният разговор, но го поразиха мащабите на демонстрираната от Гамлин свирепост. В лицето му никога не беше избухвал бойлер, но сега усещаше, че този момент може би е наближил. Масата под ръката му се размърда.

Трой, готов да се спусне незабавно напред, си остана на мястото и наблюдаваше ситуацията. Приличаха на двойка бикове в началото на сезона. Стегнати рамене и снижени чела. Трой разглеждаше невъзмутимия и непоколебим профил на шефа си с колегиална гордост. Насочвайки вниманието си към Гамлин, си помисли, че онзи е попаднал не на когото трябва. Барнаби извади ръкавицата.

— Човекът, използвал ножа, най-вероятно си е послужил с ръкавицата. Видели са ви да я скривате.

— Кой ви го каза?

— Отричат ли, господин Гамлин?

— Не. — Яростта му отстъпваше. Барнаби забеляза синя следа по долната му устна. Гамлин седна, като дишаше внимателно, равно. Ръката му за миг се спря на джоба върху гърдите му. После я извади оттам.

— Искате ли да пийнете нещо, господине? Чаша вода?

— Не, не искам нищо. — Известно време поседя мълчаливо и каза: — За ръкавицата. След като брадатото джудже с глупаво име отиде до телефона, за да извика линейка, а останалите се споглеждаха, без да знаят какво да правят, посегнах да извадя салфетка и ръкавицата се показа.

— Сигурно някой е забелязал точно това — отбеляза Трой.

— Тогава не си мислех, че е така. Бях сам, в другия край на стаята. Персона нон грата. Цялата вечер прекарах така. Те дори не ми позволиха да седна до нея на вечерята. Винаги били сядали на едни и същи места. — Посегна към бузата си. — Веднага разбрах. Ясно беше какво се е случило. Убиецът на онзи мъж очевидно възнамеряваше да ликвидира и мен. Отидох до прозореца, изчаках, докато реших, че съм извън полезрението им, и мушнах ръкавицата зад завесата.

— Вие левак ли сте?

— Да, така се оказва.

— Възможно е всичко да се е случило, както го разказвате, господин Гамлин. Но още едно нещо остава необяснимо. Защо умирацията е посочил към вас.

За изненада на Барнаби Гамлин не направи никакво усилие да отрече или да обясни. Нито да се защити.

— Да, не го разбирам. Върши чудесна работа на убиеца, разбира се. И историята с ръкавицата пасва идеално.

— Може би... — Барнаби отпи от чашата, давайки му време. — Ако бяхте част от групата...?

— Не. Обикновено предпочитам да съм сам. Стоя малко настрана от останалите. Смешно е, но в онзи момент си помислих, че той се опитва да ми каже нещо. — Изглеждаше малко смутен. — Нещо неясно.

Дяволски неясно, помисли си главният инспектор. Проблемът беше, че видът на Гамлин не даваше основание да го разграничи от останалите. Просто не беше толкова проклет, колкото го изкарваха. Залагаше на крайната сила или на крайната арогантност — въпрос на гледна точка. Главният инспектор, сам поел по този път, предпочиташе, естествено, първото. Попита Гай дали има своя версия за евентуалния убиец.

— Няма такъв. Не знам много за организацията тук. Дори през ум няма да ми мине, че някой от тях би имал смелостта да убие муха. — Замълча за миг и продължи: — Аз съм идеалната жертва, нали? Външен човек, който внася гадните порядки на порочния свят отвън. Всички тук са посвети и от Бога. Но аз съм черен като дявол. Трябва да го кажете и на изкусните лекета. — От гърлото му се изтръгна шумно възклицание:

— Хр-хр-хр.

С малко закъснение Барнаби осъзна, че той се изсмя.

— Смятате ли, че ви поканиха точно с тази цел?

— Не, разбира се. Самият Крейги ме покани. Едва ли е бил склонен да заговорничи преди смъртта си. Освен ако... — Погледна към Барнаби. Надигащата се преди минута ярост очевидно бе уталожена, — освен ако някой друг не му е подсказал да ме покани, което означава, че всичко е било планирано предварително. Може би... в последната минута... е разбрал. Може би затова е сочил мен... за да ме предупреди.

Трой беше срещал чудесни примери за начин на мислене, но безусловната елегантност на мисълта изисква усилие. Виновен до мозъка на костите си и въпреки това се опитва да хвърля прах в очите им. Трой недоумяваше защо шефът му дори се преструва, че му вярва. Двамата мъже се надигнаха.

— Искам да поговорим отново, господин Гамлин — рече Барнаби. — Утре.

Гамлин не отговори. Отиде до вратата и излезе много по-сдържано, отколкото влезе. Масивните му рамене бяха увиснали, а в походката му се долавяше умора. След като вратата се затвори, Трой рече:

— Защо не го арестувахте?

Барнаби позабави отговора си. Случаят беше приключен. Поднесен като на тепсия. Както обикновено, Трой остана сам.

— Можем да го задържим утре сутрин. Ще бъдем наясно докъде сме стигнали, след като приключим с разпитите. Дотук нещата изцяло зависят от обстоятелствата.

Зад гърба на шефа си Трой поклати глава невярващо. Колко по-просто би могло да бъде всичко? Очевидно Гамлин щеше да твърди, че работата с ръкавицата е нагласена. Кой не би го направил? Но той има мотив и възможност както да вземе ножа, така и да го използва, а най-злокобното е, че жертвата го сочи с пръст. Онзи беше изненадан. За един измамен миг Трой си помисли дали не греши, като смята, че шефът му не се поддава на съблазнителната власт на богатството.

Барнаби мърмореше нещо, явно на себе си. Трой се заслуша. Подвоуми се дали е чул правилно. Ставаше въпрос, че винаги съжалявал за Калибан. Спомни си, че го помолиха да намери вода, и се раздвижи.

Когато сержантът се върна, разпитваха Арно. Седеше нервно прегърбен и гледаше съсредоточено инспектора. И от него поискаха да начертае скица. Той нарисова няколко фигури, едната — легнала по гръб, с пръсти, сочещи нагоре, с кръстосани върху гърдите ръце и усмихнато лице. Барнаби, вече информиран за положението на Арно в комуната, забеляза извънредното му вълнение.

— Кажете ми, господин Гибс, какво според вас ще се случи тук? Например с Господарската къща.

— Не знам. Просто не знам. — Гласът на Арно прозвуча като на съкрушен човек. Дори пред себе си се срамуваше да признае, че след като Учителя го няма — колкото и трудно да му беше да приеме този факт, — мислеше единствено за собственото си бъдеще. Ще пропадне ли всичко, ако се разтури комуната? Кой ще се грижи за Тим? И най-вече как, по дяволите, ще оцелее той самият без силното и трезво присъствие на любимото му същество? Ако се отрече от яркия лъч,

който осветява всяко пробуждане, и великодушно се отдаде на залеза на слънцето, едва ли си струва да живее.

— Нямайте никаква представа как е разпределена собствеността, така ли?

— Да. Всъщност, мисля, че никой няма дял. Този въпрос никога не е бил обсъждан.

— Членовете бяха ли длъжни да купуват дялове от организацията? Или нещо подобно?

— Няма такова нещо. Плащахме само да живеем. Касиерът набираще средства от курсове и семинари. Възнамерявахме да кандидатстваме за статут на благотворителна организация. Да станем тръст, но... — Вдигна сломено рамене.

— Знаехте ли за дарението на госпожица Гамлин за комуната?

— Не. Сега разбрах. Само за това говорят.

— А тази вечер... — Арно се оживи. — Какво всъщност се случи?

— Господи, не знам. Беше толкова ужасно... и объркано... В един миг Учителя водеше Мей в нейната регресия...

— Искате да кажете чрез думи? — прекъсна го Барнаби.

— Да.

— Първо това чухме — сурово рече Трой и Арно се изчерви, сякаш лично той имаше вина. — Каква е процедурата?

— Той задава въпроси. „Какво виждаш сега?“ „Къде си?“ От този сорт. А Мей отговаря. Този път тя попадна в Британия от римско време. Учителят я помоли да опише нещо и тя започна да ни разказва за палатката. Тогава за последен път, струва ми се, той проговори. После тя започна да издава отвратителни звуци. Разбира се, всички се втурнахме да видим добре ли е.

— Защо „разбира се“, господин Гибс? — попита Трой. — Стана ясно, че подобни реакции не са необичайни.

— О, никога не е било толкова ужасяващо. Но тя не спираше. А има смело сърце и неутолима жажда за знание.

Трой долови лек тремор в гласа и потрепване на червената брада. „Май сме попаднали на две ужасни човечета, помисли си той. Ако влюбените на средна възраст знаят колко гротескно изглеждат, вероятно биха се захванали с нещо по-благопристойно. Да се разхождат в парка например.“

— Предупредиха ни, че днешният ден ще е по-специален. Кен, тоест Задкиел, каза, че освободената космическа енергия е огромна. И, разбира се, имаше знак за това. Трябваше да изпратят един човек, Кармичния стожер, ако великият Учител има намерение да се оттегли от физическото си измерение. За съжаление, прозряхме логиката твърде късно. Другите си мислеха, че са изпратили Астарте, богинята на луната, под формата на госпожа Гамлин. Аз лично смятам, че знакът на съдбата беше произшествието с Мей...

— Да, господин Гибс. Тя ни разказа — прекъсна го Барнаби.

— О, моля за извинение. — Арно погледна и двамата и отбеляза: — Вие, изглежда, не го приемате сериозно.

— Занимаваме се с убийство — напомни Трой. — А според вас Крейги посочи ли към Гай Гамлин, преди да умре?

— Ами... Знаете ли... — Арно се колебаеше неистово. — Тази вечер на човек не му се иска да казва каквото и да било... Но да. Да. С такова впечатление останах. Но не означава, че жестът е бил знак за обвинение.

— Според вас какво би направил умиращ човек в последните си минути? — попита Трой.

Арно имаше доста разстроен вид, когато Барнаби каза:

— Боя се, че се налага да поговорим и с онова момче със забавеното развитие. Доколкото разбирам, вие знаете някои неща за него.

— Недейте! Той е отписан. Просто ще си загубите времето.

— Все пак е свидетел, господин Гибс. — Барнаби погледна към скицата му. — Седял е в нозете на Крейги. От всички той е бил най-близо до него. Може да е видял нещо.

— Заспал е. Моля ви, оставете го да си почива. — По луничавата кожа на Арно проблеснаха капчици пот. — Неговият свят вече не съществува.

— Тогава утре сутрин. — Тревогата на Арно бе съвсем осезаема. Барнаби добави тихо: — Не сме чудовища.

— Разбира се, че не сте. Не исках да кажа това. О, Боже! Може ли да присъствам?

— В случаите с душевноболни е позволено, господин Гибс. И ако смятате, че вие сте най-подходящият, нямам нищо против.

После разговаряха с госпожа Гамлин и макар в разговора да не липсваше доза забавление, той протече сдържано във всяко отношение. Мей заведе полицаите във всекидневната на комуната и описа Фелисити като „по-скоро бедна и летаргична“.

Без да иска, Трой беше дочул, че тази жена е „голям пожар“. Докато вървяха, сподели:

— Блъснала колата. Намерили нещо за смъркане. Изгубила си шофьорската книжка. Пишеше го в „Сън“.

— Обзалагам се, че вече се е укротила.

Застанал лице в лице с Фелисити, Барнаби започна да се пита дали сержантът му няма право. Огромните ѝ очи под клепките с размазан лилав грим се въртяха през цялото време. Тя деликатно „чупеше“ ръце, сякаш за да докосне лицето си, да пооправи роклята си или да нагласи разчорлената си коса. Лицето ѝ се беше свило — беше малко и вдлъбнато като на женска мармозетка.

Фелисити осъзна, че са влезли хора. Един от тях говореше доста настоятелно и гласът му човъркаше мозъка ѝ, но тя не разпознаваше звуците. Той бутна към нея лист хартия с приятен блед цвят. Фелисити я върна. Той отново ѝ предложи листа с молив и настоя тя да опита да нарисова нещо. Усмихна се приятно на предложението, защото в детството си обичаше да рисува. Дълго стоя наведена над хартията и резултатът — Барнаби трябваше да признае — беше задоволителен. Няколко доста красиви коня, единият само с три крака, а на врата му — гирлянда от цветя с размер на зелки. Тогава Фелисити помоли да пийне нещо и Трой ѝ донесе вода. Тя нямаше предвид вода, затова я изля върху панталоните му. Малко след това разговорът приключи.

Докато траеше разпитът на другите, Трикси се разхождаше нагоре-надолу. Пушеше цигара след цигара и въздухът беше натежал от миризмата.

— Защо се бавят толкова?

— Искат, явно, да говорят с всеки поотделно. Пристигнаха едва преди час и половина. Не е толкова зле.

— Ти не чакаш, нали?

— Не разбирам защо изпадаш в това състояние. Нямах нищо общо с тази работа. — Отиде до прозореца и отмести завесата. Появи се сребърният рог на луната. Студен и остър като сърп.

— Не го прави. Знаеш, че не обичам нощта. — Джанет пусна завесата. — Що за хора са те?

Джанет яростно сви устни, опитвайки да си припомни.

— Нормални.

— Сигурна ли си, че им каза за ръкавицата?

— Казах го вече десетки пъти...

— И че си го видяла да я крие?

— Да. Колко още да го повтарям?

— Тогава трябва да го арестуват, нали? Не разбирам.

„И ти, и аз не разбираме“, помисли си Джанет тъжно. Но всичко, несъмнено, бе свързано с този следобед. Първоначално Трикси яростно отказа да сподели каквото и да било и тя не посмя да я пита втори път, но не беше трудно да се сети поради какви причини гримът ѝ е размазан, лицето — бледо като платно, а дрехите — намачкани. След като Трикси ѝ обясни, Джанет разбра какво трябва да направи.

— Работата е, Джан, че го видях да крие ръкавицата. Наистина го видях. Не бих те накарала да говориш лъжи. Проблемът е, че ако Гамлин разбере кой го е изпял, ще им каже, че съм си го измислила от злоба, и те ще му повярват.

— Защо?

— Защото е богат и властен, глупаче.

— Тогава защо и двете да не кажем, че сме го видели? Аз ще те подкрепя.

— Изобщо не искам да се забърквам.

Значи Джанет беше излъгала, без да е сигурна дали Трикси говори истината, но ѝ съчувстваше и едва ли не като приятелката си изпитваше потребност да причини болка заради вече причинената болка.

На вратата се почука и една полицайка попита дали госпожица Кънинг би отделила няколко минути.

— Много са възпитани, а? — изкоментира Трикси. — Чудя се как ли ще реагират, ако ги накарам да направят скокове с препятствия.

— Не се противопоставяй на хората, щом не е необходимо. И не взимай цигарите. Вече изпуши...

— О, за Бога, спри да кудкудякаш. Приличаш на дърта кокошка.

Трой не възрази срещу цигарите. Кръгчета дим обвиха русите къдрици на Трикси и ноздрите му се разшириха, поглъщайки жадно

миризмата. Поне не мислеше за мокрите си панталони. Тя седна с прибори колене, стискайки в ръка златиста кутия „Бенсънс“ и запалка.

Барнаби виждаше колко е уплашена. Подушваше го. Усещане за раздразнителност и невъздържаност. Беше го срещал и преди; веднъж се опита да го опише и най-близкото сравнение, дошло му наум, беше миризмата, което се носи, когато се разровят стари обиди. Попита я откога живееш Господарската къща.

— От няколко седмици. Защо? Какво общо има това?

— Може ли да уточните?

— Не. Забравила съм точната дата.

— Харесва ли ви тук? — Тонът му беше учтив, но тя тутакси се обиди.

— Да не би да си мислите, че не съм за тук? Само защото не нося феерично расо и не пея „алилуя“?

Трой се засмя. Трикси го погледна учудено и погрешно изтълкува реакцията му като съчувствие, примесено с лек интерес. После увери Барнаби, че що се отнася до смъртта на „бедния ни Учител“, изобщо не е в състояние да им помогне, макар според скицата ѝ да седеше много близо до него.

— Беше някак тъмно. Втурнахме се да помагаме на Мей, после включиха осветлението и всичко свърши. Той посочи Гай Гамлин. Но всички, вярвам, вече са ви го казали. — Погледна го изпитателно.

— Появяват се някои различия в мненията — излъга Барнаби.

— О, не, беше абсолютно ясно. И директно към него. — Тя се изчерви, осъзнавайки, че е проявила по-голяма настойчивост. — Освен това на горния етаж чух, че бил скрил някаква ръкавица. Сигурно с нея е държал ножа.

— Срещали ли сте Гамлин преди днешния ден, госпожице Чанинг?

— Бога ми, не се движа в тези кръгове. — После, сякаш спомняйки си за собствената си личност, добави: — Те са такива материалисти, нали?

— Вие, изглежда, сте доста сигурна, че той е виновен.

— Не виждам кой друг би могъл да бъде.

— Според Мей Кътл — уточни Барнаби — убийството е причинено от свръхестествени сили.

Трикси се засмя. Спонтанно и силно. Стана ѝ дори забавно. Страхът ѝ моментално се изпари.

— Значи вие не сте вярваща? — попита Трой.

— О! — По лицето ѝ се изписа такова благочестиво изражение, че изглеждаше глупаво. — Да, последователка съм, разбира се, но от скоро.

„Ако си последователка, моето момиче, помисли си Барнаби, оглеждайки вирнатите ѝ гърди, намазаните с гланц устни и яркия грим, аз съм Джоан Колинс.“ Тя отново заговори за Гамлин.

— Той... Още ли е тук? — Барнаби се зае с някакви листове и не отговори. Тя добави: — Трябва да знаем, нали разбирате..., ако той остава и тази нощ. — Последва пауза. — За да подготвим легло и храна...

Най-накрая главният инспектор я съжали.

— Господин Гамлин вероятно се е върнал в хотела.

— Пуснали сте го значи?!

— Не бих се тревожил — рече Трой. — Ние следим отблизо. Всеки един.

Като се оплакваше, че няма смисъл, Трикси нарисова скица и после Барнаби я пусна да си върви. Вратата се затвори.

— Момичето е притеснено, шефе — констатира Трой.

— Определено крие нещо. Също и Уейнрайт, и Гибс. Но заговоря ли за убийството, никой не подскача. Защо, според теб?

— Бих казал, че са си плюли в устата.

— Като заговори за Гамлин, се оживи. Твърди, че никога не го е срещала преди днешния ден, но няма търпение да го опече на бавен огън. Ако има нещо, което не понасям — той се изправи и сковано се размърда, — е да ме пързаят.

— Ще говориш ли с него утре сутрин?

— О, да. Мисля, да го доведем. Между другото, на път за дома остави тези неща за химически анализ.

Трой взе найлоновите торбички. Лабораторията не му беше на път. Всъщност, на никого не беше на път, но ако се намираше по-близо до нечия къща, то това беше по-скоро домът на главния инспектор, отколкото на сержанта.

Той каза само:

— Добре, сър — пробута ги на полицай Флъфи и с облекчение посегна към петата цигара.

Наполовина съблечен, преди да си вземе душ и да си измие зъбите, Гай се бе отпуснал в широко кресло пред светещия телевизионен екран по чорапи, боксерки и разкопчана риза — цялата на петна от пот, със свалени копчета на маншетите, висящи свободно над дланите му. Междувременно позвъни на адвоката си.

От време на време посягаше към купата с лед. Седеше неподвижен, но в главата му яростно бушуваха мрачни картини. Гадеше му се — дали от питието (поръчаната следобед бутилка уиски беше почти празна), или заради гнусния бълвоч от мисли в главата му, той нито знаеше, нито искаше да знае.

Мисълта за Силви. Не го напускаше. Бе обсебен от спомена, че когато всички стояха надвесени над Мей, именно тя беше най-близо до него — от лявата му страна, злокобната страна, където намериха ръкавицата. Широките поли на дрехата ѝ спокойно можеха да прикрият и ръкавицата, и ножа. Това обстоятелство, съчетано с причината той да е там — а именно единствено заради нея, — го насочваше към мъчителния извод, че вероятно му бяха спретнали номер. Въпреки замайването от алкохола и мрачните си мисли Гай се опитваше да се бори, доколкото може, но не успяваше. Главата го болеше от това усилие, а мускулите по шията му бяха стегнати като стоманени възли. Колкото повече премисляше и претегляше фактите, толкова по-безпощадно логични изглеждаха изводите му.

Сега си обясняваше защо тя го примами в кухнята, а после го остави сам — само за да му даде възможност да се добере до ножа и ръкавицата. А най-ужасното беше, че тя го обвини на момента. В първите няколко адски секунди, след като включиха осветлението и всички вторачено и неподвижно наблюдаваха, без да вярват на очите си, как фигурата в бели одежди се строполява, Силви се обърна към баща си и изкрещя:

— Ти... Ти... — и го удари по бузата, разранявайки кожата му с нокти.

Някой я хвана и Гай отстъпи, приемайки ролята на парий. В това състояние го откри полицията. Тогава ли се появи първото

подозрение? Злобен малък дявол. Гай простена, посегна за още лед и си наля още уиски. То се разплиска върху купата и върху подноса. В стаята вонеше на уиски, на пръст и прясно обработена хартия. Пресуши чашата на две глътки.

Объркан и уплашен от предателството на дъщеря си, той изпитваше раздражение и отвращение към мъртвия човек. Уговориха се да продължат разговора. Гай настоя. Крейги не го осъди нито с дума, нито с поглед, но той преценяваше срещата им като неуспешна за себе си и тази мисъл го влудяваше; изпускаше контрола върху егото си. А имаше и още нещо. Животът сложи страхотен отпечатък върху личността му. Малцина знаеха какво му струваше да се измъкне от калта. Енергия, решителност и ужасна цена. Само миг проявена слабост и отново щеше да се окаже на дъното, където безжалостни ботуши те натискат по шията. Ако беше разказал на Крейги това...

Гай си спомни покоя в онази празна, тиха стая. Там се почувства освободен от бремето, че е Гай Гамлин — бreme, което дори не осъзнаваше, че носи на раменете си. Ако се върне назад — ако му позволят да се върне, — тишината ще излекува ли раните му?

Задавайки си този въпрос, се разгневи на наивните си фантазии. Дали Крейги беше играч? Точно така. Импресарио, който поставя шоу с малко коприна и слънчева светлина. „Не забравяй, Гай“ — рече си той, за да убеди сам себе си. Остави чашата до купата с лед и отвори бутилката с уиски.

За да се разсее, се загледа в екрана. Присви очи, та да разграничи мъглявите фигури. Някаква жена миеше съдове, а момиченце с лъскави коси стоеше до нея и двете обсъждаха сериозно как се отстраняват мазнините. Майката се засмя престорено покровителствено и лепна искряща пяна по нослето на дъщеря си. Гай превключваше каналите, но злото беше сторено.

Усещането, че нещо му е отнето, се върна и скова душата му, а заедно с това го връхлетя и страхът, че вече е твърде късно. Всъщност копнееше не за дъщеря си — тази висока двучична непозната, — а за някогашното момиченце — плът от плътта му. Тоталната безнадеждност на желанието му го смаза и лицето му се изкриви от мъка.

Видя образа си в огледалото отсреща: над ластичния колан на боксерките висеше отпуснатата плът, гърдите му бяха изпотени, лицето

му имаше цвят на сурови макарони, а смачканата му риза бе цялата в петна. Докато се взираше в тази огромна и отблъскваща фигура, той почувства силно коварно гадене. После — непреодолима физическа топлина.

Стаята се завъртя и се залюля: първо в едната посока, после в другата. Понадигна се, като се подпираше на ръкохватките на креслото. Започваше да му става зле. С неистово усилие се изправи и се запъти към банята. По средата на пътя жестока болка разкъса гърдите му, сякаш някой се опитваше да го разпори. Той изкрещя, залюля се и се огледа.

Хапчетата бяха в сакото му. Гай бавно затътри натезалите си като олово нозе, ала го докоси втори пристъп. Легна по гръб, докато мине болката, и пак направи опит да стане; подпираше се на лакът, а с другата ръка се хвана за масата. Докопа ръба на фруктиерата. Върху него започнаха да се изсипват ябълки, портокали, круши и банани — удряха го по лицето и отскачаха.

Невъзможно беше да направи друг опит. Болката се върна и този път го хвана с железни клещи. Гай падна на килима и се предаде.

ПРЕДНАМЕРЕНА ЛЪЖА

ДЕВЕТА ГЛАВА

Към осем и половина сутринта Барнаби, вече на бюрото си, разглеждаше неспокойно показанията и скиците. В повечето от тях имаше пропуски, но в крайна сметка всички участници в събитията бяха уточнили местата си и кой е седял близо до тях. Той ги обедини, състави голяма скица и я закачи на стената.

Тъкмо я разглеждаше, когато вратата се отвори и бледо гърчаво създание с огромни като на панда очи влезе с поднос в ръка.

— Чаят ми? Крайно време беше.

Тази нощ инспекторът спа само пет часа. Обикновено не му бяха нужни повече от шест. Трой обаче си легна едва към три след полунощ, в четири бебето го събуди и не спря да плаче оглушително до седем и половина. Изтощеният баща стана за работа, а дъщерята заспа спокойно. Вече цяла седмица правеше този номер. Такава упоритост на тази крехка възраст е сериозен повод за размисъл. Трой подаде чашата на шефа си и сложи в своята три бучки захар. Разбърка го и го изпи. Барнаби също отпи, но смръщи нос.

— Няма захар.

— Нали искате да я намалите?

— Да я намалая, а не да я откажа.

Трой му подаде захарницата и инспекторът си сипа, без да се стеснява. След това забеляза преbledнялото лице на своя подчинен и се ухили злорадо:

— Радостите на бащинството, а?

— Прекрасна е. Красива е и много... Но...

— Но не и посред нощ, нали? Спомням си тези епизоди. — Двамата с Джойс се редуваха, когато Къли имаше колики. Питаше се каква помощ може да се окаже на Морийн.

— Предполагам, че ще се науча да спя, докато тя плаче.

— Не се съмнявам, Гавин.

Окуражен от разбирането на шефа и посъвзел се от силно подсладения чай, Трой приближи до скицата на таблото.

— Това ли е крайният резултат?

— Да. Но не съм много сигурен доколко местата им имат значение. Отново ще ги прегледаме, когато дойдат и другите резултати. Ще огледаме и ъгъла на ножа.

— Мислех си за този нож. Твърде дълъг и остър е. Дори да го скриеш близо до тялото си, едва ли се чувстваш достатъчно спокоен. Питам се дали не са го внесли в солариума предварително. Мястото не е много удобно за подобно нещо. При това остава проблемът с изваждането му в подходящия момент.

— Какво ще кажете за възглавниците.

— Рисковано е. Може да се окаже неподходящо.

— Но пък и седиш върху него.

— Но никой не е седял на възглавница.

— Вярно. — На Трой не му беше приятно, че отхвърлиха хипотезата му. Разходи се до прозореца, мислейки колко много му се пуши, и потърси с какво да се разсее. — Гамлин, естествено, няма как да знае къде ще се проведе регресивната сесия. Ще го разберем, когато поговорим с него.

Барнаби, зачел се в показанията, не отговори. Трой се запъти да върне чашата си на подноса, спря за миг пред прозореца.

— Долу на паркинга е спряла цяла бала стотачки.

Барнаби използва възможността да се разтъпче и също приближи прозореца. Великолепно бентли с цвят на горчив шоколад бе паркирано пред участъка. Отвътре малко трудно се измъкна мъж и се отправи към сградата. Наблюдавайки го, Барнаби си помисли, че трябва наистина да си голям майстор шивач, за да успееш да превърнеш това кюфте в приличен на вид човек.

— Кой според теб е този?

— Нямам никаква представа.

След малко на тяхната врата се появи полицаи от централната, сграда и им подаде изключително семпла визитна картичка: „Сър Уилоуби Сейнт Джон Грийторекс“.

— Добре, Трой. По-добре го докарай тук.

Между крилото, където се помещаваше техният отдел, и централната сграда имаше остъклена топла връзка. Трой поудължи и без това дългия път на посетителя им, така че той пристигна в кабинета на Барнаби задъхан и потен. Главният инспектор го покани

да седне и предложи кафе. Сър Уилоуби отказа, попивайки влагата по челото и лицето си.

— Много е добро — препоръча го Барнаби.

— Не се съмнявам, инспекторе. За съжаление са ми забранили да пия повече от едно на ден, а днес вече изпих три. И понеже много скоро вероятно ще се наложи да проведе неприятен разговор, по-добре да спрем да нарушаваме правилата.

Няма никаква дисциплина за тези хора, мислеше си Трой.

— Бихте ли ми обяснили каква е ситуацията около господин Гамлин. Разговорът, който проведохме снощи, бе, меко казано, несвързан.

Каква деликатност! Барнаби си представи потокът от ругатни, изсипал се в слушалката на Грийторекс. Банковата сметката на Грийторекс несъмнено бе съизмерима с обидите. Барнаби направи точен отчет на ситуацията.

Посетителят отпусна изненадващо дългите си пръсти върху скъпия си панталон и помоли за чаша вода.

— Останах с впечатлението, че снощи господин Гамлин е бил официално обвинен.

— Няма такова нещо. Възнамеряваме днес да го разпитаме отново. Като адвокат на господин Гамлин...

— Моля ви. — Ръката на сър Уилоуби се вдигна в знак на възмущение. — Мои клиенти са семейство Макфадънс и съм тук със задачата да браня интересите на госпожа Гамлин.

Неочаквано за себе си Барнаби изпита вълна на съчувствие към Гай. Нещастникът трябва да е изтъркал поне чифт обувки да снове до прага на богатшите, за да се докопа до място в семейството. Водата за госта пристигна. Трой остави чашата в ъгъла на бюрото и се оттегли.

— Вие сте добре дошъл на разпита.

Предложението не беше отхвърлено недвусмислено. Присъствието на адвокат на разпитвания винаги държи нещата в построен ред. Спестяват се доста лутания. Сър Уилоуби се усмихна и без да бърза, посегна към водата.

Ясно бе, че ще хвърлят нещастника на вълците. Главният инспектор реши да поиска някаква информация за снощния разговор на посетителя им — безумна идея, защото да искаш сведения от

адвокат на заподозрян, е все едно да се опитваш да доиш мишка, но сър Уилоуби погледна на въпроса му неочаквано сериозно.

— Какво да ви кажа. Чух за някаква ръкавица, чух картинно описание на сервираната храна, както и на компанията, за която става дума. Естествено, и за убийството, но най-вече нескончаеми оплаквания за положението на дъщеря му.

— А какво каза за убийството?

— Единствено, че няма нищо общо с него.

— Спомена ли за попечителския фонд?

Сър Уилоуби се изправи в стола. Изправи се, естествено, толкова, колкото наднорменото му тегло позволяваше.

— Не.

— Разбрах, че госпожица Гамлии възнамерява да го дари.

— Ами... — Човекът светкавично се овладя. — Парите са нейни и е навършила възрастта, която ѝ позволява да разполага с тях. Моля да ме извините, но днес следобед трябва да бъда в съда, ето защо...

— Ще доведете ли с колата си господин Гамлин, или ние да изпратим кола?

— Не знам кога ще се видя с него. Сега отивам в Господарската къща да се видя със Силви и майка ѝ. Така че не разчитайте на мен.

Нямаше никакво съмнение. Хвърляха нещастния грубиянин на вълците.

Трой обясни на полицайката пред вратата как да изпрати сър Уилоуби и застана до прозореца, за да проследи отпътуването на бентлитото.

Тази нощ никой не спа много. Поднесената храна едва ли заслужаваше да се нарече закуска. Събраха се по-рано от обикновено за зареждане с енергия, но този път — в преддверието. На никой не му мина през ума да отидат в солариума. Оказа се, че дори десетте минути дълбоко дишане за настройване на вълните на Универсалното съзнание не дадоха желания ефект. Скръбта ги беше разединила и всеки скърбеше сам, свит в своята клетка. Дори Джанет, която изпитваше известни резерви към Учителя, бе тъжна.

Кристофър наливаше плодов сок. Арно разсеяно ронеше парче ечемичен сладкиш. Хедър си бе отрязала пестил с цвят на

карамелизиран сироп от меласа и го бе оставила върху препечена до черно филия хляб. Кен, воден от инструкциите на Хедър, се готвеше да излезе в градината с изправена телена закачалка за дрехи, за да се опита да намери следи от душата на Учителя — нарекоха го „Операция Кармична светлина“.

Мей седеше начело на масата. Гордите ѝ рамене бяха отпуснати, прекрасната ѝ коса бе в пълен безпорядък. След продължителния плач очите ѝ още блестяха, пълни със сълзи. Без обичайния грим лицето ѝ изглеждаше измършавяло. Изглеждаше поне с десет години по-възрастна. Сърцето на Арно се късаше от гледката, но чувстваше, че такава я обича десет пъти повече. Тя прекара по-голяма част от нощта с Тим. Едва към четири сутринта Арно я смени. Когато слезе при момчето, го завари в леглото му свито на кълбо, с колене, притиснати до гърдите, и здраво стиснати очи. Очевидно отказваше да види действителността.

— Да направя ли още чай? — обади се Джанет.

Не получи отговор. Само Хедър попита дали някой е виждал Суами.

— Няма да слезе — отговори Кристофър. — Продължава да се самообвинява, задето той е пристигнал тук, и не иска да ви погледне в очите.

— Горкото дете — въздъхна Мей и се изправи бавно. — Някой трябва да отиде при нея.

— Заключила се е. Говори с мен през затворената врата.

— Господи! — Мей се отпусна отново на стола и отправи въпросителен поглед към Джанет. — И Трикси я няма.

— Така е — отговори Джанет, чийто пулс се ускори, защото очакваха тя да обясни поради каква причина момичето не е тук. — Когато слизах тази сутрин, видях, че спи.

— Разбира се, всеки сам преживява скръбта си. — Лицето на Мей потрепна при споменаването на общия им проблем. — За него всичко свърши. Сега е в редиците на просветлените.

— И вече се е родил отново — усмихна се Хедър през сълзи.

Всички бяха убедени в това, но на никой не му олекна. Беше твърде рано.

Единствена Мей бе убедена, че мощна сила е отвела техния Учител заради достойнствата му.

— Време е да прочистим съзнанието си — обади се Хедър. — Ще се опитам да направя усилие, той би искал точно това.

— Права си — подкрепи я Кен. Подскочи, доколкото болните му крака позволяваха. — Тук има пространно поле за обич. Предлагам да започнем с голяма обща прегръдка. Хедър?

— Готово. — Жена му се изправи и двамата застанаха един срещу друг, всеки сложил ръце на кръста на другия.

— Директен контакт с очи.

— Събери глави.

— Плътено един до друг.

— Дишай бавно и леко.

— Б-а-в-н-о и л-е-к-о.

— Приток на състрадание.

— П-р-и-т-о-к.

— Притисни.

— Отпусни.

Разделиха се усмихнати. Панталоните на Кен изглеждаха по-добре. Никой не се присъедини към тяхната прегръдка. Арно отпи плодов сок и отчупи поредно парче ечемичен сладкиш.

— Според мен би помогнало, ако си намерим занимание. След всичко, което се случи... — Имаше предвид, че ги чака организацията на много неща. Знаеше го от погребението на майка си. Приятели и роднини се нижеха един след друг. Имаше да се отговаря на писма, да помислят за чая след погребението.

— Ще правят аутопсия, предполагам — обади се Кристофър. — Почти нищо не можем да предприемем, преди да са освободили тялото.

Тази тривиална забележка предизвика нов порой от сълзи от страна на Мей. Арно посегна да улови ръката ѝ, но смелостта му изневери в последния момент и покритата с лунички длан остана да лежи върху масата.

— Все пак, редно е да се заемем със задълженията си. Учителят би държал на това. Защото в далечен план...

— Какво имаш предвид с този далечен план? — разтревожи с Кен.

— Вероятно, че никой от нас не знае какво ще стане с къщата например.

— Не разбирам — объркано погледна Мей.

— Да предположим, че къщата е на негово име. Възможно е да не я е завещал на комуната.

Всички замлъкнаха, докато асимилират новата информация. Първа наруши мълчанието Мей.

— Изключено е да не я е оставил на комуната. Ние бяхме неговото семейство. Най-близките му хора. Неведнъж ми го е казвал.

— На мен също — добави Арно.

— Знае ли някой как е придобита къщата? — попита Кристофър.
— Вие двамата сте най-дълго тук.

Арно само поклати глава.

— Обсъждали сме почти всичко друго: административни проблеми, организация на курсове, набиране на средства.

— Нищо не е налагало да говорим по този въпрос — обясни Мей.

— Имаше ли адвокат?

— И това не знаем. Неговата банка... По-скоро банката на Ложата е „Нешънъл Уестимнстър“ в Костън.

— Когато отидеш следващия път в банката, Мей — предложи Кен, — попитай ги. Нали ти се занимаваш със сметките? Познават те.

— Моят подпис наистина важи, но най-вече по въпроси, свързани с комуната. Не виждам защо ще ми дават информация за личните дела на Учителя.

— Поне да кажат дали има ипотека.

— Ипотека ли? — възкликна Кен. — И през ум не ми е минавало такава неща.

— Беше наистина много непрактичен — въздъхна Хедър. — За него е типично да не подготви завещание.

— Не съм съгласен — възрази Арно. — Грижеше се за нас и не може да не е обмислил нещата.

— Със сигурност е предвидил нещо за Тим — допълни Мей.

— Нашето оставане тук — намеси се Кристофър — с положителност не зависи единствено от това кой е собственик на тухлите и мазилката. Всички общности и комуни, все едно светски или духовни, имат ръководен дух, по който се равняват. Нашият се заключаваше в неговата личност. Има ли друг, достатъчно подготвен,

да заеме неговото място — презареждане с енергия, да даде духовно напътствие?

— Аз съм квалифициран специалист — обади се Хедър. Личеше колко е засегната. На стената в нейната стая висяха пет дипломи в рамка, включително и една за завършен подготвителен курс за служене в храм на Венера.

— Кристофър е прав — съгласи се Джанет, добре запозната с идеята на Хедър да дава консултации. Процедурата обикновено се състоеше в следното: Хедър изслушваше проблемите на човека; после — независимо дали проблемът беше душевен или физически — тя заявяваше, че причините са в духовното невежество на човека, и бързо му предлагаше астрално ориентирано решение. След като клиентът платеше таксата и си отидеше, Хедър се оплакваше, че е напълно изцедена. — Нашето присъствие тук — продължаваше Джанет — е, най-общо казано, на лаици. Ние сме нещо като технически персонал.

— Говори за себе си — прекъсна я Кен.

Арно наруши настъпилото мълчание.

— Някой да е виждал госпожа Гамлин тази сутрин?

— Реших, че е по-добре да я оставя да си почине — обади се Мей. — Все още е само осем часът. Дадох ѝ чай от ранилист, според мен трябва да спи още известно време.

* * *

В крайна сметка за Фелисити се погрижи Мей. След девет часа тя отвори предпазливо вратата на стаята ѝ, надникна и видя по пода облак от сиви воали и тънки материи, а малко по-нататък на леглото бе кацнала крехка фигура, само по копринено бельо. Жената бе отправила празен поглед към стената.

В главата на Фелисити цареше пълен хаос. Напразно се мъчеше да сложи ред в мислите си. Моментът на пристигането ѝ в тази къща ѝ се струваше неизмеримо далечен. Успя да заспи едва призори, няколко пъти се буди и всичко това само я обърка още повече.

Необикновените и плашещи събития от предишната вечер в началото почти не стигаха до съзнанието ѝ. Всичко случило се ѝ се виждаше забавно и интересно, но някак далечно. Все едно стоеше зад

стъклена стена. (Преди да я заведат в солариума, тя бе смръкнала третата линия за деня.) А когато полицията пристигна, ефектът от кокаина започна да избледнява; страхът и бъркотията все повече я завладяваха. Започна да осъзнава, че е замесена в страшни събития, че изглежда като карикатура. Остави се Дантон да я превърне в нещо напълно нелепо, за което, естествено, плати тлъста сума. Щракването на бравата я накара да подскочи. На вратата се появи Мей, но тя изобщо не я помнеше.

Мей носеше чаша топъл ароматен чай. В шкафа за гости винаги държаха резерви от „Ърлсгрей“, кафе на зърна и други упадъчни лакомства. Мей беше сложила и няколко капки от специалната си тонизираща напитка, за да подпомогне възстановяването на гостенката. Остави чашата върху нощното шкафче и седна до жената.

Фелисити изглеждаше кошмарно. Лицето ѝ приличаше на лист хартия, по който дете е драскало хаотично с пастели. Обилните количества пяна, гел и лак бяха превърнали косата ѝ в кошмарна топка от безжизнени нишки. Мей помилва ръката ѝ и след кратки увещания успя да я накара да отпие от топлата течност.

Фелисити се подчини, но зъбите ѝ тракаха така неудържимо по ръба на чашата, че чаят започна да се разплисква. Мей отдалечи леко чашата, след което ѝ я подаде отново за малко. Бавно и полека. Аурата на Фелисити бе направо разбита. Мей не помнеше да е срещала толкова тежък случай.

След известно време посегна към кожената чанта с тоалетни принадлежности на гостенката. Порови да види какво би ѝ послужило и извади голям буркан крем. С бавни ритмични движения започна да почиства лицето на Фелисити с крема. Много скоро кошчето за отпадъци в стаята се напълни с разноцветни хартиени кърпички. Постепенно естествената бледност на кожата се появи на бял свят.

Мей отиде за малко в стаята си. Измъкна от гардероба си тъмносиня копринена роба. (Никой друг цвят да освежава така добре духа.) По пътя към вратата взе шише мек шампоан и пухкав пешкир и се върна в стаята на Фелисити.

Миенето на косата се оказа далеч по-сложно от почистването на лицето, Фелисити не се противеше, само стискаше здраво очи. Мей имаше чувството, че се бори с лъвска грива. Отчасти обяснението дойде, когато за неин ужас в ръката ѝ остана повечето от косата на

крехката жена пред умивалника. Мей се изплаши да не би жената да страда от някаква ужасна алергия. След кратък миг на стъписване се сети, че вероятно е изкуствена коса. Изстиска я, метна я да се отцеди върху гърба на стола и продължи с шампоана. Как хората позволяват да наплескат косата им с толкова лепило? Най-сетне водата потече чиста и бистра. Обви главата на Фелисити с хавлиената кърпа. Когато косата поизсъхна, Мей я вчеса и я привърза на тила.

— Така е по-добре, нали — тихичко попита тя и Фелисити ѝ се усмихна.

Жената изскимтя като гладно коте.

— Предлагам сега да си легнете и да се опитате да поспите, докато стане време за обяд. Тогава ще се окъпете и ще хапнете нещо съвсем леко.

Фелисити седеше на леглото като истукана, с пълни с болка очи.

— Няма да се тревожите за нищо — продължаваше Мей. — Ние ще се погрижим за вас. — Наведе се и леко целуна жената по бузата.

През това време Джанет миеше изработените на ръка от нея съдове и както обикновено ги блъскаше в каменния умивалник. Докато водата се плискаше обилно, тя се замисли какво ли ще обядват. Ред беше Суами да се погрижи за храната на групата, но тя още не се беше появила, а вече приближаваше десет. Очертаваше се доста объркан ден. След смъртта на Учителя всичко щеше да е объркано, независимо колко им се иска нещата да продължат постарому. Какво ли ги очаква? Ами ако се окажеше, че къщата вече не е на тяхно разположение? Дали ще се опитат да си намерят друг общ дом? Тя самата иска ли го?

Джанет съзнаваше, че не притежава таланта да се бърка в живота на хората — тук го наричаха „приятелски интерес“. От време на време мърмореше — не виждаше защо трябва да се бори с този си навик, макар тук да му се мръщеха. Онзи ден например си позволи да изрази недоволство от времето и Хедър тутакси ѝ изнесе лекция колко трябва да е благодарна, че не е сляпа и не страда от множествена склероза.

Разгневена от всичките правила и ограничения, тя реши да ги наруши и да си направи истинско кафе. Изпитваше неустоима нужда да повдигне духа си. Да върви по дяволите ракът на панкреаса. Може да беше и нещо на черния дроб. Ще занесе малко и на Трикси.

В шкафа за гости откри порочно истинско кафе. Смля малко и вдъхна с наслада аромата. Извади и пакет неотваряни бисквити. За угощението на духа избра чиния на сини цветчета. Нареди в кръг сладкишите и изчака кафето да кипне. От градината откъсна розов цвят, който според нея подходеше на аранжировката.

Натоварена с подноса, влезе в преддверието, за да се качи на горния етаж. В подножието на стълбите видя Мей и Арно да разговарят с непознат мъж в лекедисан костюм. Докато Джанет се колебаеше дали да продължи, или да се върне, Мей и мъжът тръгнаха нагоре.

— Кой е този, Арно?

— Адвокат на семейство Гамлин. — Очите на Арно с мъка се откъснаха от гърба на обожаваната от него жена и се насочиха към Джанет. — Случило се е нещо ужасно. Струва ми се, хората така наричат такива събития. Не съм в състояние да определя дали за нас това е благословия или проклетие. Тази сутрин са го намерили мъртъв.

— Кого? Да не би Гай?

Арно кимна.

— Очевидно е поискал да го събудят в девет и когато прислужничката се качила с чая, го заварила да лежи на пода. Дори не си е лягал. Предполагат, че е получил инфаркт.

— Наистина е ужасно! — Още докато отговаряше както се очакваше от нея, Джанет изпита истинско задоволство. Онзи беше наистина отвратителен. Алчен и груб. Светът се отърва от него: А и каква чудесна новина за Трикси! Истински подарък! Далеч по-добър от ароматното кафе, което носеше.

— Според Мей е по-добре да съобщят на Суами — продължаваше Арно. — Майка ѝ е все още някак... — замълча тактично, но Джанет вече се качваше нагоре по стълбите.

Трикси беше будна, но все още в леглото, и пушеше.

— Пристигна ли пощата? — попита тя без заобикалки.

— Пристигна — отговори Джанет, докато оставяше подноса на скрина в стаята. Дали Трикси не чакаше някое от писмата, които пристигаха за нея в сиви пликосе? — Чакаш ли нещо?

— Не точно. — Трикси беше облякла ябълковозелена копринена дреха. Нямаше грим по лицето и то изглеждаше гладко и млечно на

цвят. Джанет забеляза, че вчерашните натъртвания от вътрешната страна на ръцете ѝ вече придобиваха синкав цвят.

— Направила съм ти истинско кафе.

— Ще си изпатиш. Нали знаеш, че сме в безкофеинова зона.

— Отворих и пакет бисквити. — Джанет остави своята чаша и отиде с чинията със сладкиши до прозореца. Нейната роза изведнъж се оказа не на място. Беше забравила колко много цветя има в стаята на Трикси. — Изпий го, докато е топло.

— Прекрасно е — въздъхна Трикси. — Тъкмо ще ме стопли.

Как е възможно да ѝ е студено в тази обляна в слънце стая?

— Някакви новини от полицията?

— Тук са. Заедно с адвокатата на Гамлин. — Джанет замълча. Червендалестото ѝ лице бе напрегнато. Моментът настъпи, а тя се колебаеше. — Гай Гамлин е починал. Получил е инфаркт.

Никога нямаше да забрави какво последва. Трикси подскочи, сякаш е на маса за електрошокове. Кафето се изплиска върху бледозелената коприна и голите ѝ крака. Чашата шумно се изтърколи на пода. Трикси нададе силен вик, който бързо заглуши с длани.

— Господи, какво да правя сега! — простена тя и започна да пици.

Около половин час след това драматично и напълно неочаквано изпълнение полицията пристигна, за да разпита Тим. Обзет от нежелание, Арно ги поведе бавно по коридора към стаята на момчето. Пред самата врата спря и постави ръка върху ръкава на Барнаби.

— Няма да ви бъде от полза.

— Моля ви, господин Гибс. Вече говорихме по въпроса.

— Щом така твърдо сте решени... — Арно отстъпи крачка назад. — Налага се да ви кажа нещо от миналото му. Тук никой не го знае, но вероятно ще ви бъде от полза, за да разберете... Срецнах се с него, по-скоро го намерих преди около шест месеца. — Отново млъкна, очевидно събираше мислите си. — Возех Учителя до болницата в Ъксбридж за едни процедури. Ходехме там всеки четвъртък. Обикновено го чаках на паркинга пред задния вход. Онзи четвъртък отидох до тоалетната. Докато слизах по стълбите, срещнах трима мъже. — Едни такива едри, единият с червено-синя татуировка на

ръката. Разказваха си нещо и се смееха шумно. Смехът им беше някак грозен и циничен. Докато използвах писоара, в една от кабинките чух хленч. И го открих там — със смъкнати до глезените панталони, с разкъравен анус. Те... бяха го използвали за... — Гласът на Арно секна от вълнение.

Барнаби се наведе напред, за да чува по-добре.

— Освен това там... искам да кажа, на онова място беше пъхната банкнота от пет лири. Направо отвратително.

Арно извади от джоба си носна кърпа и се извърна, за да избърше бликналите сълзи. Барнаби и Трой изпитаха искрено съчувствие към момчето.

„Животът наистина е гаден към някои хора“, помисли си Трой.

След няколко минути Арно се извини за прекъсването и продължи:

— Когато ме видя, момчето започна да пици. Опитах се да го измъкна от кабинката, но той беше впил пръсти в касата и не искаше да излезе за нищо на света. Изтичах до колата. Учителят вече ме чакаше. Разказах му всичко. Той дойде с мен в тоалетната. Междувременно Тим се беше затворил и отказваше да се покаже. Учителят започна да му говори, да го увещава да излезе — за изумление на посетителите, които влизаха и излизаха. Така мина близо час, докато го измъкнахме оттам. Никога няма да имате щастието да чуете Учителя, инспекторе, но той имаше удивителен глас. Не само мелодичен. От него се излъчваше невероятна доброта и дори обещание за щастие. Когато го слушаш, нито за миг не се съмняваш в истинността на думите му. Облякохме го и го заведохме до колата. Доведохме го тук. Мей го сложи да легне и започнахме да се грижим за него. До ден-днешен.

Наложи се да се разберем със социалните служби, естествено. Процедурата се оказа доста трудна, особено като се има предвид, че никой не го беше поглеждал преди. Изписали го от болница, настанили го в приют и го посещавали веднъж седмично. Успяхме да намерим книжката му за социални помощи и медицинския му картон. В общи линии май това е всичко. Нашата организация е в известен смисъл, струва ми се, религиозна и помогна донякъде? Казаха, че от време на време ще идват на проверка, но никой не се е появявал. Според мен са доволни, защото имат един по-малко в списъците си.

Изражението на дребничкия мъж навеждаше на мисълта, че е смятал да отклони Барнаби от намерението му да разпитва Тим, но не се оказа така.

— Сега да вървим — подкани той.

Введе ги в полутъмна стая. Каdifени завеси спираха дневната светлина. Арно отиде до прозореца и леко ги дръпна. Купчината под завивките на леглото тутакси се размърда. Въздухът беше толкова тежък, че на Барнаби му се прииска да отвори малко прозореца.

Арно приближи леглото и започна да говори тихо, преди да дръпне юргана. Отдолу се показва удивително красиво лице, разчорлена мека руса коса и огромни кротки очи, които се въртяха некоординирано и изплашено.

— Тим, господин Барнаби иска да поговори с теб.

Момчето се дърпаше, по гладкото му като алабастр чело пулсираше вена.

— Ще остана тук — продължи Арно.

За да не гледа момчето отвисоко, Барнаби приближи стол и седна до леглото недалеч от Арно. Кимна на Трой и той се оттегли в тъмния ъгъл на стаята; извади бележника си, без да храни особени надежди, че от този разпит ще излезе нещо.

— Сигурно си много нещастен, Тим, но се надявам да ни помогнеш. — Гласът на главния инспектор прозвуча нежно и галещо. Трой се запита дали някой в управлението би повярвал, че шефът му е способен на такова нещо. Въпреки това момчето панически стисна ръката на Арно. Още снощи той ги предупреди, че това е обичайното състояние на младежа.

— Разбра ли какво се случи, Тим? Разбра ли, че някой е умрял?

Последва дълга пауза.

Момчето започна да мърмори нечленоразделно. Всеки от тримата мъже си го обясняваше по свой начин. И така, в продължение на повече от половин час Барнаби упорито се мъчеше да измъкне нещо повече от болното съзнание на младежа. Възмущението на Арно растеше; Тим се отпусна в дрямка — очевидно форма на самозащита.

Барнаби не изпитваше никакво чувство за вина. От една страна, бе убеден, че макар момчето да е душевноболно, не е лишено от способността да забелязва какво става около него, а от друга — беше сигурен, че взимаше показания по най-толерантния и човешки начин.

Главният инспектор хвърли поглед към сержанта, а той, както правеше в подобни случаи, побърза да сведе клепачи, та началникът му да не прочете в погледа му насмешката и нетърпението, което изпитваше. И както обикновено, Трой закъсня с части от секундата. Барнаби прочете в очите му: „Само си губим времето“. Главният инспектор обаче не беше убеден в това. Нямаше никакво съмнение, че след като бе толкова близо до своя Учител на подиума, Тим бе видял нещо, а и в поведението на Арно се долавяше и някаква друга тревога, освен желанието да предпази момчето от допълнително вълнение.

Не. За нищо на света не си бяха загубили времето. Барнаби се изправи и тръгна към вратата.

Щом научи за смъртта на Гамлин, Кристофър се втурна да търси Суами. Стаята ѝ беше празна. Накрая я откри в градината с билки. Мей се опита да го възпре с твърдението, че момчето трябва да остане за малко само, за да асимилира нещата.

Той приближи, ала Суами не се обърна. Стоеше неподвижна като каменен стълб. Известно време Кристофър гледа мълчаливо профила ѝ. Стори му се потънала в мисли.

— Как се чувстваш?

— Не знам. — Едва тогава обърна лице към него и той забеляза, че съвсем не е толкова спокойна, колкото му се стори първоначално. — Явно съм загубила нещо, а не знам какво. С положителност не него... Не. — В гласа ѝ звучеше и объркване, и задоволство.

Кристофър се смути. Нейната неподвижност му се стори неестествена.

— Хайде да се поразходим — предложи той.

Тръгнаха надолу по стълбите, скоро навлязоха в истинската градина. Беше станало доста топло. Из въздуха се носеше жуженето на пчели, стрелящи се между розовите цветове на лавандула и пореч.

За Кристофър бъдещето му със Суами имаше първостепенно значение. Ако не бе възникнал проблемът със смъртта на баща ѝ, той възнамеряваше да я убеди да напуснат комуната. Неясно защо имаше усещането, че тук я задържа единствено присъствието на Йън Крейги. Може би въпреки всичко тя щеше да предпочете да остане. В такъв

случай той също щеше да остане, защото твърдо беше решил да не се разделя с нея. Седнаха на малката овална моравка.

— Майка ти как го прие?

— Тя не знае. Уил съобщи първо на мен. Смята, че аз ще го приема по-лесно. Ще ѝ кажа, когато се приберем в къщата. Или днес следобед. Няма причина да бързам...

— Наистина ли не са били щастливи заедно?

— Убедена съм. Не си представям кой би могъл да живее с него.
— Извърна лице. — Вероятно и с нас ще стане така.

— Не. Никога. — Кристофър се усмихна, силно окуражен от това „нас“. — Става дума за мен и теб. — Сложи длан на тила ѝ я целуна нежно.

Разтревожи се, защото тя не отговори на целувката му. Вчера танцуваше в ръцете му, беше толкова възторжена. Бръкна в джоба си и извади плоска кутийка, обвита в черна хартия.

— Купих това за рождения ти ден. Още не знаех коя си всъщност. После ми се стори, че не бива да ти го подаря.

— Грешеш.

— Да, така е.

— А коя съм в действителност? — Кутийката лежеше на коленете ѝ, а тя си играеше с тънката панделка. — Точно на това ни учеше Учителя — да открием себе си. Няма нищо по-важно.

— На пределна възраст е лесно да си философ. Трудно се намира отговор на сериозните въпроси. Отвори подаръка си.

Суами закачи обеците, които получи. В деликатен сребърен обков потрепваше малка перла. Тя завъртя глава насам-натам.

— Приличаш на прелестна танцорка в храм. Колко си красива, Сузи!

Тя наведе глава, изпълнена със съмнение. Не запротестира като красивите момичета.

— Какво да ти кажа? — попита той отчаяно. — Знаеш, че никога няма да те изоставя.

— Като всички живи същества и хората се променят, а не искам вечно да се страхувам.

— А какво ще кажеш за надеждата и вярата?

— Не съм сигурна дали имат връзка с въпроса.

— Само невротичите се страхуват да се впуснат, в каквато и да е връзка от страх да не би нещо да не бъде както трябва. Завършват живота си самотни, не преживели почти нищо...

Настъпи продължителна тишина. Само пчелите продължаваха да жужат. Подухна лек ветрец.

— Не искам да свърша като майка си.

— Извинявай.

— Сърдит си.

— Сърдит съм, разбира се. Виждам как бъдещето ни изчезва в канала.

— Не ме разбра.

— Не съм убеден, че знаеш какво искаш.

— Искам... — Тя си спомни разговора, който проведе само преди двайсет и четири часа в солариума с Учителя. Спомни си неговата убеденост, че под неспокойствието и напрегнатостта лежи всичко, което ѝ е потребно, за да е спокойна и уравновесена. — Искам нещо, което да не свършва.

— Рано или късно всичко има край. Първи урок от Книгата на стоика.

— Не, има нещо такова. Може да бъде открито и призовано. Има такова нещо, знам Учителя го наричаше „перла с огромна стойност“.

— Тогава да го търсим заедно. Тези неща интересуват и мен. Защо мислиш, че съм тук? — Привлече я по-близо до себе си. — Ще продължим да го правим и по време на медения си месец, ако искаш.

— Меден месец, казваш. — Зад думите ѝ прозираше копнеж и младежът се окуражи.

— Не е задължително да живееш в религиозна общност, за да си вярващ. Десетки обикновени хора отделят време за вярата си или за медитация.

Думите му ѝ напомниха за словата на Учителя и тя се усмихна. Той отговори на тази усмивка, зареден с ентузиазма на младостта и обещанието за бъдещето.

Върнаха се в къщата. Завариха цялата група в кухнята — наливаха си от истинското кафе и вдишваха аромата на напитката. Те също си наляха и си разделиха последната бисквита. Разговорът се

въртеше около състоянието на Трикси и бе негласно насочен към Джанет, седнала малко по-встрани с нещастна физиономия.

— Тя наистина ли не каза нещо смислено? — питаше я Арно.

— Все нещо трябва да е казала — настояваше Хедър.

— Хората, изпаднали в хистеричен припадък, трудно сглобяват нещо смислено.

Вече близо час обсъждаха случилото се и на Джанет ѝ се повдигаше от тях. Когато Трикси започна да крещи, тя се спусна към нея — първо я умоляваше да спре, после я уверяваше, че всичко ще се оправи. Посегна да я улови за раменете, но момичето се изскубна и мятайки ръце, я перна по врата, като продължи да крещи. Устата ѝ се отваряше и затваряше все едно е риба на сухо, широко отворените очи гледаха втрещено в пространството. Тъкмо тези очи — мислеше си Джанет по-късно — я тласнаха към действие: в тях нямаше и следа от истинската Трикси.

Не възнамеряваше да я удари толкова силно, но от плесницата ѝ Трикси залитна и се блъсна в стената. Все пак резултат имаше: писъкът престана; погледът ѝ отново стана смислен, но на бузата изби голяма червенина. В този момент останалите влетяха в стаята и изтикаха Джанет навън.

Вече в коридора, тя се улови разтреперана за парапета, преживявайки отново случилото се. Само преди минути бе убедена, че постъпва правилно (налагаше се да спре някак тези писъци), но сега в съзнанието ѝ изплуваха и други мотиви. А и бе редно да признае, че дълбоко в сърцето си изпита известно задоволство. Когато всички излязоха от стаята, Джанет почувства настойчивия поглед на Арно. Не знаеше какво друго да каже и му се усмихна.

Той искрено се изненада от бурната реакция на Трикси при вестта за смъртта на Гай. Та тя почти не го познаваше. Думите на Хедър, която говореше в момента, привлякоха вниманието му.

— Ако знаехме какво се е случило между двамата вчера следобед, положително щяхме да сме наясно защо тя реагира така.

— Да знаеш, според Конфуций, означава да знаеш, че знаеш, че не знаеш — намеси се Кен и дръпна с пръсти ъгълчетата на очите си настрани.

— Стана ли вече дванайсет? — попита Мей. — Трябва да приготвя банята за Фелисити. Ще се справиш ли сама с обяда, Джанет?

— Разбира се.

— Не е зле всички да се заемем със задачите си — обърна се Арно към Кен. — Наш ред е, струва ми се, да бъдем в градината, нали?

— Днес краката нещо не ме държат, Арно.

— Плеви тогава.

— От навеждането ме боли гърбът. Освен това очаквам масова инкарнация на божествени създания от Плутон. След това може да подкастрия гигантския бонзай.

ДЕСЕТА ГЛАВА

От „Съдебна медицина“ освободиха вещите на Йън Крейги и Трой отиде да ги вземе. Скоро щяха да получат и доклада на полицаите, пристигнали първи на местопрестъплението. Барнаби силно се надяваше данните от лабораторията по съдебна медицина да подкрепят поне в някаква степен косвените доказателства против Гамлин. В противен случай щеше да се наложи главният инспектор да решава един от най-сложните и интересни случаи от много време насам.

Когато чу за смъртта на своя главен заподозрян, най-напред изпита огромно облекчение. Предишната вечер бе на крачка от решението да го задържи. Всяка смърт на задържан водеше, с право, разбира се, до тежки и подробни разследвания, за да се отхвърли подозрението за „полицейска бруталност“. Като си представи какво количество хора щяха да се изсипят на главата му — елегантни адвокати, всички репортери и фотографи, които се държат на краката си, възможно бе да изпратят и комисия от министерството... Вълна на благодарност заля Барнаби за навременната намеса на Всевишния.

Вратата на кабинета се отвори и Трой се появи с голяма сива пластмасова торба.

— Шефе, нося ви странни доказателства. — В очите му проблясваха хитри пламъчета. С бавни театрални движения той извади сандали, окървавена роба и памучни боксерки. След това спря драматично.

— Ако очакваш барабанен туш, дълго ще чакаш. Хайде, давай.

Трой бръкна в торбата и извади искряща, красива бяла перука. Барнаби посегна и я взе. Беше направена от истинска коса, монтирана върху тънка мрежа.

— Много е хубава. И скъпа, доколкото разбирам.

— Поражда някои мисли, нали?

— Определено.

Пулсът на Барнаби се ускори. За пръв път техният покойник разкри нещо за себе си. Досега информацията бе все от втора ръка —

какво помнят, мислят или вярват другите. Едва сега разполагаха с недвусмислено доказателство. И то направо от източника. Барнаби остави настрана тази част от театралната дегизировка на убийтия.

— Питам се колко души знаят, че е носел перука.

— Никой не е знаел, бас държа — разпали се Трой. — В известен смисъл това подкрепя теорията на Гамлин, че Крейги е мошеник.

„И съвсем не е лишена от основание. Да не говорим колко е изкусителна. Защо един искрен вярващ ще се нуждае от подобни номера“, попита се мислено Барнаби. И в същия миг си спомни какви украшения и одежди носят свещениците от далеч по-ортодоксалните религии. В сравнение с тях една перука изглежда съвсем скромнен атрибут.

Явно, Крейги е виждал необходимост да създаде определена представа за себе си, за да е по-убедителен пред своите последователи. Не означава, че не е бил убеден в проповядваното от него учение или е замислял мошеничество. И все пак...

Гамлин изглеждаше толкова сигурен. Дали причината се криеше единствено в попечителския фонд? Или, както Трой предположи, човекът наистина е имал нюх за измамниците?

— Имам нова идея и за ръкавицата, шефе — обади се Трой. — Хрумна ми от една реплика на Мора тази сутрин. — В гласа му се прокрадна известна горчивина, защото си спомни своята закуска. Закуска, която се предполага да засити до обяд човека, който храни семейството. Тази сутрин седна пред овесени ядки и чай, при това не току-що приготвен. Достатъчно бе да се появи едно малко бебе и вече да спрат да му забъркат няколко яйца с бекон и гъби и да пъхнат две-три филийки в тостера. Наложил се да се отбие в кафенето за бургер с чипс. Случваше се за втори път тази седмица, а беше едва четвъртък.

— Проблем ли има, шефе?

— Кажете най-сетне за ръкавицата.

— А, да. Докато миеше, тя не спираше да мърмори колко нетрайни са ръкавиците. Не давах ухо на мърморенето ѝ, но една реплика ме накара да се заслушам. „И винаги лявата се скапва първа.“ Дадох ухо, защото и в нашия случай ръкавицата е лява, нали? „Бях натрупала цяла купчина, докато се сетих, че всяка от тях може да служи и за лява, и за дясна ръка.“ Та си помислих дали и при нас не е така?

— Нищо чудно. Не виждам какво би спряло един левак да използва и ръкавица за дясната ръка. Или обратното.

— Не е много удобно да държиш ножа по този начин.

— Няма да е зле да започне проверка на Крейги. Първо: това ли е истинското му име? Човек обикновено се придържа към първоначалното си име. А и инициалите остават същите.

— На колко години беше? На петдесет и пет? Или шейсет?

— Може би и по-възрастен. Ще отида до лабораторията, за да видя докъде са стигнали. После ще пробваме да поговорим отново с Фелисити Гамлин. Да видим ще изкопчим ли нещо смислено. — На вратата Барнаби се обърна. — Дотогава си подготви аурата. — Трой завъртя показалец около слепоочието си. Барнаби се засмя. Тогава си виж хороскопа. Кой е твоят знак? Кучето Сириус ли?

Арно, чийто постижения в градината този ден бяха повече от скромни, реши да изяде парче плод, за да проясни съзнанието си. И така, в момента бе отдаден на хайку. Мислите му бяха заети с Мей, естествено. И стиховете щяха да са посветени на нея. Смачкани листове след доста неуспешни опити лежаха около стола му в стаята.

Въздъхна тежко. Сърдеше се не само на Талия — музата на поезията, — но и на английския език, тъй неподходящ за такива стихове.

Любим, мой цвят.

Лекокрила птица с нежен глас.

Огнен дух.

Не можеше да ѝ даде това. Струваше му се незавършено. Освен това не харесваше и думите. Ставаше твърде ясно какви са чувствата му. Сърдито отиде до умивалника да измие изцапаните си с мастило пръсти. Беше си купил пергамент от най-добро качество, мастило от сепия и калиграфска четчица, защото беше убеден, че жената, на която пише, заслужава най-доброто. Като повечето хора използваше предимно химикалка и сега целият се наплеска с мастило.

Търкаше пръстите и дланите си, но в един момент се погледна в огледалото. Никога нямаше да хареса това, което виждаше там всеки ден. Ако беше висок и хубав, би я качил на бял кон с посипана със скъпоценни камъни златна юзда, за да я отведе далеч, далеч. Пробва да си пусне дълга брада, но му се стори, че прилича на ниско тантуресто джудже, и се отказа. Остави си малка къса брадичка, която периодично мажеше с къна, за да ѝ придаде блясък. Чудеше се дали ако я обръсне, няма да изглежда по-млад. Преди да се обърне, Арно си изми лицето със специална зеленикава течност — Хедър му я даде с уверението, че билките в нея чистят петна и лунички. Вече цял месец я употребяваше, но не виждаше кой знае какъв резултат. Попи лицето си и сгъна старателно хавлиената си кърпа. Беше време за обяд.

Вече десет минути Джанет се мъчеше да открие в шкафа с провизии нещо, наподобяващо обяд. Така и не успя да свикне с перверзната практика производителите на вегетариански храни да назовават своите продукти с имена като месните им аналози: котлети от ядки, вегетариански бургер, печено от кашу. Сиренето тофу например се продаваше под формата на птичи крилца.

Джанет заля с вода гранулите, които бе избрала, но очевидно обърка пропорциите и наместо да се получи стегната маса, в съда се оказа противна каша. Опита се да отлее излишната течност, ала заедно с водата в канала се озова и част от хранителната съставка. Вбесена, Джанет тръшна купата върху плота и отиде да поговори с Трикси.

След като отказа да общува с когото и да било от групата, Трикси се бе заключила. Често правеше така, но поне отговаряше, ако някой почука. Дори само за да попита няма ли да я оставят на мира. А днес — никакъв звук.

— Трикси, обядът е готов.

Никакъв отговор и странна, някак много плътна тишина. Все едно вътре наистина нямаше никого. Джанет се огледа да не би някой да я види, коленичи и надникна през ключалката. Успя да зърне само ъгълче от неоправеното легло на Трикси. Изчервена от неудобство, се изправи.

Върна се в кухнята, където завари Кристофър. Той бе отскочил до селото и бе донесъл неприлично голям шоколадов сладкиш, „за да разведри малко настроението“, както се изрази.

— Но Хедър е изпекла руло с тапиока и глазура от фурми — предупреди го тя.

— Тъкмо за това — уточни младежът.

Джанет се засмя. Показа се, че гранулите в купата, които преди малко остави така сърдита, са попили остатъка от водата; вече можеше да оформи сместа на топки и да ги изпържи. Запали газта и каза на Кристофър да викне останалите за обяд.

На терасата Хедър декламираше възторжено, люлеейки плътните си телеса:

— Всяка мъничка клетка на тялото ми е щастливаааа... Всяка мъничка клетка на тялото ми е добре...

Кристофър познаваше страстта на жената към позитивно мислене, както и опитите ѝ да го внуши на своите клиенти, независимо от колко тежка болест страдат. Застана пред нея и отчетливо произнесе: „Храна.“

— Кени... В офиса е... — припряно рече тя и с танцова стъпка и леки подскоци се скри зад ъгъла на сградата.

Кен подготвяше плакати за следващия семинар на тяхното семейство.

— Обядът е готов — задъхано съобщи съпругата му, надничайки през вратата.

— Крайно време беше — изсумтя Кен. — Умирам от глад.

— В ден като този, нещата наистина са малко объркани. — Тя пристъпи, за да види как напредва работата. На бледосин фон Кен бе нарисувал два гълъба: единият, с дълги мигли, носеше в човката си клонка; другият, с ясно очертани пера, протягаше криле, за да прегърне партньора си. Отдолу стояха имената на Хедър и Кен, а след името на Кен пишеше: *Интуитивен диагностик, писател, специалист по астрална настройка*. Хедър бе представена като учителка, писателка, проповедничка.

— Това трябва да ги доведе при нас. Дано след всичко, което се случи, интересът не спадне.

— Надявам се, Хед. — Той спусна крака на пода. — Докато работех върху плаката, мислено се опитвах да вляза в контакт с Хиларион, за да го попитам за нашето бъдеще.

— Чудесно. Какво ти отговори?

— Този нещастник не каза нищо... О, какво изрекох!? — Кен покри главата си с ръце, сякаш очакваше скален къс да се стовари отгоре му. — Прости ми, Хиларион. Само се пошегувах. По-интересно беше, че ми предаде информация за дупките в озоновия слой, за някаква промяна в парадигмите — няма за какво да се тревожите.

— Сериозно? Не мога да повярвам — лицето на съпругата се озари от надежда.

— Но е самата истина. Съобщението дойде направо от Първата четирислойна колона на мълчанието. Нали знаеш как бликват водите, когато се роди бебе? Процесът е абсолютно същият. Всички знаем, че в такъв момент започва силен духовен излив от ангелските селения.

— Нямаше да се сетя — плесна с ръце Хедър. — Трябва да го споделим с другите.

— А после и с целия свят.

На минаване през преддверието Кен надникна в купата с надпис „Виновен ли се чувстваш“. Този ден вътре нямаше пари. И все пак купата не беше празна. На дъното лежеше ключ с етикетче „25“. Беше ключът от стаята на Трикси.

Следобедът бе горещ. И двата прозореца в кабинета на Барнаби стояха отворени, ала въздухът не помръдваше. В съседство празнуваха двайсет и втория рожден ден на колежката Бриърли. Някой се беше сетил наред със сладкишите и тортата да донесе голяма торба с лед и друга с лимони. Главният инспектор държеше изпотена чаша с току-що приготвена лимонада и отхапваше предпазливо поничка. Внимаваше част от пълнежа да не капне на ризата или върху листовете, отрупали бюрото му. Най-отгоре лежеше току-що донесеният доклад от местопрестъплението.

От откренатата врата долетяха нестройните звуци на „Честит рожден ден“. През процепа Барнаби виждаше своя сержант, кацнал върху бюрото на Одри: държеше лист принтерна хартия и пееше с пълен глас. Очите на младия мъж не се откъсваха от обутите в черни чорапи крака на колежката им.

През последните три години Одри порасна пред очите им. Плаха и срамежлива в началото, тя не знаеше как да се държи, когато флиртуват с нея или когато я пренебрегват само защото е жена. В този

момент Трой се наведе напред и с хищническа усмивка зашепна нещо на момичето. В първия миг Одри примигна, после се наведе напред и прошепна нещо в отговор. Заобиколилите ги колеги избухнаха във весел смях и сержантът се оттегли.

— Едно време беше много мила — сподели Трой с началника си и размаха листа, който продължаваше да стиска в ръка. — Истинска жена. Не знам дали разбирате какво имам предвид.

— Според мен сега е далеч по-сладка.

— Правиш им комплимент и веднага те хващат за гушата.

— Представям си какъв е бил комплиментът ти. Там, където проверих, няма Крейг.

Трой се постара да изглежда делови.

— И аз прегледах някои файлове. Ето, тук има един Брайън Крейг. Занимавал се е със застрахователни измами. Починал в Бродмур. Чакам да получа резултати за имена като Кранлей и Крошу. — Гласът на Трой вече звучеше бодро и делово. — Убеден съм, че Гамлин беше прав. Чувствам го с костите си.

Предчувствията на Трой винаги намираха отзвук в костите му. На тях можеше да се разчита почти толкова, колкото и на Сейнт Бернард от етикета на прочутото бренди.

— Нещо излезе ли от доклада от местопрестъплението, сър?

— Почти нищо.

Трой изчете двете гъсто изписани страници. Не ставаше дори и дума за ръкавицата, което можеше и да се очаква. Имаше обаче снимка на намерения върху ножа конец — многократно увеличение.

— Този конец е голяма досада. Представа нямам от чия дреха може да е. А и кой ли би скрил такова оръжие в дрехата си. Мей Кътл има обичай да носи дрехи с широки дълги ръкави, но тя е въвн от подозрение. Освен ако не е предала ножа на някой друг. На Уайнрайт например. Не виждам къде може да скрие оръжието, с неговите тесни панталони и прилепнали фланелки.

— Но той също не е приближавал подиума.

— Тогава кой остава? Онази, издокараната, носи панталони — възможно е тя да го е внесла. Русата сигурно не е била в състояние да го направи. Гибс може да го пъкне под якето си. Гамлин и Бийвърс са били в състояние да скрият ножа, както и онова момче, дето му хлопа дъската. То се облича с размъкнати дрехи. Или пък жената на Гамлин

— под нейните фусти и воали има място да се скрият няколко дузини прибори. Същото се отнася и за сарито на дъщеря ѝ.

Устата на Трой се сви в погнуса. Нищо не го отвращаваше повече от това бяла жена да се облича като цветнокожа.

— Ако това момиче беше моя дъщеря, досега хиляда пъти да съм я завлякъл вкъщи и да измия червената боя от главата ѝ.

— Само че хората не са наши, сержант. Не са кола или перална машина. А и забрави някого.

— Не, не съм. — Барнаби му посочи скицата. — Кой Крейги? — Трой се разсмя недоверчиво. — Да не искате да кажете, че е помогнал на убиеца, като вкара ножа със собствените си ръце?

— Нищо не искам кажа. Той обаче е бил там. Не можем да го изключим. Кое е най-важното в нашата работа, Трой?

— Да сме с отворено съзнание за всичко — въздъхна Трой. Познаваше някои хора, които държаха съзнанието си толкова отворено, че много неща бяха изпаднали от него.

— Я иди да видиш дали не са останали още малко от онези понички.

Джанет претърсваше стаята на Трикси. Знаеше колко е безсмислено и въпреки това не се отказваше. Вече два пъти бе преровила всички кътчета. Първия път — трескаво, изпълнена с недоумение, а втория — бавно и системно. Обърна матрака и постелките на пода, разлисти всяка книга, в отчаянието си дори обърна кошчето за смет в огнището на камината. Не откри обаче нищо, което да я ориентира накъде се е отправила Трикси.

Всъщност Джанет търсеше писмо. Нищо. Дори накъсан плик с остатъци от думи или печат. Не намери нищо и в канцеларията. За първи път Трикси се бе свързала с комуната по телефона, после прекара тук един уикенд, който прерасна в постоянен престой веднага щом ѝ намери стипендия.

Джанет се разстрои най-вече защото се оказа крайно зависима от присъствието на момичето. В началото дори не я одобряваше. Стори ѝ се плоска и дори глупава. Нищо не ги свързваше. Постепенно обаче започна да я харесва и дори да завижда на по-младата жена, понеже е трудно управляема, често изпада в бунтовни настроения, отговаря

веднага и на място. Отгледана в традиционно семейство, където хората се държат възпитано и сдържано, Джанет често се чувстваше безпомощна, като с вързан език и не знаеше как да каже какво мисли.

Доста бързо схвана, че Трикси не е истински последовател на вярванията в комуната. Посещаваше сеансите по медитация, разговаряше с Учителя, по време на религиозни дискусии изразяваше становище на правоверна, но Джанет беше уверена, че дълбоко в сърцето си Трикси не вярва. Много пъти, ѝ се беше искало да я попита защо продължава да стои в Ложата на „Златния ветрогон“, но така и не се престаши да го направи.

Седеше на столчето пред тоалетката и за неизвестно кой път отвори най-горното чекмедже, за да види какво е останало от Трикси. Разпечатана кутия тампони „Тампак“, розова дантелена блузка, очевидно непрана, защото от нея се носеше миризма на пот, няколко романа—еднодневки. Розите все още грееха във ваза.

Джанет беше сигурна, че Трикси бе изчезнала, защото е изплашена и това бе свързано с Гай Гамлин. Дори в смъртта си този човек причиняваше зло. Джанет си представи Трикси — сама, изплашена и тичаща. Дали имаше някакви пари? С положителност няма да посмее да се качи на автостоп. Не и след ужасяващите истории, на които се наслушаха напоследък. Изглежда, е излязла от къщата някъде между единайсет и половина и дванайсет. Представи си как се е промъквала през преддверието, влачейки синия си куфар на колелцата, а в същото време Джанет е била само на няколко метра от нея в кухнята.

Джанет се изправи отривисто. Загърна лекото си яке. Точно в момент като този Трикси се нуждаеше от нейното приятелство. А Джанет имаше какво да даде. Погледът ѝ падна върху отражението в огледалото. Косата на жената отсреща стърчеше във всички посоки, кожата върху дългия орлов нос бе опъната. Даде си ясна сметка, че сигурно никога повече нямаше да види Трикси. Това я ужаси. Врълхлетя я вълна на безвъзвратна загуба.

„Аз ще се погрижа“ — казваше майка ѝ в такива случаи. Все едно дали ставаше дума за парче месо или за домашно по ръкоделие в училище. Джанет знаеше, че зад тези думи стои: „Не ми се занимава с това, но все пак е по-добре от нищо.“

Когато си даде сметка, че току-що е решила да се погрижи не за нещо друго, а за най-просто човешко общуване, за проблясък на човешка топлина, която да освети пътя ѝ, тя зарови лице в ароматните рози и заплака отчаяно.

Кристофър и Суами бяха в кабинета. Тя гледаше замислено през прозореца, а той стоеше до малката маса от преплетени сухи ечемични стъбла — тук Барнаби бе провел разговорите с членовете на комуната. До краката на Кристофър бе оставена малка тоалетна чанта, а върху масата лежеше голям кафяв плик. Три дни почти никой не бе влизал в стаята и дебел слой прах вече покриваше повърхността на предметите.

Двамата млади си говореха за смъртта.

— Трудно, направо невъзможно е да си представиш какво е да си умрял, нали? Представи си, че наблюдаваш собственото си погребение. Хората плачат, цветя. Но за да го видиш, трябва да си жив.

— Вероятно. Не може ли да си говорим за нещо друго? — Той остави тоалетната чантичка върху стол с дървена облегалка. — И да подредим поне част от вещите на баща ти.

— Какво има да се подрежда? Това са само дрехи. Когато следващия път някой отиде до Костън, най-добре да ги остави на някоя благотворителна организация.

— А този плик?

— Знам, знам. Нали се подписах, за да го приема.

— Успокой се. Разбрах. — Той изсипа съдържанието върху масата. Портофейл, ключове, носна кърпа, ножче за пури и запалка. Празно кафяво шишенце. Малко картонче — на, едната му страна пишеше Йън и Фиона, а на другата — „Единственото ни желание е да се чувствате добре“. На дъното на плика имаше още нещо.

Кристофър бръкна и напипа часовника. Извади ослепително красивата вещ. Обсипан със скъпоценни камъни, целият искреше. Младият мъж зяпна от възторг. Вдигна очи и видя, че Суами го наблюдава. По изражението ѝ не разбра какво изпитва.

— Не е ли редно да предадем тези неща на майка ти?

— Не мисля. Сега най-малко има нужда нещо да ѝ напомня за случилото се. Тя е в това състоянието благодарение на него.

— Шишенцето е празно.

— Там държеше хапчетата си за сърце.

— Значи е имал време да стигне до тях и да ги вземе?

— Така излиза.

— В портфейла му е натъпкано нещо. — От вътрешността на скъпата вещ от кремава крокодилска кожа се изсипаха ситни като конфети парченца хартия. Младежът улови едно и го разгледа отблизо. — Това са пари.

— Тук има нещо гротескно — приближи Суами. Неясно защо, тя се изплаши. — Той никога не би направил подобно нещо. Освен ако... — За няколко минути тя си представи как Гай, осъзнал безсмислието да трупа пари, е накъсал символично банкнота. Много бързо отхвърли мисълта като абсурдна.

— Освен ако какво?

— Не знам. Беше много... напрегнат. Емоционално, искам да кажа. Когато говорих с него онзи следобед, дори ми дожаля. Не му го показвах, естествено.

— Защо?

— Презира всяка проява на чувства. Според него това означава слабост.

— Изглеждаше ми някак тъжен.

— Не се хаби в съчувствие. Точно тогава е взел онзи нож. По-добре прибери нещата в плика. Не, чакай... — Тя взе часовника и му го подаде. Ето, вземи го.

— Моля?

— Вземи го.

Младежът преглътна смутено — не вярваше на ушите си. Очите му не можеха да се откъснат от красивата вещ.

— На кого би се паднал?

— На мен. Твърдеше, че всичко оставя на мен.

— Но не можеш да ми го дадеш просто така. — Сам не разбра как ръката му се вдигна и пое часовника.

— Напротив, мога — и тя го целуна небрежно. — Ако искаш, го продай. Само не го носи, когато си с мен.

Кристофър пусна скъпата вещ в джоба си. Не го усети да тежи. Беше развълнуван до дъното на душата си от огромния подарък, но и малко смутен от пренебрежението, с което му беше предложен. Дали пък тя не се опитваше да му даде някаква утешителна награда, защото

е решила да поеме сама пътя си. Предположението го ядоса, и то не само заради намека за разчистване на сметки. Предпочиташе да има Суами, а не някакви утешителни премии, независимо колко са скъпи.

Малко след три Барнаби и Трой спряха колата пред входа на Господарската къща. На вратата се появи Мей, сякаш ги бе чакала. Носеше една от своите ярки дрехи от лека материя, препасана с колан от кована мед.

— Ето ви и вас — започна направо тя. — Много се радвам да ви видя. Искам да ви кажа нещо.

— Радвам се, госпожице Кътл. — Барнаби я последва в преддверието. Къщата изглеждаше спокойна и тиха, като се изключи лекото потропване на съдове от кухнята. Инспекторът не пропусна да отбележи на глас колко красиви са слънчевите лъчи, преминаващи през многобройните цветни стъкла на витража.

— Често заставаме под тях, защото красотата на цветовете зарежда духа ни със светлина. Всеки от нас стои, тук поне веднъж на ден. Никога не бива да се подценява изцелителното въздействие на цветовете. Вероятно няма да имате нищо против да...

— Някой друг път. Та какво искахте да споделите?...

— Не тук... — Тя се отдалечи с бързи стъпки, кимвайки им да я последват. Жестът беше придружен с високо вдигане на ръката и помахане с длан напред-назад, фигурата ѝ му напомни за перископ на подводница.

Днес жената бе вдигнала косата си нагоре. Красивата корона от букли, масури и вълни влизаше в стила на Рубенсовата ѝ фигура. Без никакво затруднение я следваха в сумрака на къщата, защото ярките ѝ дрехи трудно биха останали незабележими. Въведе ги в стая и бързо затвори вратата след тях.

След такова припряно посрещане Барнаби очакваше с щракването на бравата да се излее поток от думи, ала жената мълчеше, обърнала към тях римския си профил.

Най-сетне, очевидно събрала мислите си, подхвана:

— Усещам изключително силни негативни, за да не кажа трънливи вибрации. — Погледът ѝ скачаше напрегнато ту към единия, ту към другия мъж. — И дори си мисля, че вие сте източникът — тя

кимна към Трой. Той вдигна изумено вежди. — Нуждая се от няколко минути, за да възстановя позитивните йони в своя жизнен индекс.

Мей се настани до малка кръгла маса, покрита с оранжева плетена покривка, опря лакти в ръба и затвори очи. Нужните й минути се оказаха повече от няколко. По едно време нежните й ноздри се разшириха, пое няколко пъти дълбоко въздух, издиша, отвори очи и им се усмихна дружелюбно.

— Сега вече е по-добре, нали? — попита Барнаби.

Трой продължаваше да стои до прозореца и да излъчва бодливите си вълни.

— Надявам се да ми влезете в положението. Снощи не можах да спя. Малко преди обяд дремнах за малко и великият учител Ракоуски ми се яви насън, за да ме посъветва да се видя с вас. Сигурно знаете, че той се занимава с правните проблеми, затова нямаше как да не го послушам.

— Разбирам — излъга откровено Барнаби.

— Това, което ще ви кажа, не е свързано с пътуването на Учителя в отвъдното. Мъчи ме от известно време и дори се канех да го споделя с Кристофър, но метеорът се сгромоляса на главите ни и аз съвсем забравих. — Тя вдигна очи към прозореца, където Трой вече бе залепил чело о стъклото. — На вашия сержант да не му е зле?

— Не, нищо му няма.

— Повече не съм в състояние да стоя с глава, заровена в пясъка, все едно нищо не се е случило. Тук действително става нещо.

„Мили Боже, рече си Барнаби. Не стига убийството, ами сега и друго“.

— Всичко започна, след като Джим Картър ни напусна.

— За първи път, струва ми се, чувам това име, госпожице Кътл.

— Почина, преди вие да се появите.

— И кой беше той?

— Много мил човек. Един от първите хора тук, в комуната. С него се случи инцидент, фатален, за съжаление. Изненадана съм, че не сте чули нищо.

— Смърт при случаен инцидент не в нашил обсег на действие.

— Проведе се разследване. — Мей погледна Барнаби някак критично, все едно го е заловила да пуши на забранено място. — Ден или два след нещастиято бях тръгнала към пералнята, когато чух спор.

Или поне част от него. Вратата към стаята на Учителя не беше затворена плътно. Някой вътре каза: „Какво си направил? Ами ако решат да направят аутоп...?“ После затвори вратата.

— Видяхте ли кой беше вътре?

— Параванът скриваше вътрешността.

— Мислите, че господин Крейги е казал тези думи? — От напрежение Барнаби чак се наведе напред. Трой, спрял да масажира прозореца, извърна лице към двамата. Очите му внимателно следяха разговора.

— Не мога да кажа. Гласът бе много приглушен. След като бяхме при следователя и той излезе със заключение, реших, че придавам прекалено голямо значение на чутото. Ала няколко седмици по-късно, през нощта, ме събуди шум в съседната стая. Долових шумове, сякаш някой внимателно мести мебели или отваря и затваря чекмеджета. Стаята на Джим никога не се заключваше, затова не разбирах кому е нужно да се промъква там посред нощ.

— Да не би да е бил външен човек? — предположи Барнаби.

— Едва ли. Сянката му изчезна към вътрешността на сградата.

— Не ви ли хрумна да повикате полиция?

— Ние тук рядко прибягваме към услугите на полицията. — Мей дари Трой с утешителна усмивка. — Вие положително сте много добри, но понякога намесата ви може да причини сериозни психологически вреди.

— Допускате ли, че докато е бягал, човекът е чул как отваряте и затваряте прозореца?

— Определено. — Тя очакваше коментара му с широко отворени невинни очи. — Защо? Важно ли е?

Трой направо не вярваше на ушите си. Жената пред него шофираше, грижеше се за финансите на комуната и за доста голям брой посетители; успоредно с това се занимаваше и проявяваше интерес към архангели, извънземни с познания в юриспруденцията и какво ли още не. И същата тази жена в момента деликатно докосваше ръкава на неговия шеф.

— Да не ви е зле, инспектор Барнаби?

Инспекторът се изкашля някак дрезгаво.

— Стегнатият ларинкс води до сериозни проблеми с бърбреците — загрижено обясни Мей. — Диагнозата ѝ беше приета напълно

хладнокръвно и тя продължи: — Веднага ще ви донеса моя аромат за такива случаи.

Предложението ѝ, явно, не се прие и тя изглеждаше разочарована.

— Ще може ли да огледаме стаята на господин Картър?

— Там няма абсолютно нищо. Всичко беше изнесено.

— И въпреки това...

— Само още нещо, инспекторе. В петък при пълнолуние изскубнете стрък амарант с корените, иначе няма нужния ефект, увийте го в парче чист плат, за предпочитане лен, и го носете под ризата си, до кожата. Така ще бъдете недосегаем за куршумите.

— Полицията ни осигурява необходимите средства срещу куршуми, госпожице Кътл.

— Наистина ли? — Очите ѝ светнаха любопитно. — Сега носите ли такова нещо? Ще позволите ли да го видя? — След кратък размисъл тя попита: — Може ли да се каже, че „оказвам съдействие на следствието“, инспекторе? Често съм се питала какво точно означава тази фраза.

Тримата излязоха от стаята на Мей и спряха пред съседната врата. Само след миг Барнаби и Трой се озоваха вътре. В стаята цареше идеален ред. Мебелите се свеждаха до два обикновени букови стола, единично легло, ниска масичка, неголям гардероб с празна кутия, от обувки и скрин. На отсрещната стена, върху небоядисана дъска вместо закачалки бяха завинтени три куки. Проста памучна кувертюра покриваше леглото с тънък твърд дюшек. От цялата стая лъхаше на аскетизъм и въздържание. На иначе голите стени бе изрисуван надпис: „Бог е безгранична окръжност, чийто център е навсякъде.“

Трой се зае да провери чекмеджетата на скрина. До едно се оказаха празни. Барнаби се огледа, питайки се дали наистина за духовното извисяване е необходимо такова ограничаване на удобствата. Мислеше си за самобичуването, за годините, които йогите прекарват на дъното на тъмни и влажни пещери — със сплъстени коси, покрити с прахоляк, вмирисани. Главният инспектор не виждаше смисъл в това. Той харесваше удобствата. Не кой знае какви, но поне едно приело формата ти кресло след дългия работен ден. Или пък хамак на двора с чаша вино в лятна вечер, докато музиката се лее през

отворения френски прозорец. Обичаше, наистина много обичаше, да си легне вечер с Джойс. Харесваше му да скицира ясните очертавания на нейния профил.

Не изпитваше желание да размишлява обстойно върху философски проблеми, и не само защото нямаше време, но и защото не виждаше голям смисъл. Предпочиташе да живее почтено, държеше на жена си и дъщеря си, имаше работа, полезна на хората, а със заплатата си, освен за семейството си успяваше да се грижи и за половин дузина благотворителни каузи. Имаше няколко приятели, с които се виждаше от време на време, но те знаеха, че могат да разчитат на приятелството и вниманието му, когато се наложи. Общо взето, не се справяше зле.

— Не е кой знае колко за един цял живот, нали, сър? — обади се Трой, застанал до полиците с книги. — Ето, има и книга за живота сред вълци — и той се изкиска.

Барнаби винаги се изненадваше от радостта, с която неговият сержант посрещаше собствените си плоски шеги. Автор на въпросната книга бе Улф Месинг — един от известните лечители на душата в Русия, както се твърдеше в анотацията на гърба. Барнаби посегна и взе друга книга — „Умирането. Разумна алтернатива на последните моменти от живота“ от Аня фус-Грабер. Поуспокоен от вестта, че в този важен момент от живота си човек има избор, главният инспектор изпита съжаление, задето горкият Джим не бе успял да се възползва от възможностите, описани в книгата.

— Най-добре да проверим всичките. — Човек никога не знае какво може да изскочи между страниците.

Двамата — започнаха да вадят томовете един по един; разтърсваха ги и ги преглеждаха. Барнаби се изненада приятно от факта, че тук бяха събирани не само книги, доказващи величието на източните философии, но и такива посветени на софизма, на обичаите на друидите, митове и легенди на други народи, изкуството на руните, на Розенкройцерите и на масоните. Имаше книги и за летящи чинии, и речник на Новата перспектива, и Книга на промените — И Дзин. Най-скъпата струваше три лири и седемдесет и пет, а най-евтината — двайсет и пет пенса; всичките купени от антикварни магазини.

— Положително е имал и лични вещи, шефе — промърмори Трой, докато прелистваше последната книга. Повечето хора имат

кръщелно свидетелство, някакви снимки. Възможно ли е да съществува единствено с дрехите на гърба си и с няколко книги.

— За монасите е възможно.

— Аха — лаконично се съгласи Трой, сякаш ставаше дума за някакви далечни създания, живеещи най-малко на Марс.

Барнаби взе „Смисълът на щастието“. Кой не би избрал такава книга?

— Ако няма какво друго да правиш тук, защо не отидеш да разпиташ госпожа Гамлин, Трой? — попита главният инспектор.

— Вярно. Къде ли е тя?

Така му се искаше да се измъкне и да изпуши една цигара. Трой отвори вратата със замах и едва не настъпи Мей, която тутакси предложи да го заведе при Фелисити. По пътя към стаята тя на няколко пъти му хвърли окуражителни погледи, посъветва го да не се подстригва толкова късо, защото именно косата е антена за контакт с космическите сили.

— Храмът на победата на Венера е отворен за нашето съзнание на седемнайсети този месец. Защо не ни посетите тогава и да се присъедините към нашата церемония?

Трой изглеждаше недосегаем.

— Имате нужда от лечение. И то спешно. — Решила, че мълчанието му е признак за нерешителност, тя продължи: — Лекуваме личността цялостно. Когато някой орган заболее, лекарят ви предписва хапчета. Понякога се налага да постъпите в болница, за да ви оперират. Грижат се за конкретния орган, но не и за личността.

— Да... Да. В последно време съм малко зает. Вкъщи имаме бебе и изобщо...

Мей го остави пред вратата на Фелисити и хлътна вътре, за да подготви жената. Върна се след малко и преди да го пусне да влезе, го предупреди:

— Будна е, но енергийното ѝ поле е все още доста слабо, така че ще ви помоля да...

— Няма страшно, госпожице Кътл.

Трой едва позна Фелисити. Седеше в леглото, подпряна на възглавници, правата ѝ коса бе опъната назад и привързана с някаква връзка. Беше облечена в синя роба. Най-хубавото бе, че по време на

разговора си с нея можеше да пуши, без да ѝ иска разрешение. Според него тя дори не забеляза този факт.

Доколкото успя да прецени, тя не беше кой знае колко спокойна от вчера. Едва ли си спомняше дали се е намирала на подиума, камо ли да се сети кой е стоял встрани от нея. Трой дори се съмняваше, че е разбрала за убийството.

Попита я за попечителския фонд на Макфадън и тя изведнъж се разстрои.

— Най-добре питайте съпруга ми. На него можете да му вярвате.

— Все пак става дума за наследството на дъщеря ви, госпожо Гамлин. Вероятно и тя е наясно.

— Няма никакво значение чии са парите. — Тя нервно люшкеше глава във всички посоки. Трой тръгна към вратата. Преди да стигне до нея, зад гърба му се изля порой от коментари — все обидни, — засягащи физическите и моралните достойнства на съпруга ѝ. Той се изпълни с уважение към цветистите квалификации, но изобщо не обърна внимание, че тя използва сегашно време. Най-после, изтощена от дългата реч, жената се отпусна върху възглавниците.

— В момент като този не го намирам за много подходящо, госпожо Гамлин — отбеляза той. — Та човекът почина съвсем скоро.

В следващия миг Фелисити изпищя пронизително и се свлече от леглото на пода — главата ѝ увисна, а краката ѝ останаха горе. Мей тутакси връхлетя в стаята.

— Голям тъпанар излезе, Гавин — отбеляза Барнаби по пътя към управлението.

— Откъде да знам? Лежеше там с вид на затоплен мъртвец. Предполагах, че все някой ѝ е казал. Пък и добре, че съм ви подръка, та има кого да обвините за всяко нещо.

Използват ме като „шамара на султана“, мислеше печално младият мъж. Открай време искаше да е полицай. Харесваше му да е полицай, но на моменти — когато пишеше доклади, когато ставаше свидетел на политически игри, когато трябваше да си затваря устата и да търпи несправедливи обвинения като сега — се дразнеше до такава степен, че му идваше да захвърли всичко.

Единствено по ярките като ягоди петна по бузите и стиснатите устни на своя сержант Барнаби разбра, че не е бил справедлив. В предположението, че са съобщили на Фелисити за смъртта на съпруга ѝ, имаше логика, макар Трой очевидно да не бе подходил по възможно най-тактичния начин. Да наречеш Трой „тъп“, означаваше да го удариш по най-болното място. Не беше редно.

— Всеки бърка понякога, сержант — рече той примирително.

— Сър.

И нито дума повече по темата. Много скоро на Трой му мина и той се впусна в доста преувеличени и извънредно подробни описания на постиженията на бебето: красота, таланти, скорост на растежа — височина, зъби, коса, нокти; речеви умения — отговори и въпроси; музикални постижения — упражнения на тимпани — с капаците от кухнята, и не на последно място художествените. Последната рисунка дори закачили на вратата на хладилника. Представлявала умело пресъздаден образ на пудела на баба ѝ.

За Барнаби не беше проблем да се изключи. В мислите си се върна към аскетично обзаведената стая на Джим Картър. Човек, напълно сериозно отдаден на вярванията си и в същото време симпатичен. Както и на дочутия от Мей разговор.

„Какво си направил? Ами ако решат да правят аутоп...“?

Аутопсия. Какво друго след два дни от смърт при съмнителни обстоятелства. Неслучайно Крейги (по всяка вероятност) и още някой друг са се бояли от такава процедура. И ето, сега Крейги също е мъртъв. Дали двете събития не са свързани?

Изграждането на хипотези на този етап беше напълно безсмислено. Загуба на енергия и най-вече — отвличане на вниманието. И без това си има достатъчно грижи. Новата информация си седи дълбоко в съзнанието и когато му дойде времето, излиза преработена.

Не се наложи да чака дълго. Събития още на следващия ден хвърлиха нова, по-тревожна светлина върху смъртта на Джим Картър.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Семейство Барнаби закусваха. Къли и Джойс си бяха разделили сутрешния брой на „Индипендънт“. Том се занимаваше с някаква течност — млечнорозова и доста рядка.

— Бих искала беконът да е както трябва. Не може ли поне веднъж да бъде хрупкав?

— Миналия път го направих хрупкав, а ти каза, че съм го прегорил.

— Защото беше прегорял.

— Като стана дума за храна — намеси се Къли, докато сгъваше вестника, а после го остави върху коленете си, за да си вземе поредната питка френски хляб, — как вървят кулинарните ти занимания, татко?

— Тази седмица ще се наложи да пропусна курса.

— Имах предвид подготовката за утре вечер. — Тя намаза почти бялото масло върху хрупкавия хляб и сложи отгоре лъжичка боровинково сладко. Без да дочака отговор, се върна към вестника.

— Приготвих първото блюдо, но няма да е зле да отскочим до „Сейнсбъри“ за останалото.

— Хубава работа.

— Не говори с пълна уста — обади се Джойс.

— Все пак става дума за вечерята на моя годеж, а и за рождения ми ден.

— Когато приключи разследването по този случай, ще заведа всички ви в наистина изискан ресторант.

— Не е същото.

— Гледай ти, твоят богаташ е заел цялата първа страница — обади се Джойс. — Вътре, предполагам, има и некролог. Какво ли са написали?

— Че с радост е причинявал болка на близките си — отговори съпругът ѝ.

— Сериозно?

— Дали ще го сметнете за голяма дързост, ако поискам част от вестника? — Главният инспектор протегна ръка, но тя увисна безответно. — Защо никога не получавам онова, което искам, в тази къща?

— Всички тук те обичаме, татко.

— Тогава ми дайте да прегледам поне част от вестника. — Барнаби се питаше колко ли време ще мине, преди репортерите да надушат, че милионерът се е появил в Господарската къща няколко часа преди пред очите му да се е извършило убийство. Искрено се надяваше последователите на Ложата на Златния ветрогон да са готови за това разкритие.

Къли се разсмя на нещо прочетено и страниците се разлюляха между нежните пръсти, завършващи с бадемовидни нокти. Над вестника се виждаше горната част на издължената ѝ глава, увенчана с къдрава тъмнокестенява коса, небрежно захваната с щипка. Немирна къдрица се спусна над челото ѝ и тя я отметна с елегантно отработено движение. Дали бе отработено, или просто ѝ идваше отвътре? Той никога не знаеше къде свършва дъщеря му и откъде започва актрисата. Наблюдавайки нежната извивка на лицето ѝ, той често си напомняше, че това е неговото малко момиче. Бе започнала да взима противозачатъчни на шестнайсет, не бе пропуснала и меките наркотици през периода на пънк рока, за което си призна, когато ги отказа. Ето я сега, свежа като току-що разтворена розова пъпка, след неясно колко любовни истории. Младост!

— Какво става, Том?

— Ммм?

— Киселини ли имаш?

— Надявам се да не получа киселини след този бекон. Щом не искаш да ми дадеш поне част от вестника, разкажи ми на какво се смееш? — обърна се той сърдито към дъщеря си.

— Някакъв мъж получил несправедлива присъда и един ден по време на почивката на съдията връхлетял в кабинета и полял перуката му с вряла вода.

— Не може да е вярно.

— Напротив. Вярно е.

— Покажи ми. — Момичето почти се хвана и подаде вестника, но баща ѝ едва докосна страниците и тя го дръпна обратно.

Джойс се засмя и започна да чете на глас от своята част: прогнозата за времето, рецепти, подробно описание на човек, стоял продължително на едно дърво, за да наблюдава придвижването на китовите.

— От върха на дървото едва ли ще види много китове — отбеляза Барнаби.

— Поредно взривяване на кола. А ето и едно убийство в Комптън Дандо. Ти не ли работиш по този случай?

— Да.

— А защо не казваш нищо.

— Казах ти.

— Спомена само Айвър Уей.

— Ама какво повече да...

— Защо ли се учудвам? Съвсем типично за теб. — Джойс сгъна вестника и шумно го удари върху масата, при което солницата се разклати. Ръката на Барнаби плахо посегна към вестника. — Да не си посмял! — изсъска жена му.

— Какво й става на майка ти тази сутрин?

Къли насочи поглед към жасмина пред прозореца. Както в повечето подобни случаи, тя отказваше да вземе страна.

— Не говори за мен, сякаш не съм в стаята, Том. Това ме влудява.

— Добре. Кое по-точно е типично за мен?

— Че не разговаряш с мен.

— Господи, Джойси, разговарям с теб за работата си вече двайсет години. Мислех, че искаш да си починеш.

— И което е най-лошото, не слушаш какво ти говоря. — Барнаби въздъхна. — Бас държа, че не си спомняш Ан Къзънс.

— Кой?

— Така си и знаех. Моята приятелка от Комптън Дандо.

— Да, разбира се.

— Когато миналата година Алън почина, в Господарската къща проведоха курс „Нови хоризонти“ и тя се надяваше там да ѝ помогнат. Страхотно се разочарова. Само номера, без никакво съдържание. Двете ходихме на курса.

— Моля? Защо не си ми казала?

— Казах ти, естествено. — Джойс се усмихна с мрачно задоволство. — И то с най-големи подробности. Дори тялото ти да е у

дома, често пъти умът ти изобщо го няма. Изобщо не се интересуваш какво правя аз.

— Колко си несправедлива. Винаги присъствам на сесиите ти по рисуване.

— На последната те нямаше...

— Две деца бяха отвлечени. Сигурно не си спомняш, но...

— Попи Ливайн се жени. — Гласът на Къли наруши задълбочаващия се конфликт между родителите ѝ. И двамата предпочетоха да насочат вниманието си към нея. — С пола, дълга две педи, и чорапи с пайети.

— Вече закъснявам — изправи се главният инспектор. — Когато се върна довчера, ще продължим разговора за твоята визита в имението миналата година.

— Изведнъж станах интересна — горчиво заключи съпругата. Стана и докато минаваше зад гърба на дъщеря си, наведе посребрената си глава, за да разгледа по-добре снимката във вестника. — Вече е имала шестима съпрузи и въпреки това изглежда на двацет и една. Как го прави?

— Разправят, че продала епидермиса си на дявола. — Къли чукна с нокът вестника. — Никога не пропускат да уточнят на колко години е жената. Попи Ливайн, на трийсет и девет, се омъжва за оператора Кристофър Уайнрайт. Нито дума за неговата възраст... Татко! — Вестникът бе издърпан от ръцете ѝ.

Барнаби прегледа набързо страниците, намери каквото търсеше и го прибра.

— На гърба на страницата има интервю с Ник Хитнър... Татко...

— Какво става? — намеси се Джойс. — Свързано ли е със случая ти?

— Много е дълго за обяснение, извинявай — и той грабна сакото си.

— Ето пак. Точно това имах предвид. — Вратата се затръшна. Джойс извърна лице към дъщеря си и повтори: — Точно това имах предвид.

Трой натискаше газта и се носеше стремително по шосе А 40. Чувстваше се на мястото си, спокоен и в благоприятна позиция спрямо

своя спътник, който потропваше неспокойно с пръсти по коленете си под джинсите. Допреди малко пръстите му си играеха с пакет цигари от жабката, после — с колана на седалката, но Трой го скастри строго да престане.

— Не разбирам защо иска да ме види?

— Не знам, господине.

— Сто на сто знаете, но не искате да кажете.

Човек трудно успяваше да провокира Трой.

Сержантът беше и достатъчно предвидлив, за да покаже удоволствието си от възможността да е охрана на една от известните публични личности. И то когато въпросната личност се поти и тревожи. Особено му бе приятно, че от цялата група в Господарската къща извикаха тъкмо Уайнрайт, защото от самото начало го класира като „самодоволно копеле“.

— Заради убийството, предполагам?

— Вероятно, господин Уайнрайт. — Трой стисна още по-здраво устни, за да не даде воля на усмивката си. Удоволствие му достави произнасянето на привидно почтителното обръщение, с което да присипи подозренията му. Толкова му хареса, че след завоя към Ъксбридж повтори репликата си:

— Съвсем близо сме, господин Уайнрайт. Най-много още пет минути.

Барнаби седеше зад бюрото и препрочиташе показанията, когато синият орион мина край прозореца на кабинета му, насочи се към свободно място на паркинга и с демонстративно висока скорост спря на сантиметри от оградата на двора.

Главният инспектор поръча по интеркома три кафета и те пристигнаха почти едновременно със сержант Трой и неговия спътник. Мъжът се отпусна на предложения стол, чувствително по-блед от обикновено, убеден, че току-що се е отървал на косъм от сблъсък със стената на паркинга.

— За какво искате да говорим? — попита той направо. Прие кафето и го изпи почти на една глътка. — Имате ли нещо против да запуша? Хората от „Златния ветрогон“ цупят устни.

Трой тъжно въздъхна, защото знакът „Пушенето забранено“ бе достатъчно красноречив. Барнаби обаче даде разрешение и свидетелят

им извади кутия „Житан“ и предложи на останалите. И двамата мъже отказаха. Трой — с уста пълна със слюнки.

Предполагам, не сте чели днешните вестници — попита Барнаби.

— Не ми е разрешено. Прекомерната информация от живота тук, на. Земята, пречи на пътуването към по-висши нива.

Барнаби бе готов да се закълне, че долови саркастични нотки в отговора.

— Попи Ливайн се е омъжила вчера.

— Пак ли? — усмихна се Кристофър. — Много любезно от ваша страна да ми го съобщите, но щеше да е достатъчно да вдигнете телефона.

— Просто съвпадение. — Барнаби сгъна вестника на съответната колона и го побутна към младия мъж. — Младоженецът е известен оператор.

— Защо не? Ние не сме застрашен от изчезване вид.

Барнаби прибра вестника и зачете на глас:

— Младоженецът, приятел на брата на бъдещата съпруга, наскоро се е върнал от снимки в Афганистан. След вихрен романс и сватбена церемония в кметството на Челси щастливата двойка ще се установи да живее в къщата на Попи Ливайн в Онслу Гардънс. Следващия месец те ще предприемат малко закъснъл меден месец в Санта Крус. — Той пусна вестника в кошчето до бюрото. — Разкажете ни за Кристофър Уайнрайт. Онова, което наистина искаме да знаем, е кой сте?

Мъжът насреща загаси нервно цигарата в чинийката от кафето и започна да рови по джобовете на памучното си яке. Откри пакета с цигари и извади нова.

— Може ли да получа още едно кафе?

Очевидно се опитваше да печели време. Нямаше да му помогне. Трой излезе и завари Одри да говори по телефона, а единствената друга полицайка в момента утешаваше разплакалата чистачка на управлението. С огромно нежелание се зае сам да приготви кафето. Докато чакаше, успя да придаде на лицето си подходящо недоволна физиономия, за да покаже, че това изобщо не му е работа.

В кабинета Уайнрайт прие чашата, отпи и после разбърка захарта. С химикалка в ръка Барнаби изчака течността да бъде изпита

и го подкани.

— Отговорете на въпроса ми, ако обичате.

— Просто малшанс — гласеше отговорът. Кимна към вестника.
— Срещнаха се за първи път, докато двамата обядвахме. После, естествено, историята им продължи.

— Този ваш обяд, предполагам, се е състоял, преди да се настаните в Господарската къща.

— Съвсем скоро преди това. Случайно срещнах Крис на улица „Джърмайн“. Купуваше си ризи от „Хърби фрог“, а аз се бях запътил да си взема малко наденици от близкия магазин. Споменавам го само за да покажа разликата в доходите ни. Трябва да отбележа, че той е гадничко завистливо копеле. Не спира да се вре в живота и в леглата на хората.

— Моля, придържайте се към темата. — Барнаби придаде на гласа си далеч по-сърдит тон, отколкото всъщност беше.

— Влязохме да пийнем по едно в „Кавендиш“, после той предложи да обядваме в „Симпсънс“. Там ми разказа за стремителния си възход в Би Би Си и за пътуването си до „Покрива на света“, както се изрази той. Доколкото знам, така наричат Тибет. Точно тогава забеляза Попи и се залепи за нея. Нито исках да се меся, нито успях да взема думата от него. Съсредоточих се върху протеиновата инжекция в чинията си. Когато сметката дойде, той бръкна в джоба на самото си, но не откри портфейла си. Реши, че го е забравил в магазина за ризи. Наложих се аз да платя огромната за мен сума от четирийсет и осем лири. Страшно се ядосах, защото в този момент се намирах на ръба на финансова криза. Не се съмнявах, че ме излъга, защото знаех колко е стиснат.

Барнаби едва сдържаше нетърпението си.

— Налагаше се да посетя Ложата на Златния ветрогон. Исках да огледам къщата, да се запозная с обитателите, да претърся стаите и вещите им, ако е нужно. Не можех да го направя със собственото си име.

— И какво е то?

— Андрю Картър.

Трой хвърли светкавичен поглед към стола на своя началник. В този момент той се облягаше назад, за да поеме и асимилира новината.

— Джим Картър е мой чичо. Не знам дали името ви говори нещо.

— Да, името ми е известно.

— Убеден съм, че е бил убит. И това е причината да съм в Господарската къща. Да разбере защо. И кой го е направил.

— Доста безумна идея.

— Не и ако сте на мое място. — Мъжът извади от джоба на якето си плик, от който измъкна снимка, и я подаде на Том Барнаби.

На нея се виждаше десетинагодишно усмихнато русо момче, яхнало магаре. Мъж на средна възраст, също рус, държеше юздите. Хлапето гледаше право в обектива, а мъжът, очевидно изпълнен с желание да вдъхне смелост на момчето, следеше изражението му.

— Е, виждам известна прилика, но твърде далечна — обади се Барнаби, държейки снимката пред себе си.

— Затова ли си боядисахте косата? — зададе Трой въпроса, който отдавна искаше да постави. Пресегна се и взе снимката.

— Толкова ли си личи? — Мъжът прокара длан през тъмната си коса. — Надявах се приликата да не е така очебийна. След смъртта на родителите ми ме отгледа чичо. Не ми осигури разкош, но и нищо не ми е липсвало. Никога не съм си давал, сметка обаче от колко много неща се е лишил заради мен. Децата обикновено не забелязват тези неща. — Посегна да прибере фотографията. — Много го обичах.

— Ще направим копие, господин Картър.

— Нямам друга — поколеба се Андрю.

— Ще ви я върнем, преди да си тръгнете отгук. — Главният инспектор подаде слушалката на Трой и той бързо излезе от кабинета. — Кога за последен път се видяхте с чичо си?

— Не беше скоро. Много се обичахме, но не се срещахме често, особено след като напуснах дома. Бях на осемнайсет. Скарахме се. Имах връзка с чувствително по-възрастна от мен жена, при това омъжена. Това беше първият ни сериозен конфликт. Намираше го за неморално. Имаше старомодни убеждения. Много се ядоса. Виждах колко е разочарован от мен и това ме караше да се чувствам виновен. Бях бесен. Разривът ни не трая дълго, нито пък моята връзка, но така и не се върнах да живея при него. Не обичах да се застоявам на едно място. Пътувах много, понякога и в чужбина. Брал съм грозде във Франция и Италия, живях известно време в ски курорт в Алпите.

Работих и в цирк в Испания — бях укротител на лъвове. В интерес на истината зъбите на нещастните животни бяха извадени. Помотах се и из Щатите, но не успях да получа разрешение за работа. Работил съм и в увеселителни паркове. Доста живописна картина, от моя гледна точка поне. От ваша — едва ли.

— Но доколкото разбирам, не сте прекъсвали връзка с чичо си.

— Никога. Пишех му редовно. Щом се приберях, отивах да го видя. Той ме поощряваше, никога не ми четеше лекции. Приемаше ме такъв, какъвто съм. — Последните думи мъжът промълви едва чуто. Едва ли играеше, защото мускулите на лицето му очевидно бяха напрегнати в старание устните му да престанат да треперят.

В този момент на вратата се появи Трой с нова чаша кафе и снимката, но погледът на шефа му го спря и той остана в стаята, но извън полезрението на посетителя.

— Чичо ви кога се присъедини към Ложата на Златния ветрогон?

Картър пое дълбоко дъх, минаха няколко дълги минути, преди да проговори.

— Писа ми, че смята да заживее с комуната, когато бях в Щатите. Трябва да призная, че никак не се изненадах. Той никога не се ожени. Докато бях дете, това ме радваше — не се налагаше да го делия с когото и да било. В интерес на истината, той винаги е бил доста затворен. Почти всеки ден прекарваше часове насаме и не желаше да го безпокоя. Твърдеше, че има нужда от време да размишлява. Почти всичките му книги бяха на философска и на религиозна тематика. Бхагавадгита, Тагор, Паскал. Цялото ми детство мина с тези книги. Повечето от тях са все още в стаята му в Господарската къща. Страшно се разстроих, когато ги видях наредени там.

Отново замълча, притиснал свитата си длан до устните, сякаш да спре изблик на емоция. След малко си дръпна ръката — устните му бяха побелели. Трой дискретно плъзна снимката на бюрото пред него.

— Близо година и половина след писмото се върнах в Англия. Отседнах в малък пансион в Ърлс Корт и веднага писах на чичо, за да му съобщя адреса и телефонния си номер. Обещах, щом си намеря работа, да го посетя през почивните дни. Отговори ми, с нетърпение очаквал да се видим. Не се чувствал много добре — стомашни проблеми. Няколко дни по-късно пристигна това писмо — той взе отново плика, извади разчертан лист за писма и го подаде на Барнаби.

„Анди,
случи се нещо ужасно. Ще ти се обадя в осем вечерта
утре (четвъртък) от селото. Не мога да използвам телефона
в къщата. На всяка цена бъди на телефона.

С обич, Джим.“

Последното изречение бе подчертано два пъти.

— Обаждане обаче нямаше. Не се отделих от телефона до обяд
на следващия ден — петък. Накрая не издържах и позвъних в къщата.
Направо не повярвах на ушите си, когато ми съобщиха, че е починал.
Цялото ми семейство — вече нямах никого. Стоях така часове наред,
за да осмисля вестта. Освен това не можех да не направя връзка между
писмото и неговата смърт.

— Искате да кажете, че е бил убит, за да не проговори?

— Точно така.

— Не е ли прекалено драматично, господин Картър? Може да
има десетки причини за неговата смърт. Медицински например.

— Джим нямаше още шейсет. А и здравето му, с изключение на
стомашните проблеми, винаги е било добро. Обясниха ми, че било
нещастен случай. — Фразата прозвуча направо презрително. —
Заинтересувах се кога ще се проведе изслушването на свидетелите в
съда и отидох. Седях на последните редове. Там вече се убедих, че
подозренията ми не са напразни.

Кафето на Барнаби бе вече съвсем, студено, а и чашата на Трой
стоеше недопита.

— До онзи момент нямах нищо конкретно, на което да базирам в
подозренията си. Но след показанията на лекаря, че Джим бил пиян, и
последните ми съмнения се изпариха. В залата лекарят заяви, че от
Джим се носела миризма на уиски, дори дрехите му били подгизнали
от течността. Това е абсурд. В предишно писмо чичо беше споделил
как лекува чревната си инфекция: по лекарско предписание пиел
таблетки, изискващи специална диета, и изрично го били
предупредили да не употребява алкохол под никаква форма. Напълно
излишно предупреждение, защото чичо никога не е бил любител на
чашката.

— Намеквате, че някой го е накарал да пие против волята му и това го е убило?

— Не е много сигурно. По-скоро са го убили и после са налели уиски в гърлото му, за да изглежда като пиянско падане.

— Не е толкова просто, господин Картър. Гълтането, както и всички други функции на тялото, се прекратява с момента на смъртта. Така че, ако ме извините за думата, изключено е да принудиш труп да преглътне.

— Всичко това трябваше да се изясни по време на изслушването на свидетелите в съдебната зала. — Андрю Картър вече видимо не бе в състояние да сдържа гнева си. — И през ум не ми мина, че не са направили аутопсия.

— Патолозите са заети хора, както знаете. Сигурно е имал други неотложни задачи. Огледът започва от главата. — Барнаби доста картинно си представи процедурата и усети как стомахът му се свива. — Установил, че вратът е счупен, и е спрял дотам.

— Не се ли прави анализ на стомашното съдържание? И всичко останало?

— Само ако са налице данни за съмнителни обстоятелства. Те обаче трябва да се изложат в прав текст. — Главният инспектор сгъна писмото и го затисна с пресата за писма на бюрото. — Жалко е наистина, че не сте изразили съмненията си пред полицейски служител.

— Нищо не можех да докажа. Направиха кремацията, преди да изслушат свидетелите. Бяха се погрижили за това. И всички доказателства бяха излетели заедно с дима. А и дори някой да беше обърнал внимание на думите ми, хората щяха да са нащрек и да прикрият възможно най-добре истината.

— Успяхте ли да научите нещо, докато бяхте в къщата?

— Нищо. — Изражението му вече беше мрачно. — Дори никакъв слух. При такава внезапна смърт хората стават подозрителни и всякакви въпроси, каквито биха били моите, щяха да са проява на нездрав любопитство. Разказвах ми само какъв човек бил Джим. Нещо, което аз знаех чудесно.

— Доловихте ли у някого от обитателите подчертана съпротива да говори за инцидента? Да сте усетили, че се опитва да скрие нещо?

— Не, по дяволите. По едно време започнах дори да се питам дали са знаели за лечението му.

— И на мен ми се стори така. Странно как никой в къщата не е чувал за проблемите му със стомаха. Да не говорим за таблетките и за тяхната несъвместимост с алкохол.

— Не се учудвам, защото в комуната има „сух режим“.

— „Сух режим ли“? — Думите излетяха от устата на сержанта. Трой се озърна, сякаш друг, скрит в шкафа с папките, ги е произнесъл.

— Претърсвали ли сте неговата стая?

— Откъде знаете? — Андрю Картър се изненада искрено.

— Чули са ви.

— Господи! Това не хубаво.

— Нещо конкретно ли търсехте?

Мъжът се изчерви. За първи път от началото на разговора се обърка. Безпомощно обърна длани нагоре, сякаш признаваше някаква вина.

— Сигурно ще ви прозвучи ужасно меркантилно да се говори за това толкова скоро след смъртта, но търсех завещание. При преместването в Ложата продаде къщата си. Не беше нещо грандиозно — три спални с тераса в Илингтън. Доста скромна сграда за този квартал. Получил сто и осемдесет хиляди за нея.

Трой подсвирна изненадано.

— Отидох в „Барклис“ — продължаваше племенникът, — банката, с която работеше, но там нямаше завещание, а и не ми казаха нищо повече за финансовите му дела.

— Вероятно е вложил парите в комуната — предположи Трой.

— Няма такава практика. Хората плащат храната и квартирата си. А и не би било типично за него. Той не само ме отгледа, но и чудесно се разбирахме. Бях най-близкият му роднина и съм сигурен, че е оставил парите от продажбата на мое име. Не би предпочел никакви непознати. — Очевидно развълнуван, посегна за трета цигара.

— Защо не ми оставите адреса си в Ърлс Корт, господин Картър? — Барнаби отново взе химикалката.

— „Баруърт Гардънс“, дващсет и осем. Лесно помня номера, защото съм и на толкова години.

— Споменахте, че сутринта, когато е починал чичо ви, сте чакали на телефона. Сам ли бяхте?

— През по-голяма част от времето. Някъде около десет Нолийн, австралийката, която живее до мен, почука, за да пита искам ли кафе. Пихме го в нейния апартамент. Сложихме телефона на площадката между двете врати и оставихме нейната отворена. Защо питате?

Барнаби не отговори и продължи с въпросите:

— Какво ще правите сега, когато самоличността ви е разкрита?

— Не виждам защо трябва да я разкривам все още. — Наложил се да посрещне изненаданите погледи на двамата полицейски служители. — В къщата няма нито радио, нито телевизия.

— Всички таблоиди съобщават за сватбата, господин Картър — намеси се Трой. — Нищо чудно да го забележат по будките за вестници в селото. Не е нужно да си купуват вестник.

— Едва ли. Сутринта бях в селото. Не забелязах нищо необичайно. Така или иначе, до утре ще издържа. Ще стискам палци, и устата си също.

— А какво ще правите с разследването на смъртта на Гамлин? Всеки момент ще ви разпитат. Безсмислено е да твърдите, че сте Кристофър Уайнрайт?

— По дяволите. Прав сте. Значи и Трикси може да е прочела новината. Ако се върне дотогава, разбира се.

— Да се върне ли? Какво искате да кажете?

— Тя избяга.

— Моля?!

— Разбрахме го малко преди обяд.

— Защо не ни съобщихте?

— Не се е случило нищо необичайно. Отиде си по собствено желание. Прибрала си е и всички вещи.

— Не вие ще определите кое е обичайно и кое не! — викна Барнаби. — На всички ви беше ясно казано да не напускате мястото, без да уведомите полицията.

— Не вярвам да е въввлечена по някакъв начин...

— Тя е свидетел на убийство, господин Картър. И вероятна заподозряна.

— Как така заподозряна? Аз пък си мислех, че...

— Разследването не е приключило. — Главният инспектор изчака миг-два, та сериозността на информацията да проникне в съзнанието на младия мъж. С удовлетворение забеляза каква вълна от

тревога се надигна у човека отсреща. — Поведението ви е изключително безотговорно и неразумно, господин Картър. Ако подозренията ви относно причините за смъртта на вашия чичо се окажат основателни, а, честно казано, никак няма да се изненадам, че сте прав, някой в Господарската къща вече е убил двама души. Защо да не станат трима?

— Не виждам защо някой ще иска да ме убие. Не съм открил нищо.

— Тогава няма да е зле да огласите този факт.

И да започнете да си пазите гърба — заключи Барнаби.

В кухнята семейство Бийвърс разчистваше съдовете от обяда. Хестър миеше и подсушаваше, а Кен, куцукайки и пъшкайки, ги подреждаше по местата.

— Как ме е яд за останалото тимбале. — Гласът ѝ бе на истински раздразнен човек.

— Нали не си го изхвърлила? — попита Кен. Важно правило бе нищо да не се изхвърля в канала. Абсолютно всичко, дори торбичката на прахосмукачката, се изсипваше в специална яма за компост, която в Ложата на Златния ветрогон се тачеше почти като икона. Грижеха се за съдържанието на ямата — навлажняваха го периодично, събираха го към центъра, от време на време го поливаха с варов разтвор и го утъпкваха. Смятаха червеите за особено полезни при процеса на гниене и много често залавяха с пръчка някой хлъзгав техен представител, запътил се по свои важни дела, и го запращаха със замах върху купчина гниещи яйчени черупки.

— Не ставай смешен. Ще го претоплим за вечеря. — Хедър вдигна запушалката на умивалника и пусна мръсната вода да изтече в канала, от който тръгваше сложна система от тръби и маркучи, отвеждащи до градината за билки отпадната вода. Принципът за пълно използване на всички природни дадености важеше и тук.

Двамата приключиха със съдовете и седнаха край масата да пият билков чай. Хедър отново постави обсъждания до късно предишната нощ въпрос.

— Хрумна ли ти какво ще правим, в случай че...

Кен поклати отрицателно глава.

— Надявам се днес вече да изскочи нещо.

Излишно бе да уточняват какво е това очаквано „нещо“ — ставаше дума за завещание. Несигурността нахълта недвусмислено в живота им. Чувстваха се в безопасност под крилото на Ложата, бяха щастливи да имат покрив над главата си, течаща топла вода и отопление в студените дни. Добре помнеха годините, когато странстваха из страната в мръсни автобуси и пробити каравани, гонени от полицията и разгневени собственици на земя. Когато се местеха от бивак на бивак, клечаха около гаснещи огънове редом до мършави кучета и хленчещи деца, чупеха леда, за да гребнат вода от някое езеро, крадяха от магазините — Кен особено мразеше кражбите — или бягаха презглава от местните скитници, усетеха ли ги, че приближават. По онова време нито единият, нито другият не подозираше какъв подарък им готви съдбата. Ето, сега Кен бе представител тук, на Земята, на един от най-великите умове на Вселената, а Хедър беше посетила Венера и след завръщането си бе открила лечителските си заложби.

Най-важното за тях, разбира се, беше как ще изпълняват духовните ангажименти, за които бяха избрани. Ами ако къщата се окаже собственост на някой противен непознат или държавна собственост? Къде щяха да отидат Кен и Хедър?

Нямаха никакви спестявания, нямаха и деца, на които да разчитат.

Можеше да се окаже, че няма с какво да посрещнат най-елементарните си нужди. Социалните служби, към които се обърнаха миналата година, проявиха удивителна липса на въображение. Не приеха нищо от уверенията на Хедър, че със своята лечителска работа спестява хиляди лири на здравните органи. Социалните не проявиха разбиране и към претенциите на Кен за някаква степен на инвалидност; препоръчаха само да се отпуснат средства за рентгенова снимка и за преглед от специалист на осакатения му крак.

— Как ли пък не — бе възразил той. — Не е дошъл денят, когато ще се доверя на някакви химикали или канцерогенни лъчи.

— Защо не го изпратите направо в Чернобил — бе го подкрепила Хедър.

Добрата ми Хедър, помисли си Кен, наблюдавайки как тя отнася чашите до умивалника и ги изплаква.

— Как мислиш, дали сега, когато Учителя го няма, Суами ще продължи да настоява да дари парите си на комуната?

— Че как иначе? — възкликна Хедър. — Дори ти самият да не си покварен от парите, незаслуженото богатство е най-голямата пречка за хармоничното състояние на духа.

— Така си е — съгласи се Кен. Посегна към кутията за хляб. — Дали не е останал малко от пестила?

— Току-що го прибрах. — Тя стана и отиде до шкафа. — Защо не каза преди малко?

— Извинявай. Не искаш ли едно парче? — Кен си отрязва две парчета. — Защо ли Трикси си тръгна по този начин? Точно след смъртта на Гай Гамлин. Как мислиш, дали не са били заедно в онзи следобед?

— Та те дори не се познаваха.

— Това каза и тя, но в деня, когато той се появи тук, Мей ги е видяла да тръгват за някъде с неговата кола. Преди да се е запознал с когото и да било тук.

— Нищо чудно да са се поизлупали.

— Кен, честно да ти кажа, понякога си доста груб за високия ранг планетарен служител на светлината, който имаш.

— Такава е човешката природа, Хед. Кой сме ние да съдим.

Телефонът извънтя. Апаратите в къщата бяха три: един в канцеларията, един в кухнята и един на масата в преддверието.

— Сигурно е някакъв делови проблем. Мей сигурно е в канцеларията — прецени Хедър и не вдигна слушалката.

След второто и трето извънтяване стана ясно, че Мей няма да вдигне, и Хедър се изправи с въздишка.

— Сякаш си нямам достатъчно друга работа.

Кен я слушаше и наблюдаваше. Колкото повече жена му се смущаваше и плетеше език, толкова по-интересно му ставаше.

— ... Няма я тук. В момента, искам да кажа... Не, нямам представа. Не мога да ви кажа. Всъщност, присъствах... Хедър Бийвърс — писателка, учителка и проповедничка. Да, проповедничка... Не съм убедена. Живеем в комуна, нали разбирате? Обсъждаме всичко предварително. Така ли? Нека да попитам. Обадете се след малко.

— Обаждат се от „Дейли Питч“.

— Простаци като всички останали — въздъхна Кен.

— Прав си. Искат да говорят с госпожица Гамлин... Със Суами. Казах им, че не е тук.

— Добре си направила. Дано следващия път някой друг да вдигне слушалката.

Трябва да я предпазим. Жизненоважно е. Освен това жената каза, че много скоро ще бъдем обсадени от репортери.

— Лакеи на торите.

— Абсолютно. — Хедър се огледа в празната кухня и вече тихо продължи: — Много са хитри. След като успя да ме накара да си призная, че съм била на местопроизшествието, започна да говори за изключителни права и плащания с нули.

— Господи! — Гласът на Кен пресекна от вълнение.

— Знам — Хедър сплете пръсти, за да спре треперенето им.

— Никога вече няма да се чувстваш чиста...

— Прав си. Трябваше да им откажа. От друга страна... Като си помислиш само, Кен, на какъв хал сме ние с теб. — Посочи домашно приготвения калъп пестил.

— Най-добре да поохладиш егото си — хладно я посъветва Кен.

— Преди всичко интересите на другите. Ето, сега ни се отдава възможност да предпазим една своя сестра от неприятности. Ще поемем нейния товар на плещите си.

— Права си — простена съпругът. — Как не се сетих. Права си. Горката Сузи. Хет, за пореден път ти ми посочваш пътя.

— Така ще помогнем и на кармата си.

Кен се засмя и поклати глава.

— Значи не си способна да се отървеш напълно от егото си. Какво ще кажеш да поискаме съвет от Хиларион?

— Всеки момент ще се обадят.

— Няма да отнеме повече от минута. — Той изпъна тяло и затвори очи. Очевидно започна да се настройва на вълните на Междугалактическият световен мозък.

Мей не вдигна телефона, защото се намираше на горния етаж. Предстоеше ѝ да изпълни задача, която щеше да отнеме доста време:

да започне работа с душата на Фелисити Гамлин. Зае се, естествено, първо с физическото укрепване на бедната жена.

Улови ръката ѝ между дланите си и насочи цялата си енергия към бледата неподвижна фигура. Работеше съвсем сама, понеже Фелисити бе сякаш напълно лишена от собствена воля. Лежеше в леглото опъната, с поглед, впит в тавана.

Вече половин час Мей мърмореше с тих успокояващ глас. Изведнъж болната се обърна и я погледна. От изпитото лице гледаха две леденостудени очи.

— Мразех го.

— Шшшт.

— Мразех го. Защо да не се радвам сега?

— Защото не е типично за твоята природа.

Мей го забеляза още при първата им среща. Аурата на жената, макар и тежко увредена, беше добре балансирана. Видя в нея много розови и зелени цветове, дори малко синьо. За разлика от онзи млад полицаи, който бе цял изтъкан от червено. През какво ли е минало горкото момче? Мей отпусна ръка върху челото на Фелисити и си представи как божествената любов се стича през ръката, после през пръстите ѝ и се влива в тялото на Фелисити, за да я изцели и успокои.

— Дантон го наричаше Крез на средна възраст.

— Дантон приятел ли е?

— Не — едва чуто долетя от възглавницата. — Никакъв приятел не е. Просто познат.

Тези няколко думи очевидно изцедиха цялата ѝ жизненост със сетни сили тя промърмори още нещо, напомнящо на „хаос“.

— Нашият Учител обичаше да казва, че във всяко безредие съществува своеобразен ред. Просто стой тихо и спокойно, мила. Само така цялата кал, цялото нещастие, в което тънеш, ще се утаи и в душата ти ще просветне. Загубила си своя път, Фелисити, но с общи усилия ще го намерим.

Болната се отпусна на възглавниците. Ръката ѝ остана между дланите на Мей. Постепенно я обзе прекрасна летаргия. Гласът на жената до нея радваше и заглъхваше на талази, също като прилив и отлив на океанските вълни. Фелисити заспа.

Арно вадеше репички за салата. От време на време спираше, за да помахна окуражително на Кристофър, който привързваше стъблата фасул за колове в другия край на градината. Репичките, които излизаха от пръстта, нямаха нищо общо с кръглите яркочервени образци, отпечатани на пакетчето със семена. Той правеше сериозни усилия да отклони връхлитащите го мрачни мисли, като съчиняваше ново хайку, но все нещо не се получаваше. Непрестанните посещения на полицаите не само го разсейваха, но и го тревожеха. Предишния ден претърсиха цялата къща. Днес пристигнаха отново и отнесоха всички кърпи за чай. Арно се тревожеше особено за състоянието на Тим. Кой знае какво можеше да изтърси, когато е изплашен. Изглежда, главният инспектор не се бе отказал от намерението си да разпита още веднъж болното момче.

За пореден път Хедър улови погледа на Арно. През последния час тя няколко пъти излиза на алеята за коли. Зает със задълженията си в градината, той реши, че тя има някаква работа и не се замисли защо излиза толкова често навън и се оглежда неспокойно. Дали пък нещо не се беше случило вътре? Някакво ново развитие на събитията? Ако е така, беше длъжен да отиде при останалите. Тук, под светлината на слънчевите лъчи, нещата не му изглеждаха толкова мрачни и за първи път предпочиташе да остане сред противните растения. Обърна гръб, правейки се на неотложно зает, и така пропусна да види млечнобялата кола, която влезе през портата на Господарската къща.

В известен смисъл Хедър и Кен вече бяха готови за посещението на представителите на „Дейли Питч“. Очакваха да пристигне и фотограф, ето защо се постараха да изглеждат подобаващо. За щастие Хиларион изпрати позитивни вълни относно предстоящата им смела стъпка.

Обсъдиха надълго и нашироко положението, в което сами се наkisнаха, и най-вече как съмишлениците им от комуната ще възприемат тази стъпка. Прецениха, че има опасност жертвата, която се готвеха да направят, като поемат товара на Суами, да не бъде разбрана правилно, затова е най-добре да не я изтъкват.

Хедър застана пред розовите тухли на оградната стена, залята вече от меките лъчи на следобедното слънце. Взираше се надясно,

откъдето очакваше да пристигне колата. Неочаквано отляво се появи ситроен със стикер „Преса“ на предното стъкло и навлезе в парка от другата врата. Хедър се завъртя на пета и се затича с всички сили към входа на къщата. Гледката не беше много привлекателна, но при възможността нахалните журналисти да позвънят на вратата и друг да ги посрещне, тя забрави всичко.

Вече виждаше как някой наднича през прозореца на верандата. Призовавайки бързоходния Артемис на помощ, тя люлееше телеса и пухтеше от усилието.

Млада жена, очевидно репортерката, наблюдаваше приближаването на Хедър и стискаше устни, за да не се изсмее. По алеята се носеше фигура в бледозелено — Кен твърдеше, че цветът много подхожда на очите ѝ, — косата бе вдигната нагоре (за да се очертае вратът), а върху пищния бюст подскачаше пирамида-прихващач на ядрена енергия. За да подчертае връзката си със света на звездите, Хедър си бе сложила златисти сенки и златист гланц за устни.

— Тери... Хей, Тери — извика младата жена. Беше облечена в джинсов костюм с минипола, бежови чорапи и носеше кожена чанта с размерите на малко куфарче. Беше обута с обувки на извънредно високи токчета. — Я щракни тук.

— Боже! — възкликна младежът (карирана риза с къси ръкави, джинси и маратонки). Пентаксът полетя към лицето му и той запечата за поколенията дебеличката жена, която махаше енергично ръце.

— Здравейте, вие ли сте Хедър Бийвърс? — Момичето излезе напред и протегна ръка.

Хедър кимна и останала без дъх и сили, се подпря на предния стълб на верандата — лицето ѝ плуваше в пот, а разчорлената ѝ коса беше полепнала по бузите. Тери се възползва от новата възможност. Този път кадрите бяха наистина злонамерени, защото ъгълът, под който ги направи, запечата жената като облята от вода морска крава.

Тери отстъпи няколко крачки и продължи да щрака.

— Казвам се Ави Рокъби — представи се момичето с миниполата. Имаше наистина приятен глас. Само дето в интонацията ѝ се долавяха особени нотки. Изобщо не приличаше на агресивните журналисти. Беше протегнала ръка, завършваща с дълги, яркочервени нокти — пръстите ѝ напомняха пръсти на вещица.

— Ние тук... — Хедър най-сетне успя да си поеме дъх — сме изправени пред доста проблеми.

(Значи не сме дошли напразно.)

— Комптън Дандо е истинска духовна пустиня. Нито една сродна душа.

(Нищо ново.)

— Естествено сме във връзка с извънземни сили за междупланетарно прочистване...

(Моля?)

— Но Хиларион ни уверява, че докато акашистките ни записи не бъдат прочистени, Земята ще остане заключена в стария смъртоносен план.

— Хиларион е ваш съпруг, така ли?

— О... Не. — Цялото тяло на Хедър се разлюля от смях. — Хиларион е умрял преди неколкостотин години.

(Господи!)

— Но вие въпреки това разговаряте с него, така ли?

— Кен разговаря. Той е медиум. Проводник на мъдростта на великите умове. Написал е и всички пиеси на Шекспир.

(Дали оставих телефонния номер на тези откачалки в редакцията?)

Ави приседна на стъпалото на верандата и извади от чантата си репортерския касетофон и микрофона.

— Имам нужда от кратко въстъпление. Защо не ми разкажете колко души живеят тук например? Каква е в основни линии вярата ви?

Хедър започна да говори за очакваната среща с планетата Венера. Ави задаваше насочващи въпроси и най-неочаквано попита за навиците на убития мъж.

— Имаше ли в антуража си много млади момичета? — Хедър я погледна изумено. — Добре де, момчета може би? — По лицето на жената се изписа още по-голямо изумление. — Ще допълня информацията по-късно — успокой я журналистката.

Ави се изправи и приближи вратата на къщата. Вдигна дървеното резе и въздъхна.

— Ето затова харесвам живота извън града. Остави дома си в Лондон, само за две минути незаключен и после ще го намериш напълно изпразнен. Тери — повиши тя глас, — влизаме.

— Разбрано.

— Не може ли да не говорите толкова високо?

Едва поуспокоила полюса си след вихрения маратон, Хедър усети, че сърцето ѝ отново ускорява ход. Къде ли се дяна Кен, точно сега, когато има толкова голяма нужда от него? В къщата живееха осем души и беше крайно време някой да се появи или да надникне през прозореца.

— Ави — дръпна тя ръкава на джинсовото яке. — Госпожице Рокъби...

— Казвайте ми Ави.

Тери избута Хедър встрани и минута по-късно и тримата се намериха вътре.

— Тук вони също като в моята квартира — отбеляза фотографът.

— Работата е там — подхвана Хедър, която ги следваше неохотно, — че с Кен искахме да разговаряме с вас навън. В селото например. Там има малка хубава кръчма...

— За нищо на света.

— Моля? — Вече в къщата, Хедър забеляза, че кожата на жената съвсем не е толкова свежа, а косата ѝ е доста суха. И независимо от късата пола, тя очевидно не беше млада.

— Ще разговаряме тук, където са се случили събитията, разбрахме ли се? Освен това Тери ще трябва да направи няколко снимки и в стаята, където мъжът е убит.

— И дума да не става. — Хедър вече се оглеждаше трескаво, сякаш изненадана от факта, как така се е озовала сам-сама с тези непознати. — Солариумът е свято място и в него се влиза само за медитация или молитва.

— Нищо няма да му стане на светилището ви, мила. Само няколко снимки — обади се Тери, който неспирно обръщаше обектива на своя пентакс ту към разноцветните стъкла на витража, ту към фигурата на Буда. Хедър се чувстваше като в научнофантастичен филм. Побиха я тръпки. Неочаквано долови стъпки горе по коридора пред стаите.

Слава Богу, беше Кен. Куцукаше към стълбището. Лявата му длан с пръсти, насочени към дясното рамо, лежеше върху гърдите, а с другата си ръка държеше цветето. Кен беше облякъл снежнобяла, пусната до земята дреха, подобна риза, препасана със зелен пояс, на

челото висеше неговият кристал — синьо тигрово око. Личеше, че мустаците му са наскоро подстригани.

— Къде се губиш? — възкликна жена му. — Остави ме да се оправям сама. — Забелязвайки по изражението на лицето му колко е недоволен от това, което вижда, тя се опита да се извини: — Нахълтаха сами, не съм ги пуснала.

— Не се тревожи. Аз ще се оправя. — Отстрани я деликатно, приближи журналистката и се поклони леко — кристалът на челото му увисна напред, а при изправянето на мъжа се върна на място. — Ще обсъждаме интересуващия ви въпрос във от територията на къщата. Така че..., ако обичате... — Отиде до вратата, отвори я и зачака търпеливо.

Двамата натрапници не само не му обърнаха никакво внимание, но започнаха да тършуват и да надничат в преддверието. Тери коленичи пред Буда в опит да подбере подходящ кадър.

Кен се изкашля и повтори:

— Извинете...

— Къде е този ваш солариум? — Неполучил отговор, Тери ги подкани: — Хайде де, кажете. — Очевидно бе започнал да се ядосва, поради което лондонският му акцент пролича още повече. — Поканихте ни, нали?

— Поканиха ли ви?

Думите прокълтяха над главите им в преддверието. Ави се огледа объркано. На стълбищната площадка на горния етаж стоеше внушителна женска фигура в многоцветна роба. Върху гърдите ѝ блестеше голям лунен сърп. Буйната кестенява коса, вдигната нагоре, придаваше на фигурата още по-импозантен вид.

— Ама че женище — промърмори Тери и насочи обектива към новопоявилата се. Едва тогава забеляза по-дребната фигура, очевидно придружаваща жената. Слабичко момиче със сари в зелени и златисти цветове стоеше на крачка за нея. При проблясването на светкавицата вдигна ръце и скри лицето си.

„Защо ли го прави“, запита се Ави.

— Бихте ли ми обяснили? — за пореден път се обади жената в цветната роба. Гласът ѝ прокълтя с богати вибрации.

— Това е нашата свободна преса — поясни тихо Суами. — Упражняват священото си право да безчинстват.

— Намирате се на територията на частна собственост. — Мей тръгна надолу по стълбите, развяла великолепната лека материя на робата си. — Кой сте вие?

— Кой сте вие? — иронично подхвърли Ави, докато трескаво търсеше в чантата си бутона, за да включи касетофона на запис.

— Все едно кой сте. Престанете да снимате.

Тери спря за миг канонадата си. Къде е виждал лицето на това момиче? Все пак вдигна отново апарата, но момичето вече държеше в ръка чиния, взета от близкия шкаф, и след миг я запрати към главата му.

— Имаш ли ум бе, момиче? — провикна се Тери. — Опитвам се да направя малко снимки.

— Мило дете — обърна се високата жена в цветната роба изумено. — Не това е начинът. Какво би казал Той?

Суами избухна в сълзи.

— Вижте — подхвана Ави, оставяйки чантата и микрофона на пода, ала бе ясно, че е само за минута, колкото да се изкаже. — Не бих искала да поливам със студена вода благородното ви негодувание, но нас ни поканиха тук. Права ли съм, Тери? Така че, моля ви, престанете да плачете, сякаш сме тук, за да поругаем вашата светиня.

— Нещо сте се объркали. Това е невъзможно — хладнокръвно отсече Мей.

— Попитайте госпожа Бийвърс — отвърна Ави.

Главите на всички се извърнаха към съпрузите, които не знаеха накъде да гледат. Споглеждаха се като виновни ученици и по лицата им се четеше: „Ти кажи...“, „Не, ти кажи.“

Най-сетне Хедър се пристраши:

— Вероятно е станало недоразумение. Тази жена позвъни по телефона и явно не съм разбрала намеренията им. Бях сигурна, че те вече имат уговорена среща за интервю и само се интересуват как да стигнат до мястото.

— Хей, мила — обади се Ави, — губиш си времето тук. Би трябвало да отидеш в парламента.

— Хедър е права — изскимтя Кен. — Стоях до телефона по време на разговора им.

— Направо им казах, че искаме ексклузивно право да отразяваме случая — продължаваше Ави, без да се смути от репликата на

отчаяния съпруг. — Поискаха да се обадя след малко, за да се посъветват. Така и направих. При втория ни разговор дадоха съгласие и някой си Хиларион също е потвърдил.

— Вярно ли е, Хедър?

Настъпи продължително мълчание. Наруши го Ави.

— Искам да ви предупредя, че затегнат ли се нещата, мога да предоставя запис — всички разговори, които водят от редакцията, се записват.

— Жената несъмнено е права — не издържа Суами. Изглежда Хедър и Кен с искрено отвращение. — Просто са ни продали. Виж ги само.

— Не ми говори по този начин! — провикна се Хедър. — Лесно ти е на теб. Цял живот си се търкала в пари. И аз, ако имах половин милион на разположение, щях да съм... — Затисна уста с шепи, усетила се какъв голям гаф направи.

Тери, който до момента открито се забавляваше от разправията, изведнъж съобрази откъде познава лицето на момичето. Отстъпи няколко крачки, за да има добра видимост към лицето ѝ и да използва мига, когато е така разстроена. Нужна му беше само малко височина. Стълбището не му вършеше работа. Огледа се и откри отлична позиция. Междувременно Ави също разпозна момичето.

— Какво правеше тук баща ти, Силвия? Смяташ ли, че той имаше нещо общо с убийтия?

— Как си позволявате? — болка замъгли погледа на момичето. — Не е ли достатъчно, че го загубихме? Най-прекрасният човек под слънцето!

— Любовници ли бяхте?

— Махайте се! За Бога, изчезвайте оттук!

— Това няма да реши проблема ви. След мен ще дойдат други. Престъпите ли прага навън, ще ви пресрещне тълпа репортери, десетки светкавици ще ви ослепят и въпросите им — бъдете сигурни — ще бъдат сто пъти по-неприятни. Дайте на „Питч“ ексклузивни права и всички други ще ви оставят на мира.

Тери вече се катереше по пиедестала на Буда, надявайки се лъжата на колежката му да свърши работа. Далеч по-интелигентни хора се хващаха на тази въдица. Най-вече от отчаяние. Жалко, че

сарито скриваше толкова много от тялото на момичето. Сигурно и гърдите ѝ си ги биваше.

Мей, обзета от чувството, че посетителите носят нещо демонично, мобилизира цялата си синя енергия и призова своя ангел хранител; вече го виждаше някъде под многоцветните стъкла на витража. Представи си как костите и плътта ѝ се насищат с неговата небесна светлина. Изпитваше жизнена необходимост от неговата подкрепа. Как лесно и безпроблемно се бяха вмъкнали тези двамата тук. Отсъствието на защитната сила на Учителя очевидно си казваше думата.

— Отново повтарям: дадете ли ни ексклузивни права, ще си живеете спокойно.

— Подобно нещо противоречи на нашите принципи.

— Ще ви платим. Много.

— Точно това ни спира.

— Комуната, както и всички останали хора, безспорно има нужда от пари, нали?

— Как така комуната? Аз пък мислех, че... — промълви Кен. Хедър така гневно го сръга в ребрата, че той едва се задържа на краката си.

— Ще издадем чек на името на Ложата на Златния ветрогон, а вие ще разпределите сумата помежду си.

— Не сме такива хора, госпожице — с премерено достойнство отговори Мей.

— Всички сме такива, когато става дума за хляба.

В този момент Тери, вече успял да си намери място в гънките на дрехите на божеството, откъдето имаше пълна видимост към профила на госпожица Гамлин, тъкмо вдигаше апарата към лицето си. Тя го забеляза и почти изпищя:

— Вижте къде се качил! Това е... — Тери мигна няколко пъти и щракна неколkokратно копчето на апарата. — Светотатство! Веднага слез оттам!

За няколко секунди всички гледаха изумени и объркани. Кен, видял подходяща възможност да поправи стореното преди часове, се спусна напред, но неволно ритна блюдото с цветя в краката на Буда — водата и цветята подскочиха и го обляха от главата до петите. Той се

олюля, подхлъзна се, но все пак успя да се вкопчи в маратонката на фотографа.

За да се закрепи, Тери обгърна с ръце врата на Буда и започна да ритя, за да отблъсне нападателя си. Кен получи два здрави ритника в рамото. При опита за трети той дръпна връзката на обувката и се вкопчи в глезена на Тери. Той от своя страна започна да се извива и гърчи. В резултат основата на статуята се напука и всички с ужас чуха острия стържещ звук. Усмехнатата фигура се килна напред и евентуално би се върнала на мястото си, ако двете човешки тела не висяха така драматично отпред.

— Тери, пусни се веднага! — изпищя остро Ави.

Оказа се не толкова лесно и тежестта на двамата мъже направи нещата невъзвратими. Статуята се наклони още повече, нищо вече не можеше да я върне на място. След секунди тя се сгромоляса шумно на пода — в последния миг Тери се извъртя и се размина на сантиметри с едрата каменна глава. Кен обаче нямаше този късмет.

ПРЕЗ ПРИЗМАТА НА МАГИЧЕСКИЯ ФЕНЕР

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трой влезе в стаята с блеснали очи и свеж като краставичка. Бебето беше спало цялата нощ. От сержанта се носеше аромат на приятен афтършейв. Сложи сакото си на закачалка и погледна към Барнаби, който стоеше пред прозореца и замислено съзерцаваше какво става вън.

— Какво правите, шефе?

— Готвя се за свещенически сан. На какво друго ти прилича?

О, Боже, лош ден! Значи до довечера щеше да гледа нацупената му физиономия. Никак не беше подходящо да покаже новите снимки на Талиса, където се виждаше как стои сама, хванала с ръка стола на Морийн.

— Как сте шефе?

— Горещо-долу. Не спах много добре.

— Много съжалявам. — Всъщност, понеже самият той се беше наспал, не изпитваше особено съчувствие към колегата си. — Тази сутрин си мислех...

Този процес беше твърде рядко събитие. В такива моменти имаше опасност да прегрее. Наблюдаваше, слушаше, водеше си подробни бележки. Беше изключително акуратен и понякога интуитивен.

— Е и?

— Къде е седял онзи младеж, Том?

Главният инспектор нямаше нужда да гледа. Знаеше местата на хората наизуст.

— В краката на Крейги.

— Дъщерята на Гамлин е отляво на Крейги. Така тримата образуват триъгълник. Достатъчно е Тим да скочи и да се извърне, за да се озове лице в лице с тях, прав ли съм? — Барнаби кимна. — Според мен той е направил точно това. В полумрака на стаята и от рязкото обръщане е объркал човека.

— Смяташ, че е имал намерение да убие наследничката на Гамлин? Но защо?

— По всичко личи, че е обожавал стареца. Този човек е бил за него и слънце, и луна, и звезди, и човекът, който се грижи за него. Появява се момичето — младо, красиво и на всичкото отгоре предлага на комуната значителна финансова помощ. Ами ако тя го измести от сърцето на любимия Учител?

Барнаби смръщи чело.

— На нас двамата реакцията му може да ни се струва прекалена, но не бива да забравяме, че е душевноболен.

— Така е. В момент на крайна ревност като нищо е годен на подобна постъпка.

Трой се изчерви и подръпна маншетите на ризата си — жест, типичен за него в моменти на смущение или удоволствие.

— Така се обяснява и крайната му реакция при смъртта на Крейги, и защо искаше да ни каже, че е нещастен случай.

— Дори не сме започнали да навлизаме в емоционалните дебри. Затворените общества понякога са същинска тенджерка под налягане — най-вече духовно ориентирани. В такива групи не гледат с добро око на демонстрацията на чувства. Нерядко повечето последователи се привързват не само духовно, но и физически към своя водач, особено когато той е по-силна личност.

— Да нямате предвид, че си е лягал с някои от тях?

— Не е задължително. Но понеже ти и аз не сме се срещали с него, трудно ще определим каквото и да било, независимо какво твърдят последователите му. А и нямаме никаква представа колко силно е било въздействието му върху тях.

Трой обърна гръб на схемата на Барнаби.

— Значи допускате, че е имал по-особено въздействие върху някой от тях?

— Възможно е. — Всъщност Барнаби не беше наясно какво допуска.

От убийството бяха минали едва два дни и той очакваше някои неща да се изяснят тепърва. Всеки момент щеше да пристигне и докладът от лабораторията с анализ на грубите влакна, намерени по ножа, заради което вчера прибраха от Господарската къща хавлиени кърпи и престилки. Залагаше много на тези влакна.

Освен това бе изпратил човек да издири истинския Кристофър Уайнрайт, а и Джордж Бълард трябваше да се обади, за да разкаже

нещо повече за лекарствата, които бе взимал Джим Картър. От издирването на имена, близки до името Крейги, също нямаха резултат. Не можеха да го вземат за мошеник само защото Гамлин го обяви за такъв и е носел перука. Все още не бяха установили окончателно доколко е вярна историята на Андрю Картър. Бе живял твърде живописно. Ако разказът му беше автентичен, едва ли щеше да е лесно да проследят всичките му пътувания. Барнаби вече получи заключението на съдия-следователя и данните от разследването около смъртта на чичото на младия мъж. Едно подновяване на разследването би било изключително трудно. Според приведените доказателства всички членове на комуната се бяха оказали далеч от мястото в момента на смъртта. И все пак не биваше да се пренебрегва нито писмото, изпратено от Джим Картър, нито дочутият разговор. Не намериха регистрацията на Трикси Чанинг в компютъра на полицията; следователно не се оправдаваха подозренията му, че тя бяга от органите на реда. Налагаше се да направят словесен портрет на момичето и да го разпространят. Всичко това искаше време. Барнаби не приемаше мнението на Андрю Картър, че с изчезването ѝ заедно с целия ѝ багаж „нищо чак толкова страшно не се е случило“. По време на разговора си с главния инспектор Трикси очевидно се изплаши и сега той съжаляваше, задето не я беше притиснал, та да изкопчи нещо повече при първата им среща.

— Все още смятате Гамлин за виновен, нали, шефе?

— Поне засега. — В действителност той никак не беше убеден във вината на милионера. Отчасти защото някак насила му бяха натикали името на извършителя; отчасти поради искрения гняв на бащата, задето е бил използван така лесно. А оставаше нерешен и въпросът с мотива. На пръв поглед беше съвсем ясен, но при по-сериозен размисъл нещата доста се разклащаха. Гамлин изглеждаше обсебен от желание да спечели привързаността и чувствата на дъщеря си и парите ѝ сякаш не го интересуваха. Тя ясно бе дала да се разбере какви чувства храни към своя Учител. Значи баща ѝ не може да не е знаел, че причини ли му зло, шансовете да се сдобри с момичето се свеждат до нула. От друга страна, елиминирането на духовния ѝ водач не даваше гаранция, че тя пак няма да дари парите си на комуната. Дори напротив — вероятно още повече би се заинатила да го направи. И накрая, не биваше да се пренебрегва фактът какъв човек беше Гай —

вземи каквото искаш и си плати за това. Главният инспектор не изключваше възможността Гамлин да е способен на убийство, но само в момент на афект, което пък изключваше хитро и преднамерено планиране. А тогава, Барнаби беше убеден, милионерът не би хвърлил толкова пари, за да ангажира най-скъпо платения адвокат в държавата, за да го защитава. Засега Том Барнаби не намираше обяснение защо в предсмъртния си час Крейги е посочил бащата на Силви.

Одри Брайърли почука на вратата на шефа си — носеше информация за вероятната самоличност на Крейги. Трой грабна листовите и се зачете, Фреди Кранмър? Не само прекалено млад, но и известен с множеството екзотични татуировки по тялото. Следващото име му се видя по-вероятно. Албърт Кранлей, на петдесет и седем, фигурираше на първо място с дребни кражби и продажба на крадени вещи. След време беше разширил дейността си с фалшиви обяви за доставка на стоки, застраховки и ипотеки. Натрупал пари, които така и не били открити. Спипали го в Малта; от присъдените му седем години излежал в затвора четири, понеже показал примерно поведение — нещо, характерно за повечето измамници.

— Ето, този ми се струва подходящ, сър.

Барнаби изслуша внимателно какво прочете Трой. През цялото време сержантът кимаше ентусиазирано, перчемът над челото му се поклащаше нагоре-надолу като гребен на екзотична птица.

— Има само едно съвпадение — заключи Барнаби накрая, — горе-долу са на една и съща възраст. Като изключим констатацията на Гамлин, напълно разбираема за положението, в което се е намирал, нямаме никакво друго основание да свържем двамата.

Видя как мускулите по лицето на Трой се стегнаха. Сержантът често му приличаше на котка пред миша дупка. Беше едновременно и сила, и слабост, защото той никога не знаеше кога да спре.

— Ако си спомняш — продължи Барнаби, който до късно снощи бе чел показанията на свидетелите, — Арно Гибс спомена за благотворителната дейност на комуната.

— Всичките се занимават с такива неща, шефе. Най-вече големите злосторници. Подпомагат детски организации, спортни клубове, каквото се сетиш.

— Дребни подаяния. Сумите са незначителни. Да не говорим, че така популяризират имената си. Но виждам и значителна разлика

между тези, за които ти говориш, и организации като Ложата на Златния ветрогон. В нашия случай всички в групата са равни.

Телефонът в стаята иззвъня. Обаждаше се Уинтертън, отговорникът от управлението за връзките с пресата. Репортерите и журналистите вече го притискаха за делото Гамлин и той молеше за някаква нова информация, та да се отърве поне за малко.

— Преразкажи им каквото ти дадох вчера — посъветва го Барнаби.

— Благодаря ти, Том, много ми помогна.

— За теб — винаги. — Главният инспектор затвори. Когато вдигна очи, в стаята нямаше никого.

В ранната утрин Арно се разхождаше из градината. Първите лъчи на зората едва си пробиваха път на хоризонта. Носеше плитък ратанов поднос, чието дъно бе покрил с ягодови листа, и се беше запътил към Стела — наскоро узрялата череша. Много му се искаше да набере малко плодове за Мей. Докато ги късаше, внимателно крепеше подноса, за да не го обърне. Когато приключи, огледа купчината — по нищо не приличаше на изложените в магазините.

Снощи на вечеря Мей не хапна почти нищо. Дано сега плодовете да я изкушат.

Обратно към къщата мина край външната порта на парка и провери дали репортерите и фотографите, за които Ави и Тери ги бяха предупредили, вече са тук. Вчерашните предсказания на досадните им посетители се сбъднаха. Привечер тълпата пред портата беше значителна. Добре че Арно бе намерил в килера катинар и дълга ръждясала верига, та навреме прегради достъпа на медиите до къщата. В ранните часове на утрото обаче пътят до Господарската къща бе пуст.

Тъкмо стигна до ъгъла на къщата и един от прозорците на приземния етаж се отвори със замах. Беше стаята на Мей. След миг се разнесоха възторжените звуци на нейното чело. Арно спря с разтуптяно сърце и се заслуша. Подпрял гръб на стената, той притвори очи. Мей свиреше стара каталанска народна песен. Тъжната мелодия

винаги го разнежваше. Погледна към своя дар — черешите се бяха разпилели, дори ягодовите листа вече не бяха така свежи. В сравнение с току-що чутото подносът му се видя смешен и грозен. Изсипа съдържанието му в лехата с цветя и върна съда в бараката. Челистката остави лъка и отиде да си вземе вана с ароматни билки за обща хармония, направи йогийски и дихателни упражнения и готова да посрещне деня, слезе на закуска.

Явно се бе увлякла в заниманията със себе си, защото всички бяха долу около масата в кухнята. Липсваха само Тим и Фелисити. Пред умивалника Хедър приготвяше слънчева вода по тяхна специална рецепта. Обвиваше с разноцветни хартии бутилки с чешмяна вода и ги оставяше на слънчева светлина, та водата да се зареди с електромагнитна енергия. Държеше се скромно и покорно, готова да изпълни задължения, които само довчера смяташе, че не са нейна работа. Кен пък седеше в края на масата и приемаше каквото му подадат. Цялото му поведение говореше: знам си мястото, зад вратата. Дори да искаше да се движи, гипсираният крак не му позволяваше. През нощта спа в малка стая на приземния етаж и така щеше да продължи, докато му свалят гипса.

Щом Мей влезе в кухнята, Арно стана и я попита дали иска да пийне нещо, например чаша билков чай.

— Не си довършил закуската си, скъпи мой — усмихна му се тя. — Сама ще си взема.

При това обръщение лицето на Арно пламна като божур, но той седна послушно, докато Мей приготви препечените си филийки. Зае мястото си до масата и забеляза колко необичайно тихи са всички; направи й впечатление колко зачервено е лицето на Арно. Попита го дали не се чувства зле.

Хедър, тиха като мишка, съобщи, че ще изнесе бутилките на слънце. Малко след това тестерът изхвърли филийките и звукът проехтя едновременно със звъна на телефона. Мей вдигна слушалката с една ръка, а с другата взе филийките.

— ... Надгробен камък ли? Не, ние ще организираме сами нещата. Как казахте, че е името ви?... Да, чак сега разбрах... Права сте, това наистина е проблем. Нека да помисля малко... Не, не бихме искали такова нещо... Знаете ли, в стената на оградата има неголяма

дървена врата и под нея земята е изровена, така че пъхнете нещата там... Да, нали? Много мило от ваша страна. Благодаря.

— Какво искаха? — нетърпеливо попита Кристофър.

— Обади се госпожица Томбс от пощата в селото. Пощальонът не можел да ни предаде писмата, защото градинската порта е затворена. Попита не иска ли някой от нас да отиде да я прибере.

— Не — възкликна Суами невъздържано.

— Нали чухте какво предложих? Ще поставят пощата за нас в една торба и ще я пъхнат под вратата в стената.

— Съвсем забравих пощата — обади се Арно. — Вероятно някои хора ще ни потърсят за консултации.

— Ще отида да взема пакета — обади се отново Кристофър. — Ела с мен, Сузи.

— Нямам желание.

— Ще минем през терасата. Оттам няма кой да ни види. Ако се крием тук, ще излезе, че се поддаваме на натиска им.

Суами го последва не защото последните му думи я убедиха, а защото ѝ беше по-лесно да се съгласи, отколкото да спори. Едва местеше краката си, главата ѝ тежеше от скръб и чувство за вина.

Двамата излязоха от къщата, тръгнаха през билковата градина и се насочиха към моравата. Кристофър улови малката длан и усети колко е вяла и отпусната. Изплаши се, че тя не само е в шок от скорошното убийство, но и е настъпила промяна в чувствата ѝ към него. Перспективата да я загуби го стисна за гърлото. Колкото повече отлагаше да ѝ признае истината за себе си, толкова по-лошо ставаше. Опита се да формулира причината защо се е наложило да скрие истината. В крайна сметка замълча.

* * *

Малко преди обяд пристигна докладът на съдебния патолог. Барнаби отвори папката, преди Одри да излезе от стаята, и хвърли бърз поглед.

— Някакви изненади? — не издържа Трой.

— Крейги е бил пушач, но преди време е спрял цигарите. Не е пиел. За последен път се е хранил около девет часа преди да умре.

Причина за смъртта е удар с нож, забит в гърдите му отпред, което изключва възможността Гамлин да е атакувал откъм гърба.

Главният инспектор замълча, а Трой запристъпва от крак на крак, за да прикрие раздразнението си. Шефът му много обичаше да прави театрални паузи.

— И после? — не издържа Трой.

— Бил е болен от рак на костите.

— Рак ли? — Трой не беше очаквал точно това. Реакцията му убеди Барнаби, че е изиграл сцената майсторски. Сержантът приседна на близкия стол. — В напреднала фаза ли?

— Достатъчно. Пише, че му оставали няколко месеца. Това обяснява и перуката. Ако е бил на химиотерапия, положително е загубил косата си.

— Дали се е подложил и на този вид лечение? Нали знаете — такива хора се тъпчат с билки и разни природни лекове.

— Спомни си, че е бил заедно с Арно Гибс в Хилингтън, когато попадат на Райли. Двамата са били редовни посетители на болницата. Ще направим проверка, разбира се, но положително ще се наложи да се простим с идеята ти, че е носел перука, воден от театрални подбуди.

Трой стисна неволно устни и нахлузи привидно безразличното си изражение.

— Дали пък болестта има нещо общо с убийството, шефе?

— Нямам представа. Но ако Крейги е успял да прикрие този факт, вероятно — не.

— Убиецът няма как да е знаел. Кой ще рискува свободата си за нещо, което и без това е щяло да се случи след няколко седмици?

— Ако времето не е било проблем, никой. От друга страна, нека си представим следното: те знаят и в желанието си да му спестят мъка и страдание... го пробождат. От състрадание, искам да кажа.

— Излишен риск. Такива хора предпочитат хапче в овесените ядки.

Трудно бе да се твърди, че информацията от доклада на патолога внася някаква светлина.

— Мисля да отиде да хапна, шефе.

— Най-много половин час. И ми донеси няколко сандвича.

Крис и Суами донесоха яркозелен найлонов плик с емблемата на пощите и го оставиха на масата в кухнята — съдържаше два малки пакета и поне дузина писма.

Първа зарови пръсти в купчината Джанет. Нямахше нищо за нея. Доловила съжалението в очите на Хедър, тя смутено стана и започна да прибира чашите от кафе.

— Божичко — възкликна Арно и отвори едно писмо. — Кандидат за нашия уикенд за хидромасаж.

Публикуваха съобщение за семинара им „Среща с Афродита“ в местните вестници на Костън и Ъксбридж. Вече бяха купили две машини за въздух под налягане, с чиято помощ щяха да създадат ефект на джакузи в старомодните вани с лъвски крачета на сградата. Можеха да проведат заниманията и в езерото в градината:

— Ето една за теб и Мей, Арно. — Крис подаде плик от дебела кремава хартия, надписан с елегантен почерк.

— За нас двамата ли? — Арно беше едновременно изненадан и поласкан. Мей, като финансов отговорник на комуната, получаваше голяма кореспонденция, но за него рядко пристигаха писма. Кой ли се е сетил?

— Личи си, че е от адвокат.

— Така ли мислиш?

— Според мен Крис е прав — намеси се Хедър.

— Трябва да намерим Мей.

— Отвори го де — обади се Суами. — Адресирано е и до теб.

— И въпреки това ми се иска да я изчакам.

— Тя е при госпожа Гамлин — обади се Хедър. — Да отида ли да я доведа?

— Аз ще отида — предложи Суами.

Фелисити лежеше със затворени очи, отпусната на възглавниците. Около устата ѝ се виждаше тънка следа от млякото, очевидно наскоро изпито. Мей седеше на стол до леглото. Суами влезе и затвори тихо вратата. Пристъпи и спря при краката на леглото. Не беше виждала майка си без това, което Фелисити наричаше „бойната окраска“, и осъзна, че ако я срещне на улицата в този вид, не би я познала. Сега, с прибрана назад пооредяла коса, слабото ѝ лице изглеждаше изключително нещастно. В пристъп на неочаквано за нея

състрадание, тя забеляза, че негримираните вежди са посребрени туктам.

— Ще се оправи ли, Мей?

— До голяма степен зависи от нея самата. Засега единственото, което можем да предложим, е покой и почивка. Подозирам, че тялото и съзнанието ѝ са изтерзани до краен предел.

— Права си — промълви момичето. Така или иначе в момента нямаше какво друго да се направи. Твърде много години минаха от времето, когато бе изпитала някакви чувства към жената в леглото. — Получи се писмо за теб. Всички долу са на мнение, че е от адвокат.

Междувременно Арно бе отишъл в канцеларията и подреждаше листове и документи на отделни купчини. Повечето от тях бяха проекти за бъдещи мероприятия на комуната. Имаше и няколко сметки. Когато Мей влезе, той се изправи и ѝ подаде дебелия плик. Тя го отвори веднага.

— От господин Паутси от фирмата „Паутси и Дингъл“. Искат да се срещнат с нас.

— Защо? — попита Арно.

— Не обясняват причината. — Мей прекоси стаята, отвори прозореца и протегна ръка навън, за да изложи листа на слънчевата светлина. Не след дълго ръката ѝ започна да трепери. Прибра листа и го доближи до бузата си. Започна да диша дълбоко. — Новината е добра, Арно. Ще отида да им се обадя, за да ни определят час.

Оказа се, че господин Паутси отсъства от кантората, но Хюго Клинч с радост ще ги приеме още същия ден в два и половина следобед.

Попрехвърлил трийсетте, господин Клинч носеше светлосин костюм и гълбовосива жилетка; връзката бе по-светлосиня от костюма, а ризата — канареножълта, в нюанс, много близък до цвета на чупливата му коса. Устата на младия мъж бе пълна с едри бели зъби.

Двамата посетители влязоха в просторен светъл кабинет. По стените, наред с дипломите за правоспособност, бяха накачени снимки на отбори по крикет. В единия ъгъл на стаята бе опрян калъф със стикове за голф. На бюрото в сребърна рамка се виждаше същият този

господин Клинч в костюм за фехтовка и сребриста, рапира в ръка. Арно изчака Мей да седне и едва тогава се настани на посочения стол. Вратата се отвори и жена, на чиято глава бе кацнала шапка, подобна на позлатена гъба, внесе в стаята поднос с чайник и чаши. На възраст трябва да беше колкото бабата на Клинч. Арно мигом скочи да ѝ помогне. Тя изграчи някаква благодарност и заситни навън, оставяйки зад себе си аромат на лавандула.

След като чашите с чая и няколко бисквити бяха сервирани, адвокатът изрази съчувствието си относно нещастната кончина на техния приятел. Сетне извади кутия с надпис „Крейги“ и им се усмихна. Арно се запита дали този човек успява някога да си затвори устата при толкова много и толкова едри зъби.

Завещанието беше кратко и просто. Собствеността, описана като Господарската къща в Комптън Дандо, Бъкингамшър, се завещава съвместно на госпожица Мей Лавиня Кътл и господин Арно Родерик Гибс. От почителност към покойния юристът изчака миг-два, без да вдига очи от листа. Едва тогава погледна посетителите, очаквайки да види тяхната радост. Вместо това пред него бледнееше лицето на Арно Гибс, впил пръсти в дървените дръжки на стола. По пламналото лице на госпожица Кътл се стичаха сълзи и плачът ѝ всеки миг щеше да премине в ридание.

Господин Клинч стана, за да донесе от шкафа кутия с хартиени носни кърпички. Когато кошчето за отпадъци се напълни до половината с разноцветни мокри топчета, а бузите на Арно добиха поестествен цвят, юристът предложи още малко чай. Отказаха му и той пристъпи към следващата стъпка от процедурата. Подаде на Арно плик, адресиран отново до двамата, но този път с почерка на Учителя.

— Сега ли да го прочетем? — попита Арно, изправил се почитателно.

— Не е задължително, но ако възникнат правни въпроси, когато го прочетете, бихте могли да ги обсъдите сега с мен.

— И въпреки това, бих искал да имам малко време, за да асимилирам чудото, дотук. — Хвърли поглед към Мей за потвърждение.

— Не, Арно — отговори тя на мълчаливия му въпрос. — Мистър Клинч е прав. По-разумно е да го прочетеш сега.

— Не бихте ли го направили вместо мен? — Арно върна писмото на човека зад бюрото. Очевидно не разчиташе на гласа си.

Адвокатът извади един-единствен лист и зачете:

„Скъпи мои Мей и Арно,

В този момент вероятно вече знаете съдържанието на завещанието ми и ви е ясно с каква отговорност съм ви натоварил. Най-голямото ми желание е дейността на комуната — лечителска и просветителска, както и даването на подслон на загубени души — да продължи. Убеден съм, че мога да оставя това само във вашите ръце. Съжалявам, задето не ви помагам с пари. Ако поддържането на толкова голяма и стара сграда се окаже извънредно трудно, бих ви предложил да продадете имота и с парите да купите нещо по-малко. Чрез инвестиране на остатъка от сумата си осигурете някакъв доход в бъдеще. Моля ви да се погрижите и за сигурността и безопасността на Тим Райли.

С много обич, ваш Артър Крейги“

Последва продължително мълчание.

И двамата наследници не намериха подходящите думи. Господин Клинч отиде до шкафа, подаде нова кутия хартиени кърпички и известно време остана прав до прозореца.

Тишината наруши Мей: скочи внезапно и размаха ръце. Вълни от многоцветна материя полетяха във въздуха и адвокатът се спусна към декоративната мастилница и снимката на бюрото.

— Ще държим високо факела на истината! Нали, Арно? — Обърна блеснали очи към своя спътник.

Той трудно асимилираше факта, че човек свързва неговото име с това на Мей, вече в отвъдното.

— ... Ддда.

Мистър Клинч обеща в най-скоро време да ги уведоми какво предстои да се направи с къщата и ги изпрати до вратата на кабинета си. В съседното помещение жената с шапката-гъба стоеше пред аквариум и хранеше златната рибка.

* * *

Докато шофираше по централната улица на Костън, Мей, възвърнала душевното си равновесие, предложи да се отбият в полицията. Бяха обещали да съобщават за всяко ново събитие, свързано със загубата на Учителя.

Мей насочи колата към паркинга за посетители пред полицейското управление.

Арно копнееше да остане насаме с дамата на своето сърце и се опита да я отклони от намерението ѝ да прекарат още малко в градчето.

— Възможно е този... Как му беше името? Барнаби да не е тук.

— Ще му оставим съобщение.

Влязоха в салона за посетители. Мей натисна продължително копчето, под което стоеше надпис: „Натиснете, за да ви обърнат внимание“. Появи се полицай и хвърли сърдит поглед на Мей. Едва тогава жената вдигна пръста си. Обясниха накратко защо са дошли. Поведоха ги към съседното крило, където се намираше кабинетът на Барнаби.

Арно с радост установи, че Трой отсъства в момента. Спътничката му припряно отклони предложените леки напитки и съобщи новината си. Щом се съвзе от стъписването, че в кабинета му е влязъл ходещ светофар, главният инспектор ги попита дали някой от тях е очаквал толкова щедър жест.

— Не, разбира се — почти се засегна Мей.

— И през ум не ми е минавало подобно нещо.

Барнаби прецени, че тези двамата най-вероятно не го лъжат. Не долови и сянка на неискреност или фалш. Мей извади писмото и му го подаде.

Той се зачете, а двамата търпеливо зачакаха.

Най-сетне им върна листа, записа си телефона на адвоката и попита:

— Как мислите, друг знаел ли е за неговите намерения?

— Не съм убедена — отговори Мей. — Щом не е казал на нас като приемници на имуществото, защо ще уведомява някой друг?

— В такъв случай ви честитя придобивката — усмихна се Барнаби.

— Отговорността е много голяма.

— Аз не го възприемам като личен подарък, а по-скоро като имот, за който да се грижим.

Нещо в последната реплика раздвижи смътни спомени в главата на главния инспектор, но какво точно, така и не успя да се сети, затова отгласна мисълта. Имаше усещането, че Арно иска да му каже още нещо, и го погледна окуражително.

Арно разбра сигнала, но предпочете да замълчи. Всъщност, интересуваше се как върви следствието. Дали са разбрали нещо за евентуалния убиец? Припомни си обаче колко убедена бе Мей, че любимият им учител е бил пренесен в други измерения от свръхестествени сили, и това го накара да се въздържа.

— Искам да споделя някои новини. Вече разполагаме с доклада от аутопсията. — Главният инспектор се надяваше те да изпитат известно облекчение, като научат, че Крейги е бил в последна фаза на тежката болест и този наистина брутален акт всъщност му е спестил бъдещите страдания.

Мей докосна чело с пръсти.

— Колко характерно за него да не ни каже. Винаги съм знаела, че е изключително смел мъж.

— Значи затова посещавахме така често болницата. И след това той беше толкова изморен.

— Инспекторе, вие наистина не разбирате — намеси се и Мей. — Оказах се права. Това наистина обяснява всичко.

— В какъв смисъл „права“, госпожице Кътл?

— Че е бил магически транспортиран от висшите сили. Очевидно е било божествена намеса. Светлите сили са искали да му спестят по-нататъшното страдание.

Нямаха какво повече да си кажат и Барнаби даде знак, че разговорът е приключил. Стана, за да ги изпрати до вратата. Госпожица Мей се наведе, за да вземе чантата си от пода.

Барнаби, хванал вече дръжката на вратата, занемя, като видя чантата. Мей забеляза изражението му и попита:

— Какво има, инспекторе?

— Може ли да погледна чантата ви? — Протегна ръка. Още преди да я улови, знаеше, че търси точно това. Върна се при бюрото, за да я огледа по-добре. Пръстите му потрепваха от вълнение. Чантата бе обилно покрита с бродерии на рози, лилии, дребни сини цветчета, преплетени с дълги зелени стебла. Листа от папрат служеха за фон. Дръжките представляваха излъскани дълги дървени дъги. Барнаби познаваше тази форма. Джайс имаше подобна чанта — в нея държеше плетивото си. — Имате ли нещо против да я разгледам отвътре? — попита той и разтвори дръжките.

— Не, разбира се — отговори изумената жена.

Грижливо завързани и отрязани конци покриваха всеки сантиметър от вътрешността. Отново с позволението на още по-удивената жена, той отрязва къс конец и ѝ върна чантата. Междувременно Арно и Мей отново седнаха.

— Спомняте ли си къде беше тази чанта, във вечерта на убийството на господин Крейги? — попита главният инспектор.

— До мен.

Стомахът на Барнаби се сви.

— През цялото време ли?

— В момента, когато започна регресията ми, беше до мен. Нека да ви обясня подробно. След предварителната подготовка и прочистването влязох в солариума, оставих чантата до вратата и заех съответната поза. Тъкмо се бях отпуснала, почувствах, че ми е хладно. По време на състоянието на регресия се случва да се охладиш, докато минаваш през ниво алфа. Помолих някой да ми подаде пелерината и Кристофър отиде да донесе чантата ми.

— Направо на вас ли я подаде?

— Ами, да. Извади пелерината и ми подаде чантата. Аз я оставих на пода до мен, струва ми се.

— Някой друг доближи ли се до чантата?

— Не.

— Все някой трябва да я е пипнал.

— Не, уверявам ви.

— А когато я оставихте до вратата?

— Влязох в солариума последна и след това никой не е приближавал до чантата.

— С вас ли беше през целия ден?

— Как да ви кажа. Влизаш, излизаш... През определена част от деня беше в стаята ми.

Ножът можеше да е поставен вътре по всяко време, макар здравият разум да диктуваше, че е най-добре подобно оръжие да бъде мушнато там в последния възможен момент, за да се избегне разкриването му. Всеки би могъл да отвори чантата на Мей. И някой го беше направил. Андрю Картър. Дали в сумрака на помещението той не бе се възползвал от това скривалище?

— Спомняте ли си какво друго имаше в чантата ви, освен пелерината, госпожице?

— Лечебните ми средства за спешна помощ. Никъде не ходя без тях. Няколко зелени кристала авентурина, малко парче пирит и обсидиан; календар със зодиакалните знаци, махало... Общо взето, обикновени неща. Сигурно всичко се е разбъркало вътре. Наложих се да цапардосам с чантата един репортер, за да мина през вратата.

Надеждите на Барнаби угасваха една след друга. Щеше да изпрати конеца в лабораторията, разбира се, макар изобщо да не се съмняваше, че именно такъв конец се е закачил на дръжката на ножа, с който бе извършено убийството. Току-що направеното откритие обаче не само не изясняваше, а още повече оплиташе картината. Представи си как убиецът рови в чантата, изтичва до подиума, пронизва Крейги и се смесва с тълпата. Човек едва ли би измислил нещо по-нелепо. Стори му се, че и Арно нещо говори.

— Казахте ли нещо, господин Гибс?

— Да, има още една такава чанта.

— И друга ли?

— Да — потвърди и Мей. — Съвсем забравих за нея. Изработих една за Суами като подарък за рождения ѝ ден. Тя толкова много харесваше моята.

— Същите материали ли използвахте?

— Не съвсем, но почти. Имах едно излишно парче плат.

— Не допускам на някой от вас да му е направило впечатление дали Суами е носела чантата в солариума.

— Носеше я, естествено — обади се Арно. — Остави я до краката си.

— На подиума ли?

— Да.

— Разбирам.

— Тя не се разделя с нея — уточни Мей. — Много я харесва. Това помогна ли ви, инспекторе?

Барнаби я увери, че в една или друга степен — да.

— Имате жаба в гърлото си — реши да бъде любезна Мей. Дръжките на чантата паднаха настрани. — Позволете да ви предложи едно лековито бонбонче.

Към четири следобед Барнаби чакаше Трой да се върне от Господарската къща, където сержантът отиде, за да вземе показанията на Силвия Гамлин. Инспекторът крачеше напред-назад из кабинета и си я представяше как стои отдясно на стола на Крейги, чантата е в краката ѝ, а вътре — ножът.

Дали знаеше за него? Мей спомена, че Суами не се разделяла с подаръка си за рождения ден, но тя поначало говореше доста хиперболично. Нямаше начин от време на време Суами да не отклонява очи от безценния подарък. А ако е знаела, че ножът е вътре... Позицията ѝ беше изключително подходяща за нанасяне на удара. Само една стъпка напред, извъръщане и застава лице в лице с жертвата. Но какъв мотив би имала да го стори?

Барнаби отиде до бюрото и извади първите показания на момичето. Спомни си как горчиво плака тя и колко яростно обвиняваше баща си. Барнаби не се поддаваше лесно на подобни прочувствени изпълнения, да не говорим колко малко му действаха сълзите. Този път обаче смяташе, че чувствата бяха искрени.

Зачете се в показанията. Както и всички останали, тя не бе пропуснала да каже, че Учителя е посочил Гай Гамлин в предсмъртния си час. Изтъкнала бе, че баща ѝ е разполагал с добри възможности да вземе и ножа, и ръкавицата. Но кой го беше оставил сам в кухнята? А и дори да бе успял да ги вземе и да ги скрие някак в дрехите си, защо ще рискува да ги прехвърли в чантата ѝ? Та той дори не е бил сигурен, че тя ще я носи със себе си по време на регресивния сеанс.

И ако ставаше дума за две убийства — а той бе сигурен в това, — каква би могла да е връзката между смъртта на Джим Картър и на Крейги? Суами бе живяла достатъчно дълго в комуната, за да бъде въвлечена по някакъв начин в първото, а и бе напълно във физическите

й възможности да бутне някого надолу по стълбите. Само дето не можеха да се сетят за сериозен мотив.

Трой влезе в кабинета развълнуван.

— Взех парчета от конците на чантата, шефе. На път за тук ги оставих в лабораторията. Казах им, че е най-спешното спешно. Утре сутринта — отсякоха категорично.

— Чувал съм го и преди.

Трой разкопча сакото си и педантично го постави на закачалка. Извади бележника си и предишните показания на Суами. Едва тогава седна, оправяйки ръбовете на безупречно изгладените си панталони така, че да не се измачкат.

— Има пълно покритие с показанията на предишните двама. Получила е чантата за рождения си ден. Понеже толкова е държала на нея, дори не я е прибирала в стаята си, а от време на време я е оставяла в кухнята, в трапезарията и дори на масичката в преддверието.

— Попита ли какво държи в нея?

— Да. — Трой отвори бележника, за да е съвсем точен. — Малко гримове, четка за коса, пакет хартиени кърпички и гребени за придържане на косата. Това е помогнало на убиеца, защото едва ли щеше да скрие ножа в празна чанта. Ами ако я отвори и види чуждия предмет?

— Освен ако не са били съучастници, разбира се.

— Така е. Спомни ли си кога за последен път е проверила съдържанието ѝ?

Трой отново погледна в бележника си.

— Не е надниквала вътре, откакто е сложила изброените предмети. В солариума я е оставила до крака си. Не е забелязала някой да я е докосвал. Останалото е загадка. Смятате ли, че кръгът се стеснява, шефе? Искам да кажа, до четирима души — тези, най-близко до нея?

— Изкушавам се да си го помисля. Но те пък са били на ръка разстояние. Не мога да ги изключа на този етап.

— Дори и нещастната дрогирана Фелисити?

— Дори и нея. Как обясни на дъщерята на Гамлин защо я питаш за чантата ѝ?

— Не се наложи. Достатъчно умна е, нищо че дава вид на глупачка.

— Как гледа на всичко това?

— Изплашена е до смърт. Започна да се вайка и така нататък. — Трой се опита да имитира разтревоженото момиче, но нещо не се получи и Барнаби се усмихна.

В този момент в кабинета влезе полицай Одри Брайърли и подаде две черно-бели снимки.

— Нося ви поръчаните снимки, сър.

Барнаби отправи укорен поглед към сержанта.

— Извинявайте, шефе.

— Нали се разбрахме?

— За последен път. — Трой взе снимките и попита има ли шанс да получи кафе.

— Заета съм.

— Нека бъдат две, Одри.

— *Веднага, сър.*

„Веднага, сър, промърмори Трой мислено. Само почакай да получи по-висок чин. Ще подскачаш час по час.“

Барнаби все още четеше бележките на своя подчинен, когато усети, че той стои пред бюрото му. Подразнен, задето онзи мълчи пред него, вдигна очи. Видя преbledнялото от задоволство лице на младия мъж, който постави снимките пред своя началник. Барнаби дори не погледна отпечатъците. Изражението на Трой говореше достатъчно.

— Оказа се прав, така ли?

Това си беше лична победа на Трой. Никой не можеше да му я отнеме. Бе изказал предположение, изтърпя и студения душ, с който го поляха, а сега се оказа, че не е било напразно.

Най-накрая Барнаби вдигна снимките на Албърт Кранли. Видя късо подстригана затворническа глава, обрасла брадичка, стиснати устни. Заслепени от светкавицата, зениците му бяха малки като точки, а дали не беше резултат на дългогодишни старания да се прикрива? Разликата с благата усмивка и сребристите кичури на мъдреца от Ложата на Златния ветрогон бе огромна. И въпреки всичко нямаше съмнение, че това е едно и също лице.

Тази нощ Джанет спа в стаята на Трикси. Заровила лице във възглавницата, вдишваше последните следи от парфюма на своята

любимка.

Събуди се обляна в студена пот от кошмара, който сънува. Разхождаше се в старо гробище и без да иска, се препъна в покрит с трева надгробен камък. Наведе се да разчете надписа и видя рождената дата на покойника — съвпаднаше с нейната. Датата на смъртта бе обрасла с мъх. Започна да чегърта с нокти меката кадифена растителност, за да види изсечените отдолу цифри. Неусетно твърдата повърхност на камъка започна да омеква, да става хлъзгава и да пулсира едва забележимо под пръстите ѝ. След време започна да се движи и Джанет отстъпи ужасена.

Стана от леглото и посегна за дрехите си, метнати върху близкия стол, тапициран със зелена дамаска. Опитва се да прогони от мислите си неприятните образи, очевидно плод на фантазията ѝ. Докато вдигаше ципа на грубите панталони, си спомни как Трикси ѝ се присмиваше, че с тези панталони е напълно в крак с модата.

Закопча и закачения на копринен конец тънък часовник, принадлежал някога на нейна пралеля. Прибра се в стаята си, за да наплиска лицето си с вода. После грабна гребена и с ожесточение започна да разресва оплетените кичури на косата си, без дори да се поглежда в огледалото. Не можеше да помисли за храна. Откакто Трикси замина, Джанет не беше хапвала почти нищо. Но сега устата ѝ беше пресъхнала и с удоволствие щеше да изпие чаша чай.

Докато отиваше към кухнята, долови миризма на препечен хляб. Завари Хедър на масата да яде овесени ядки, с книга пред себе си: „Тайните обиталища на елфи, фавни и феи“. Щом я видя на вратата, Хедър затвори книгата.

— Алоа, върви в мир — поздрави я Хедър.

— Току-що влизам, няма да си тръгна скоро.

— Ще ти донеса чаша чай.

— Мога да си взема и сама.

— Разбира се, че можеш — отговори жената, без да се обижда от грубия тон. — А една препечена филийка?

— Не, благодаря.

— Добре. Напоследък си доста напрегната, Джан. Добре би било да поговорим за техниката „Аз съм добре, ти си добре“.

— Честно казано, Хедър, отдавна ми се иска да ти обърна внимание, че ти си всичко друго, но не и „добре“. При това не си и

никаква лечителка. Всичко е плод на болното ти въображение. За твоите години си твърде дебела и твърде досадна.

— Липсва ти Трикси, нали?

— Я млъкни!

Джанет избяга от кухнята. Спусна се навън през задната врата и продължи в градината. Спря да тича едва когато стигна няколкото плодни дръвчета, които членовете на комуната наричаха овощна градина. Атмосферата тук, топлият въздух и свежестта на зелената сякаш се присмиваха на тъгата ѝ. Думи като „обич“, „светлина и покой“ се забиваха като шишове в тялото ѝ.

„Непоносимо ми е да остана повече тук, мислеше си тя. Трябва да си тръгна. Няма да търся друга комуна.“ Очевидно не съм способна да живея в група. Вече няколко пъти беше опитвала и все не се получаваше. На някои места бе по-добре, отколкото на други. Навсякъде, също като в „Златния ветрогон“, предлагаша обич, а в замяна изискваха единствено подчинение. Какво не беше опитвала и след сравнително спокоен ден, тя оставаше вечер самотна и тъжна. Даваше си сметка, че подобно люлеене на чувствата не е никак здравословно.

Очевидно не успяваше да се спогоди с никого от боговете и религиите. Заключението беше тъжно, но как да избяга от подобни констатации.

В този момент забеляза пакета с дневната поща, пъхнат под вратата в оградата. Този път опаковката бе светлобежова. Скочи и отида да го прибере. Изсипа съдържанието на земята. Веднага забеляза дългия син плик. Без дори да прочете получателя, знаеше чудесно, че е адресиран до Трикси. Провери останалите писма. За нея нямаше нищо. Натика писмата в пощенската опаковка и закрачи към къщата.

Хвърли пратката на масата в преддверието и се качи в стаята си.

В кухнята Хедър наливаше чай за всички. Отдавна се разделиха с практиката да се събират в трапезарията. Отсъствието на обединителния им център доведе до, общо взето, разпадане на реда в комуната. Членовете ѝ се хранеха, когато огладнееха, често пъти хапваха нещо и на крак. Задълженията не се спазваха като преди. Пералното помещение беше пълно с дрехи, които чакаха да бъдат

прострени, отчаяният звън на хлопатара на Калипсо показваше, че козата често остава гладна.

Хедър подаваше огромния буркан с мед на всички и продължаваше тъжния си разказ за грубостта на Джанет, но внимаваше в думите ѝ да няма и следа от критичност.

— Видях колко е разстроена и се опитах да разбера причината. Само така мога да ѝ предложа позитивното зърно. Вместо това тя се обърна срещу мен. — Докато разбъркваше меда в чашата на съпруга си, очите ѝ се напълниха със сълзи. Той я пое с благодарност и стисна съчувствено пръстите ѝ. Тази сутрин носът му, макар и все още подут, започна да губи драматичната си червенина. Добре заздравяваха и малките порезни рани.

— Вероятно се тревожи за Трикси — отбеляза Мей.

— Естествено — съгласи се Хедър. — Разбирам я.

Поне се опитвам да я разбера. Проблемът е, че винаги съм досадно нормална. Но когато каза, че не съм никаква лечителка...

— Не си лечителка ли? — Кракът на Кей едва не се изхлузи от стойката, на която бе опрян.

— Не вярвам Джанет да е искала бъде груба — обади се и Арно. — Всички в момента сме доста напрегнати. Аз например много се тревожа за Тим.

Момчето наистина се беше променило драматично, и то не към добро. Пускаше в стаята си само Арно. През останалото време я държеше заключена. Не позволяваше на Арно дори да дръпне завесите на прозорците му. Очите му бяха подути и покрити с жълти гурели. Когато Арно се бе опитал да смени калъфката на възглавницата му, се наложило да откопчи пръстите на момчето един по един, като през цялото време му говорел тихо и спокойно.

— Никой няма да ти навреди, момчето ми. Защо не ми кажеш от какво те е страх. Виж, в стаята няма никой друг. — Милвал челото му, говорейки: — Знаеш, че на него там горе няма да му хареса, ако те види в това състояние.

След това му обяснил, че сега двамата с Мей са собственици на къщата и те ще се грижат винаги за него.

— Дали пък да не се обърнем към някого от болницата за съвет относно състоянието на Тим? — попита Мей.

Кен и Хедър се спогледаха стъписани. Никой от тях не очакваше да чуе подобна еретична мисъл под този покрив, при положение че разполагат с толкова мощни енергийни източници. Вестта за тежкото заболяване на Учителя вчера ги съсипа. Не можеха да повярват, че той е обърнал гръб на техните средства и е потърсил помощ от традиционната медицина.

— Ще се почувства предаден за пореден път — каза Арно, колкото и да не му се искаше да противоречи на своята любима.

— Разбирам те. Аз самата не обичам да търся помощ от лекарите. Ох, защо Учителя не е тук сега?

— Той ще се прероди отново, Мей — обади се Кен.

Никой не изпита кой знае каква утеха от това обещание.

По същото време точно над главите им Джанет се бе свила върху тясната седалка пред прозореца на стаята си. Все още не бе отворила плика — въртеше го с разтреперани пръсти. Клеймото беше от град Слоу. Почеркът бе на мъж, макар и някак неуверен. Дали пък не грешеше? Все едно, очевидно си бяха близки — иначе защо ще си пишат толкова често? Тъкмо тази близост създаваше увереността, че човекът може би знае нещо повече за местонахождението на Трикси в момента.

Понечи да разпечата писмото, но спря. Ами ако след като са така близки, човекът не е написал адреса си? В такъв случай напразно нарушаваше личното пространство на Трикси. Нямахме смисъл да го прави, ако не открие адрес, на който да я потърси, за да се опита да я убеди да се върне. Искрено вярваше, че няма да чете текста. Престраши се и разпечата плика. Оттам извади един-единствен лист.

„Скъпа моя Трикс,
Няма да повярваш, но Хеда си замина. Истина е.
Звънни ми или направо ела.
С обич!

В“

Джанет захлупи листа върху коленете си.

Значи затова избяга Трикси. Заради този В.! А нали този В. я беше малтретирал и докарал до състоянието, в което тя се появи преди време в Господарската къща. Цялото ѝ лице беше в синини, по врата и челюстта ѝ се виждаха следи от нечии нокти. Постоя така, докато се успокои, и пак обърна листа. Най-отдолу забеляза едно лаконично „Севънтийн Уотърхаус“. Вероятно мястото се намира в Слоу, но нямаше нито улица, нито каквото и да е, което обикновено се смята за адрес. Вероятно в пощенската станция щяха да я ориентират.

Насили се да прочете и препрочете писмото още няколко пъти, водена от убеждението, че когато емоциите утихнат в съзнанието ѝ, все ще се оформи някакъв смисъл, ако имаше такъв. Защо например трябваше да приеме, че „В.“ е инициал на мъж? Или пък какво като писмото завършваше със „С обич“. Всеки завършва така писмата си, все едно дали пише на близък или на не толкова близък човек. А и освен това как не се сети по-рано? Трикси бе заминала, преди да пристигне писмото. Двете събития не се свързваха по никакъв начин. Едно обаче беше ясно, дори този или тази В. да не е подслонил Трикси, щеше да има някаква представа къде може да бъде открита. Значи следващата стъпка е да се свърже с пощенския клон в Слоу и да разбере подробности за адреса.

Набелязването на цел винаги я караше да се чувства по-добре. Стана и за своя изненада изпита глад. Взе си портокал от купата на масата и тръгна да търси телефон, около който не се навърта никой от обитателите на къщата.

— Къде е вестникът?

— Седнал съм върху него.

— Това е подло.

— Точно така.

Из кухнята на семейство Барнаби се носеше аромат на пържен бекон, примесен с уханието на току-що сварено кафе и на цъфналия пред прозореца жасмин.

— Очевидно няма да го четеш сега. Мислиш си за случая, върху който работите, нали, мамо?

— Да. — Джойс обръщаше парчетата бекон в тигана.

— И какво се оказа, кой е лошият?

— Не знам още.

— Изключено! Минаха цели три дни и още не знаете?

— Внимавай, момиче — предупреди Джойс дъщеря си. — Може да е едър, но действа бързо.

— Доста странна история е тази със „Златния ветрогон“. Танцуват ли голи на лунна светлина? Нали така правят вещиците?

— Това е комуна, а не сборище на вещици.

Не виждам разликата. С какво са облечени? С мъниста и източни материи?

— Малко или много.

— Не виждам как може да е по-малко от това.

Тостерът изхвърли поредната порция препечени филийки и Къли се изправи, прибирайки полите на огромния си луксозен халат, който си бе купила от магазин за дрехи втора употреба в Лондон само защото се бе видяла като Ана Каренина в него. Джойс все я предупреждаваше, че някой ден ще се спъне и ще си счупи главата. Къли взе филийките и докато ги мажеше, подхвърли:

— Разкажи ми нещо повече за тези хора.

— И защо ти е? — попита Барнаби.

— Някой ден може да получи такава роля.

Всичко при нея се свеждаше до театъра.

— Един контактува с енергийни източници, а жена му посещава Венера, когато не помага при прането или в някоя също толкова важна дейност.

— Няма да е зле да намине за малко и в нашата къща — обади се Джойс.

— Една от жените умее да разчита аури. Много се разтревожи за моята, за разлика от най-близките ми. Трябвало да хармонизирам лошото си настроение.

— Възможно ли е някой да вярва във всички тези неща?

— Вярват и са доволни от живота си, стига да не се сблъскат с външния свят.

— Престани да се правиш на многознайко — рече Джойс, взе кафето си от плота и седна на масата при тях. — Какво излиза, че някой от тези духовни хора е извършил убийство, така ли?

— Дори две.

— Сериозно? — Без да иска, Джойс сложи повече захар в кафето си, но реши да го пие, като внимаваше да не го разбърква. — Включваш ли и мъжа, който падна по стълбите и си счупи врата?

Барнаби остави вилицата си.

— Ти откъде знаеш?

— Ан ми каза. Ходихме да пием кафе малко след инцидента. Никой в селото не вярваше, че е нещастен случай. Много се разочароваха от заключението на следователя.

— Защо, по дяволите, не си ми...

— Казах ти още същата вечер.

— Не си спомням.

— Всяка вечер ти разказвам как е минал денят ми, но ти просто не ме слушаш.

Настъпи обичайната неприятна тишина след такава забележка, която впрочем не се чуваше за първи път в този дом.

За да потуши напрежението между родителите си, Къли се усмихна на баща си и продължи да пита:

— Великият бял вожд, онзи, когото прободоха с ножа, той ли е основната ти грижа?

— Определено. — Главният инспектор пое дълбоко дъх, за да разсее раздражението си. — Със снежнобяла коса, сладкодумен. Няма човек от групата, който да не го е обожавал.

— Според древните римляни добрият оратор обикновено е и добър човек.

— Ами. — Главният инспектор изплиска чая си, от който току-що бе отпил, и остави чашата на масата. — Нашият случай май не е този. Проучването ми доказва, че е лежал в затвора за измами. — Беше започнал да се пита как ли щяха да реагират последователите на Крейги, когато разберат тази малка подробност от миналото на своя духовен водач. От опит обаче знаеше, че щом някой предпочита да остане глух за фактите, нищо не е в състояние да го разубеди.

— Тръгвам. Тази сутрин трябва да взема Гавин. Морийн ще води бебето в клиниката на преглед и той е без кола. Ще се наложи да изслушам всички досадни подробности около развитието на Талиса Лиан.

— И ти беше същият — усмихна се Джойс.

— Аз ли?

— Носеше снимки на Къли и ги показваше и на съвършено непознати хора.

— Глупости. — Той хвърли поглед към дъщеря си и ѝ намигна. В отговор тя прие позата на филмова звезда пред камера — разтворени устни, потрепващи мигли, брадичка, подпряна на едната длан.

— Беше сладко дундесто създание — подхвърли той, преди да затвори вратата.

Филия препечен хляб прелетя над рамото му и се удари в рамката.

Беше вече в преддверието, когато чу гласа на дъщеря си:

— Да не забравиш за довечера, татко...

В интонацията на момичето долови отдавна забравен намек за детските ѝ години, когато бащите на повечето ѝ приятели присъстваха на всички тържества, представления и състезания, за разлика от нейния баща. Помнеше сълзите ѝ, своята вина, а и гнева, че са го накарали да се чувства виновен. Всичко това поставяше Джойс в позицията на неизменния буфер. Това изтощаваше жена му и от време на време тя избухваше. Двамата продължаваха да се обичат, но никак не им беше лесно.

Потърси ключовете за колата из джобовете си и се провикна:

— Довиждане!

— Какво ти става? — попита Джойс и седна. Обърна лице към единственото си дете, което вече се бе скрило зад вестника. — Недей да четеш вестник, когато ти говоря, Къли. — Протегна ръка и го дръпна.

— Стига да може, ще бъде тук. Знаеш го. Достатъчно много се самообвинява, за да го товариш с лошото си настроение. Не го притискай.

— На мен ми е по-лесно, така ли?

— Редно е да признаеш, че през последните три години ти не беше тук на рождения си ден. Миналото лято се опитахме да се свържем с теб, а ти беше заминала за Мароко.

— Сега е различно, защото става дума и за моя годещ. — Къли пусна вестника на пода. — Винаги си на негова страна.

Променила настроението си, и то за части от секундата, което изненадваше и очароваше, но и вбесяваше обожателите ѝ, тя се

усмихна лъчезарно, наведе се към лицето на майка си и ѝ лепна сърдечна целувка.

— Извинявам се. Съжалявам. Горката ми майка. Пак на топа на устата. — Завъртя се на пета и от прага на кухнята обяви: — Отивам да си взема душ.

— Какво ще правиш тази сутрин? — провикна се майка ѝ след нея с напразната надежда този момент на близост да продължи, но съзнавайки, че е отлетял безвъзвратно.

— Ще отида да видя бебето на Диърдри. — Огромните крака с лакирани в розово нокти вече трополяха нагоре по стълбите. — После имам среща с Нико пред спирката на метрото в Ъксбридж. — Към четири часа ще бъдем тук, за да ти помогнем.

Джойс си представи каква ще е тази помощ. Опита се да надвика шума на водните струи:

— Донесете нещо за ядене от „Сейнсбъри“. Вкъщи има само осем фаршировани с пикантен сос яйца.

— Добре.

Джойс се върна в кухнята и започна да разтребва съдовете от закуската, мислейки си, че двамата с Том все по-рядко са наясно кога дъщеря им играе роля и кога наистина е тя.

До обед оставаха още няколко часа, но вече беше толкова горещо, че едната страна от лицето на главния инспектор се охлаждаше от вентилатор, а по другата се стичаха вадички пот. Навсякъде се виждаха разтворени вестници, чиито първи страници изобилстваха с информации и снимки, свързани с убийството в Господарската къща.

Цяла сутрин служителите в полицията изслушваха по телефона „информации“ и дори „решения“ на случая. Един човек дори твърдеше, че духът на убития Артър Крейги му се явил с определено послание.

Но много от обажданията бяха от полицейските служби: Джордж Бълард съобщи, че Джим Картър е взимал метрадинозол — медикамент, действително напълно несъвместим с алкохола; Арно Гибс разреши на господни Клинч от адвокатската фирма, приела завещанието на Артър Крейги, да се обади и да съобщи какво съдържа

завещанието на Крейги; истинският Кристофър Уайнрайт, вече получил повишение в телевизионния център на Уайт Сити, потвърди напълно историята на Андрю Картър: познавали се от ученическите си години, през онзи ден наистина се срещнали и обядвали заедно. Нолийн, съседката на Андрю от Ърлс Корт, също потвърди, че в деня, когато чичо му е починал, са закусвали заедно. Барнаби не можеше да се похвали с някакъв успех относно информацията за връзките на Андрю с „Блекпулс Голдън Майл“, но негови колеги продължаваха да търсят.

За момента изобщо не виждаше връзка между двете убийства, колкото и да се изкушаваше да я търси. Придържайки се към фактите обаче, беше абсолютно сигурно, че Картър е направил някакво откритие („Анди, случи се нещо ужасно...“) и скоро след това е бил бутнат надолу по стълбите. Два месеца по-късно бе убит и Крейги. Не беше изключено Учителя да е имал някаква роля в първата смърт — госпожица Кътл не беше сигурна кой точно е прошепнал чутата от нея реплика за аутопсия. Ако предположим, че не е бил Крейги, дали пък той не беше открил нещо ужасно, станало причина за неговото ликвидиране.

В такъв случай причината едва ли беше наследството на Гамлин, защото Силви беше споделила с главния инспектор по време на първия им разговор, че е предложила на Учителя парите от своя попечителски фонд седмица преди рождения си ден — близо месец и половина след смъртта на Джим Картър. Увери го, че освен тях двамата никой друг не е знаел за парите. До появата на Гай в къщата, разбира се. Погледът на Барнаби неволно се спря на книгата пред него. Както обикновено, докато мислеше задълбочено, ръката му механично бе рисувала фигури върху листа отпред. Папрати, цветя, изящни растения. Този път къдравите листенца на орхидеята наистина се бяха получили добре.

Между фигурките видях и няколко пъти написани думите „попечителски“ и „фонд“, които като че ли държаха да напомнят за себе си. Незнайно защо, се подразни, сякаш не му беше ясно всичко, свързано с тези пари. Настойчивостта на момичето да се отърве от тях, престореният (поне по думите на Гай) отказ на Крейги да ги приеме.

Главният инспектор откъсна листа и го хвърли в кошчето за отпадъци. Двете думи обаче продължаваха да играят пред очите му. Дали пък не искаха да напомнят и за нещо друго, свързано с тях —

например „доверие“, „вяра“, „грижа“? Точно това, от което момичето е било лишено в живота си до момента на срещата си с Крейги. Или Крейги е убит от човек, който, откривайки истинската му същност под маската на благородство, се е почувствал измамен и предаден? А защо да не е жертва на някоя негова измама в миналото? Крейги трябва да е знаел кой е. В такъв случай бил ли е нащрек спрямо опасността, която представлява този човек?

Трой влезе в кабинета с доклада от лабораторията. Въпреки високата температура навън, сержантът, както винаги, бе с безукорно чисти и изгладени дрехи, ризата му — закопчана догоре и пристегнатата с вратовръзка с деликатна щампа. Подаде листовете и се извърна да включи портативния телевизор, за да чуе новините в единайсет.

В момента на екрана вървеше интервю с госпожица Томбс, служителката в пощата на Комптън Дандо. Жената нямаше какво да каже нито за случая Гамлин, нито за обитателите на Господарската къща.

Трой изключи апарата и извърна лице към началника си, който съзерцаваше с невярващ поглед листовете пред себе си. Очевидно нещо го беше изненадало. Сержантът приближи и взе доклада, за да го прочете. След няколко минути възкликна:

— Това е невъзможно! Изсмислили са си го!

— При науката не е възможно.

— Ще го проверим, нали?

— Разбира се.

— Какво ще правим, ако се окаже вярно?

— Нищо, връщаме се отначало. — Главният инспектор дърпаше ожесточено горните копчета на ризата си, сякаш не му достигаше въздух.

* * *

Фелисити беше станала и бе облякла дрехите, които Мей ѝ избра. Преди да ѝ обуе удобните пантофи, тя масажира с ароматно масло ходилата и глезените на жената. Кожата ѝ се видя суха като пергамент. Глезените ѝ не бяха по-дебели от китката на Мей.

— Ще трябва да те поохраним, мила — усмихна ѝ се тя. — Домашно приготвен хляб, плодове, зеленчуци.

— Не мога да ям хляб — с извинителен тон отбеляза крехката жена. — Много сте любезна наистина, но трябва да остана в досегашния си размер.

— И защо?

— Ами... — всички познати на госпожа Гамлин носеха дрехи с този размер и наддадяха ли малко, бързо тичаха в козметичните центрове, за да се освободят от придобитите килограми. — Не зная.

— Ще направим всичко възможно да ти помогнем да се съвземеш, Фелисити, но се налага и ти да помогнеш. Чака те дълга и упорита работа.

— Да, Мей, — съгласи се, но мисълта, че от нея се очаква някакво усилие, доста я плашеше. Откакто се помнеше, участието ѝ във всички събития около нея бе единствено финансово. Тук, явно, нямаше да е така и тя се ужасяваше.

— Засега ще се постарая да се храниш малко повече. Ще видим какво ще правим, когато поукрепнеш.

Жената протегна кокалести пръсти и Мей ги улови между топлите си, ухаещи на ароматни масла длани. Доближи тънката ръка до устните си и я целуна, Фелисити почувства как по вените ѝ потича топлина.

— Нали вече нямаш от онзи бял прах, който толкова цапа носата ти?

— Свърших го.

— Това е добре. Тялото, Фелисити, е храмът на безсмъртната ти душа. Не го забравяй. И не бива да го рушиш и нараняваш. Сега е време да вървя в кухнята, за да помогна на Джанет с обяда. Ще има чудесна супа и ти ще хапнеш от нея.

Мей не завари Джанет в кухнята въпреки обещанието, което момичето даде на закуска. Ето защо запретна ръкави и започна да реже зеленчуците. Замисли се какви подправки да сложи, за да изостри апетита на Фелисити. Спомни си за съветите на Брат Ателстан, според чиито твърдения шафранът „прави хората весели“. В книгата на уважавания мъдрец пишеше също, че дозата трябва да е подходяща. Даваше пример и с един норвежки мистик, който прекалил с

количеството и умрял, смеейки се. Мей се отказа и посегна към кутийката с дафинов лист.

Щом супата завря, тя я остави да къкри на тих огън и отиде да търси Джанет. Стаята ѝ беше празна. Видя бележка, подпряна на един том с произведенията на Паскал, прочете я и тръгна към телефона. След изчезването на Трикси изрично ѝ бяха предупредили да съобщават за всичко необичайно.

— В бележката ѝ, инспекторе, пише, че е почти сигурна къде ще открие Трикси; отива да я търси и ако не се върне до довечера... искам да кажа, Джанет ще се обади, за да ни събщи какво става... Няма защо. А вие как се чувствате? Как е момчето, с което дойдохте...

Връзката прекъсна и тя се запъти да събщи на останалите от комуната за новото развитие.

Джанет седеше до напечения от слънцето прозорец на автобуса. Беше сменила неизменните панталони с лятна рокля до глезените, в джоба, на която пъхна подробните инструкции как да стигне до „Севентъйн Уотърхаус“ — оказа се истинският и пълен адрес на жилищен блок. Нищо допълнително. От пощата ѝ го бяха казали. В джоба ѝ имаше малка торбичка със сушена лавандула — Хедър я пъхна в ръката ѝ при срещата им в преддверието.

— Нещо съвсем мъничко, Джан — бе казала доверително Хедър, — но ти го давам с цялата си любов.

Джанет слезе от задущия автобус на посочената в инструкциите спирка. И пое в указаната посока. Докато вървеше по тротоара, погледът ѝ попадна на витрината на магазин с красиви аксесоари. Особено ѝ хареса зелен шал, чийто етикет обаче беше обърнат и тя не можеше да види цената. Джанет си го представи върху русите къдрици на Трикси и ѝ се стори много подходящ и за млечния тен на лицето ѝ.

Влезе и попита колко струва — казаха ѝ космическата сума от сто и двайсет лири. Джанет написа чек, без да е много сигурна какви са крайните две цифри в последното сведение от банката. Опаковаха ѝ го в красива кутия с емблема на магазина.

Вече навън, тя си представи как Трикси отваря подаръка и по красивото ѝ лице се изписва задоволство. Заля я вълна на искрено щастие. Съмненията започнаха по-късно.

Всъщност Трикси винаги имаше нужда главно от пари. Какво ли ще си помисли, като разбере цената на скъпата вещ? Незнайно как, винаги уцелваше цената на стоката — плюс-минус пет лири. Дали пък да не върне шала? Щяха ли да го приемат в магазина? Тогава щеше да отиде с празни ръце в „Севънтийн Уотърхаус“. Не е ли по-добре да купи нещо, което наистина ще влезе в работа? Нещо за ядене или за пиене например?

Огледа се на отсрещния тротоар и видя магазин за хранителни стоки. Оттам излезе натоварена с торби, претърпкани с вкусни, отдавна забравени деликатеси и с олекнала с още петдесетина лири банкова сметка. Пак извади инструкциите.

Тръгна в указаната посока и с всяка измината пресечка навлизаше във все по-запуснат и мръсен квартал. Сградите, край които минаваше, ѝ се виждаха все по-празни и необитаеми. Никой не се показваше по прозорците, в дворовете нямаше никакво пране. Вярно, кофите за боклук бяха препълнени и от тях се носеше забележителна воня. Очевидно отдавна никой не ги беше изпразвал.

В една от пресечките забеляза изненадващо оживление. В дъното на улицата стояха група младежи на мотоциклети. При появяването ѝ те засвиркаха и задюдюкаха. Мина ѝ през ум да ги попита как да стигне до „Севънтийп Уотърхаус“, но бързо се отказа. Само след минута мотоциклетите вдигнаха пушилка около нея и профучаха толкова близо до ръката ѝ, че тя неволно изпусна някои от торбите. Това предизвика огромно веселие в групата, която бързо изчезна от погледа ѝ. Отново настъпи изнервяща тишина.

Почти беше загубила надежда, че ще намери сградата, когато я видя пред себе си. Пусна торбите на земята, за да си почине и да ги нареди по-добре. Кутията с шала пъкна под мишница, за да ѝ е подръка. Огледа се за някакъв надпис на звънците или на пощенските кутии в преддверието, но драсканиците не ѝ помогнаха и тя реши да се изкачи по етажите на няколкото входа на въпросната сграда. Вдигна торбите и пое нагоре. Гърбът я болеше, торбите се удряха в прасците ѝ, кутията под мишницата се впиваше в тялото ѝ. Някъде между етажите едва не стъпи в купчина човешки екскременти — така се стресна при опита си да ги прескочи, че разпери ръце да запази равновесие и кутията с безценния шал се изплъзна и полетя надолу в отвора на стълбището. Разстроена до сълзи, тя изкачи оставащите

няколко стъпала и се стовари тежко на площадката. Не можеше да се изкачва повече. Поне не с всичките тези торби. Дали да не ги остави на стълбите и когато се срещне с Трикси, да се върнат да ги приберат?

Огледа се и забеляза встрани от стълбищната площадката арка към нещо, подобно на балконче. Изправи се и затътри торбите в отдалечения му край. Не щеш ли, от прозореца с изглед към балкончето срещу нея изскочи едрата глава на немска овчарка, която лаеше яростно. Джанет отскочи настрани и изпищя.

Викът ѝ накара събралите се пред входа на кооперацията момчета с мотоциклетите, които срещна преди малко, да вдигнат глави. Погледнати отгоре, ѝ заприличаха на ярко обагрени насекоми.

Тя продължи да се изкачва, доволна, че вече може да разчита на опората на перилата. Докато стигна четвъртия етаж, торбите ѝ изчезнаха. На петия чу как мотоциклетите се отдалечават. Погледна през прозореца на стълбището: между колелата на мотоциклетите се въртяха краищата на зеления копринен шал.

Трикси се прилепи по-плътно до кокалестия гръб на своя любим. Докато през последните двацет и четири часа се прегръщаха и любеха, и заспиваха, и отново се прегръщаха, тя подскочаше неспокойно при всеки шум отвън. Продължаваше да се страхува да не би онова чудовище, жена му, да се прибере внезапно.

Когато ги завари последният път, заключи Виктор в банята и се нахвърли върху Трикси. Изхвърли я насинена и кървяща навън, отключи съпруга си и го смаза от бой. Едро женище беше тази Хеда.

Няколко дни прекара при сестра си. Тогава случайно забеляза обява за сбирки, организирани от Ложата на Златния ветрогон в Комптън Дандо. Замина при тях и остана. Звънеше често по телефона на Виктор, но чуеше ли гласа на Хеда, затваряше. Беше му съобщила местонахождението си и така той знаеше къде да ѝ пише от време на време.

В стаята бе душно и миришеше на останалата от снощи храна. Вчера отпразнуваха заминаването на Хеда с някакъв професионален борец. Наоколо нямаше никакви нейни вещи. Значи може би наистина се бяха отгървали. Въпреки всичко Виктор продължаваше да нервничи и да подскача при всеки шум отвън.

След няколко изпити бири Трикси най-неочаквано попита:

— Какво ще кажеш, ако ти кажа, че съм убила човек?

— Красиво малко коте като теб! — възкликна той, взе я на коленете си и започна да я гъделичка.

А Трикси си мислеше как, ако Хеда се появи, ще ѝ го каже и тя непременно ще прочете в очите ѝ, че е вярно.

На балкончето на стълбището се разнесоха нечии стъпки. Виктор скочи неспокойно.

— Няма нищо — рече Трикси, макар сърцето ѝ да ускори ударите си. — Само си мълчи.

Двамата се прегърнаха и се спотаиха под завивката. Стъпките бяха твърде леки — досетиха се, че едва ли е Хеда. Вероятно беше някой от служителите на общината, която раздаваше тези жилища. Или някой перверзник.

Капакът на пощенската кутия на вратата изтрополя. Трикси се изкиска в шепа.

— Шш-т — прошепна едва чуто Виктор. Не смееха да мръднат. — Какво ще правим? — попита след малко той.

— Нищо. Ще си отидат.

И наистина, след още няколко почуквания стъпките отвън се отдалечиха.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерната групова медитация на терасата се провали. Седяха на обща рогозка, ала всеки бе вгълбен в собствените си тревоги. Подхванаха тъжен разговор за погребението на Учителя. Смятаха, че колкото по-скоро го направят, толкова по-добре. Единодушно приеха да го кремират.

— Ще разпръснем праха му високо във въздуха под лъчите на слънцето — обясни идеята си Мей. — Няма по-подходящо място за светъл и ведър дух като неговия.

— Струва ми се много подходящо — обади се Кен.

Двамата с Хедър поглеждаха със страхопочитание към наследниците. Както всички останали, и вчера те изразиха и изненадата, и радостта си от вестта, че Мей и Арно получават имението и къщата. След номера с журналистката и фотографа обаче не бяха сигурни доколко другите продължават да им вярват. В момента се усмихваха по-скоро като хора, обули тесни обувки.

От вътрешността на къщата се разнесе телефонен звън.

— Ще видя кой е — бързо скочи Хедър.

Един по един всички се надигнаха. Мей — за да приготви настойка от успокоителни билки за Фелисити, Суами — да дои Калипсо; Крис понечи да я последва, но бе внимателно отклонен и се прибра в къщата начумерен. Хедър се върна — каза, че някой бил сбъркал номера, и помоли Арно да ѝ помогне да приготвят Кен за разходка. Бяха му препоръчали да се движи. Понеже пред портата на градината нямаше журналисти, тя предложи да отидат до селото.

Арно ги изпрати с поглед. Още чуваше мърморенето на Кен колко далече било селото. Прибра се вътре, за да измие съдовете от вечеря. От една страна, се сърдеше на съпрузите заради глупавото им държане миналия ден, от друга — поради състоянието на духа си в момента предпочиташе да е сам. Щом чу завещанието на Учителя, го обзе особено неспокойствие или по-скоро увереност. Чувстваше се избран!

Сутринта се събуди спокоен и щастлив, ала в следващия миг го завладя до смърт страшна мисъл. Същевременно обзелата го енергия му позволи да свърши не само своите задължения, но отхвърли работата и на половината от членовете на комуната. И все пак физическата активност не се оказа решение. Мислите му вряха в главата. Страстната му любов към Мей започваше да го обсебва, а формалното им свързване посредством завещанието на Учителя насочи мечтите му в определена посока. През деня се откриха няколко възможности да осъществи замисъла си, но все не му се виждаха достатъчно подходящи. По едно време си спомни страстта на Мей към синия цвят; обиколи градината и обра всички сини цветя. Натопи ги в кофа под умивалника.

Работата бе там, че не можеше да се самозалъгва повече — привързаността му към нея не беше чисто платонична. Беше невъзможно да продължи да я обожава само отдалеч. Искаше нещо повече.

— Божичко! — възкликна той, останал насаме. — Какво животно съм!

Опита се да потисне зова на плътта. Душовете му станаха постудени. Започна да търси разумни аргументи колко по-добре е да запази чувствата си несподелени. Всичко това вършеше работа до днешния ден. Ала вече виждаше благоприятни знаци за себе си. Оставаше само да се престраши. Колко му беше да промълви онези три малки думи.

Изми и подсуши съдовете; започна да ги прибира. Съвсем неволно попадна на бутилката с бренди в шкафа. Без да има нещо конкретно предвид, Арно надигна бутилката. Видя му се твърде голяма и твърде пълна.

Течността опари гърлото му, дори се закашля, но се почувства неочаквано добре само от една малка глътка. Помисли си, че от още една ще му стане още по-добре. И не се излъга. Напрежението в тялото му отстъпи място на спокойствие. Реши се и на трета глътка. Наложил се да приседне, защото краката му се подкосиха.

И в този момент чу челото й.

Свиреше мелодиите, отговарящи на чакрите — поне така му беше обяснила веднъж. Възможно ли е, питаше се често той, човек да предаде с музика усещането за различните цветове? Изправи се,

подпирайки се на ръба на умивалника; стараше се да не изпусне нито един тон.

Обзе го чиста радост и увереност. Сякаш цялата сила, необходима му да подкрепя и нея, и себе си не само сега, но и през идните години, се събра в гърдите му. Вместо да се почувства натежал или потиснат от новото усещане, Арно изпита лекота, все едно е готов да полети. Вече не се съмняваше — тя щеше да е негова. Знаеше го!

Вдъхновен, измъкна кофата с цветята. Огледа се с какво да ги завърже. Не съзря нищо по-подходящо наблизо и грабна тънка кърпа. Понесе се към стълбището. Завари Мей наведена над инструмента, опряла лице в лъскавата му повърхност. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Арно спря на прага онемял. Сърцето му щеше да се пръсне от състрадание. Напълно забравил за какво е дошъл, стоеше неподвижно, а потънала в скръбта си, Мей не го забеляза. Той събра кураж и пристъпи. Едва тогава тя го видя.

— Арно, Учителя ми липсва страшно много.

Това му беше достатъчно. Освободен от смущението, отново събра смелост. Прегърна я и от устата му потече отприщан порой от слова.

После нещата се усложниха малко. Мей се изправи, по лицето ѝ бе изписано по-скоро смущение, отколкото тревога или уплаха. Арно, до момента обгръщащ раменете ѝ с ръце, се свлече.

Наближаваше седем часът. Барнаби седеше, стиснал главата си с ръце — мозъкът му гъмжеше от факти, часове, образи и въпроси, на които търсеше отговор. Коя от следите ще го отведе към изясняване на случая? А ако още не е стигнал до нея? Чудеше се как ще си намери място в главата му дори ако се появи. Множество от събраните факти вероятно нямат връзка с престъплението. Как обаче да ги отсее, питаше се той.

Трой седеше срещу него и все по-често си поглеждаше часовника.

— Нали днес е рожденият ден на Къли? — обади се той. — Няма ли да има тържество?

— Ще има. В съвсем тесен кръг. Днес ще обяви и годеща си.

— Така ли? И какъв е избраникът?

— Актър.

— Охо! Значи ще го гледаме по телевизията.

Барнаби не отговори. Погледът му не се откъсваше от купчината със свидетелските показания. Най-отгоре бе това на Гамлин. Дали някъде сред тези листове не се крие реплика или наблюдение, които можеха да се изтълкуват по-различно?

В очите на Трой се четеше съчувствие към главния инспектор.

— Не ви ли се струва, че с оповестяване на завещанието Гибс и госпожица Кътл имат изгледи да се превърнат от свидетели в заподозрени? Такова имение с огромната сграда, с прилежащите земи, да не говорим за козата, е сериозен мотив. Е, изглеждат истински идеалисти, но...

— Няма невинни идеалисти — отсече Барнаби. — На такива хора се дължат половината от неприятностите. Ето, прочети това — и той подаде на сержанта листа с показанията на милионера. — Гамлин ни съобщава нещо, което не чухме от никой друг.

Трой прочете всичко от началото до края и върна листа.

— Не го открий.

— Прочети го отново.

Трой го изчете от край до край.

— Пак същото — въздъхна той. — А и толкова ли е важно?

— Позволява нещата да се тълкуват от друг ъгъл. Подобен подход никога не е излишен.

— Прав сте. А не искате ли да тръгвате вече?

— Няма да е зле. — Главният инспектор стана. — Не съм се отказал от намерението пак да говорим с онова малоумно момче. Защо ли толкова много държеше да ни убеди, че смъртта на Картър е нещастен случай? И от какво се страхува? Гибс определено се стараеше да ни разубеди и да не разпитваме. Ще викнем някой друг от комуната да ни помогне при разговора.

— За колко часа е обявено тържеството у вас?

— Седем и половина.

— Приятно прекарване.

Инспекторът се изправи бавно, изключи монитора на бюрото си и запристъпва от крак на крак.

Трой не го разбираше. Да се мотаеш в кабинета в деня на двайсет и първия рожден ден на дъщеря си.

— Ще поостана още малко — обади се сержантът. — И без това изпуснах банята на бебето, няма закъде да бързам.

— Благодаря ти, Гавин. Не ми се вярва тази вечер да има някакво развитие. А и винаги могат да ме намерят у дома. Все едно, благодаря ти.

След като шефът му затвори вратата на кабинета, Трой постоя още половин час зад бюрото. Сетне му доскуча и реши да отиде да хапне в кафенето на управлението. Инструктира дежурния какво да каже, ако жена му се обади. Появеше ли се нова информация, свързана със „Златния ветрогон“, щеше да го изчака на бюрото. Не че беше много гладен, но в кафенето имаше нова келнерка, а отзивите за нея бяха любопитни.

Хапна спагети, пържени картофи, поръча си и сладкиш, изпи цели две чаши чай, изпуши дори една цигара. Всичко това отне доста време, за което после той горчиво съжаляваше. Но откъде да знае, че ще коства един човешки живот.

Барнаби пристигна у дома точно в седем и половина. Посрещна го новината, че празникът няма да е двоен, а троен. Оказа се, че Николас, последен курс студент в „Сентръл Скул ъф Спийч енд Драма“, е спечелил така мечтания медал „Гилгуд“ за ролята си на Едип цар.

Естествено, младежът бе на върха на щастието си.

Двамата с Къли говореха един през друг, смееха с повод и без повод, споменаваха хора, чиито имена не означаваха нищо за родителите ѝ. После отново се смееха. Къли — с красивия си отработен глас, който звучеше като звън на медни звънчета, а Николас — с мъжествен, кадифен.

Междувременно Джойс внасяше и изнасяше блюда и чинии. По едно време в кухнята забеляза Том зад гърба си и му подаде пълна табла.

— Ето, скъпи, занеси това. И се опитай да кажеш нещо.

— Моля?

— Помъчи се да се включиш в разговора.

— Слушам.

— Не е вярно.

— Те дори не ни забелязват. Ако с теб останем в кухнята, изобщо няма да им направи впечатление.

— Не ме предизвиквай. — Тя чудесно знаеше, че актьорите винаги забелязват, когато публиката се е оттеглила. Занесе виното и Къли напълни чашите.

— Какъв късмет е за трупата, че ще те вземат — довърши тя започнат разговор.

— Не ме идеализирай — скромно помоли Ник.

— И така, за вас двамата — проехтя спокойният и категоричен глас на Том Барнаби.

Къли изпъна комично лице и вдигна чаша.

— За бъдещите ви успехи на сцената и извън нея.

Всички отпиха. Къли се изправи и целуна майка си по главата, наведе се и целуна бузата на баща си.

— Благодаря ти, мамо, и на теб, татко. — След тези думи седна.

Николас хвана тънките ѝ пръсти и ги поднесе към устните си.

— Никак не ми се иска да съм извън Лондон твърде дълго.

— За Бога, Николас — обади се Джойс, — та ти имаш нужда и от малко опит. Току-що завърши обучението си.

— Всъщност, иска ми се да се отдалеча малко от театъра на словото и да се позанимавам с изкуството на пантомимата. Мислил съм дори за циркова кариера. Ще бъде вълнуващо.

— Ще трябва да отидеш в Испания. Там са най-добрите мимове — намеси се Къли. — Или във Франция.

— Един от моите заподозрени е работил в цирк в Испания — обади се Том. — Бил е укротител на лъвовете.

— Имал ли е успех?

— В деня, когато се сгодихме, гледахме пантомима — намеси се Джойс. — Спомняш ли си, Том? В „Савил“.

— Помня, естествено. Преди това вечеряхме в „Мон плезир“. Представлението беше на Марсел Марсо.

— Бил страхотен.

— Така си беше. Напълни сцената с хора от публиката, разговаряше с тях, танцуваше с тях.

— Стига бе! — Къли и Николас спряха да се хранят и гледаха със зяпнала уста.

— Най-вълнуващият етюд бе с майстора на маски — подхвана Джойс. — Имаше цял куп маски, въображаеми, естествено, и ги сменяше една след друга. Лицето на самия Марсо бе много хубаво, с правилни черти и страхотно гъвкаво, направо като гумено. Всички маски бяха различни. Сменяше ги бързо и лицето му се променяше мигновено. Последната бе на трагедията. Невероятно изигра старанието си да я свали, но тя не се отлепваше. Публиката виждаше какъв ужас изпитва той, че ще остане с нея до края на живота си.

След драматичния разказ на Джойс в стаята настъпи пълно мълчание. Къли и Николас седяха вцепенени. Барнаби чертаеше линии по покривката с вилицата си.

— Как бих искал да видя такова представление — въздъхна Ник.

— Той продължи да дава представления, но все не се накахме да отидем, нали, Том?

Въпросът ѝ срещна продължително мълчание. Къли размаха няколко пъти ръце пред очите на баща си. Николас се засмя тихичко.

— Внимавай — предупреди го Къли. — В тази къща е забранено да се подиграваш на полицията.

— Том, да не ти е зле? — разтревожи се Джойс. — Пребледнял си.

Тримата се изплашиха не на шега.

Най-накрая, доловил тревогата им, Барнаби тръсна глава и се усмихна.

— Добре съм. Извинявайте, нещо се бях замислил. Наистина.

— Не може да си добре, вече започваш да си говориш сам.

— Знаеш ли, за сребърната ни сватба трябва да отидем в „Мон плезир“. Ще отидем всички.

— Ще донеса сладоледа — обяви Джойс. — Това вече ще те развесели.

Иззвъня телефонът. Чу се тътрене на стол и когато надникна от кухнята, тя видя, че неговото място е празно.

Докато колата се носеше в нощта, двамата мъже обсъждаха новополучената информация.

Сякаш щеше да потвърди подозренията, обзели го по време на вечерята в дома му.

Вече приближаваха и той намали или по-скоро престана да натиска педала на газта. Портата на парка беше широко отворена и с изключение на светлината в един от прозорците на приземния етаж цялата сграда тънеше в мрак. Бусът не се виждаше. Щом полицейската кола попадна в обсега на входа на сградата, халогенната лампа светна и всичко се обля в бяла светлина.

Без да се бавят, главният инспектор и сержантът слязоха от колата и Барнаби потропа силно по вратата. Не последва никакъв отговор. Инспекторът натисна дръжката. Не беше заключено и той прекрачи прага. Зад него Трой само повдигна вежди, защото началникът му току-що наруши правилата.

— Ало! — провикна се Барнаби високо в преддверието. Къщата изглеждаше безлюдна.

— Нещо не ми харесва, шефе.

— Изключено е всички да са се изнесли с буса, а и фолксвагенът е тук.

— Чувате ли? — Трой извърна лице нагоре.

— Нищо не чувам. Какво има?

— Сякаш нещо се влачи там, горе.

Точно над главите им се разнесе остро стържене, последвано от удар и силен вик.

— На покрива! — Трой се спусна навън, Барнаби го следваше по-бавно. Двата мъже се отдалечиха от входа, за да виждат достатъчно добре целия покрив. Не забелязаха жива душа.

— Сигурно е от другата страна. Зад комините. Ще обиколя...

— Не, чакай! Виж... В сянката.

В най-тъмната страна покрива, на самия ръб се бореха две фигури. Едната се подхлъзна и всеки миг щеше да падне. Барнаби зърна проблясването на метален предмет.

— Господи, той има железен прът.

— Как можем да стигнем горе?

— Вероятно има стълбище. Провери на втория етаж. Аз ще проверя на долния.

— Какво ще кажете да опрем стълба?

И двамата вече тичаха към входа.

— Ще отнеме много време. Дори не знаем къде да я търсим.

Вътре Барнаби чу, че над главата му се води борба. Последва силен пукот и инспекторът вдигна глава нагоре. Усети как кръвта се отдръпва от лицето му. Сержантът отскочи тъкмо навреме, за да не го затисне падащото през стъклата на витража тяло. Сред множество натрошени разноцветни стъкла надолу летеше красива руса глава.

Събраха се в кухнята. Хедър приготви пълен чайник силен чай, но не всички пиха от него. Двамата полицаи и Мей отказаха. Току-що бе измила и почистила лицето на Андрю и сега мажеше с лековит балсам скулите и разцепената му устна. Той мръщеше лице и същевременно отпиваше от чая. От време на време хвърляше поглед към Суами, сякаш я подканяше да прояви поне малко съчувствие.

Мей, Суами и Арно дотичаха секунди след като Тим падна през витража. Видяла съзвездието Орион, Суами спря колата едва ли не на терасата пред вратата.

— Тим... — извика тя, коленичейки до главата на момчето.

— Нищо не можете да направите вече, госпожице. — Трой се опитваше да я вдигне от пода, докато шефът му викаше линейка. — Не пипайте това — възпря я сержантът, когато тя посегна към железния прът.

— Но как стана? — Тя погледна нагоре към дупката във витража. — Оттам ли падна? Какво е правил на покрива?

В този момент Андрю се бе появил на втория етаж с разкъсани джинси и риза и разкъравено лице. Дишаше накъсано и със затруднение, но не спираше да си мърмори. Постепенно присъстващите различиха някои от думите.

— Да ме убие... Искаше да ме убие...

Половин час по-късно Барнаби повтори чулото, но вече във вид на въпрос. Три пъти зададе въпроса си, преди да получи отговор.

— Как защо? Защото е разбрал истинската ми самоличност. — Думите, произнесени през подпухналите устни на Андрю, се разбираха трудно. Но така или иначе, всички схванаха основната идея. Напълно достатъчно, за да се стъписат.

— Какво искаш да кажеш, Кристофър? — първа се съвзе Мей, която вече бърше ръцете си в мека кърпа.

— Името ми не е Кристофър, а Андрю Картър. Джим Картър е мой чичо.

Любопитството прерасна в смайване. Въпросите заваляха като градушка. Няколко минути бяха нужни на главния инспектор, за да ги накара да млъкнат. Последен се укроти Кен — не спираше да пита какъв смисъл има да се представяш за някой друг.

Андрю им разказа за писмото, за лекарствата, които е взимал чичо му, за присъствието си на заседанието при изслушване на свидетелите — всичко.

— Усещах, че някой ме дебне — заключи той и погледна Барнаби. — Просто не знаех кой е. Снимката, за която ви казах при предишната ни среща, бе скрита под купчина ризи. Видях, че е преместена. Скоро след това дойде и първото нападение. Тежкото метално гюле, което бе бутнато от покрива, когато излизах от къщата. Тогава излъгах къде е паднало гюлето — Не на плочата, на която бе стъпила Мей, а на една плоча по-назад.

— Тогава не ми казахте нищо.

— Но аз ви казах, инспекторе — провикна се Мей. — Казах ви при първия ни разговор.

— Нещо не си спомням...

— Много добре си го спомням, настояхте да се придържам към въпроса ви в кой момент точно е паднало гюлето.

— Ааа, да.

— Не ми беше удобно да настоявам. Не допусках, че трябва да се придържам към определена процедура. По подобен начин ме отклонихте и във вашия кабинет.

Трой тайно се зарадва на смущението, видимо обзело началника му, още повече че самият той би се държал точно така по време на разпит на свидетели.

— Защо продължихте да криете самоличността си? — обърна се Барнаби към Андрю.

— Прецених, че ако продължавам да се правя на нищо неподозиращ, ще бъда в по-голяма безопасност.

— Нещо не ми се връзва. Защо го споделихте с мен?

— Защото започнахте да ми задавате въпроси, на които нямаше как да не отговоря.

— Как ще докажете, че случилото се не е случайно съвпадение?

— Веднага отидох на покрива. През всичките тези години металната топка е била закрепена на повече от половин метър от ръба. На всичкото отгоре между комините открих метален прът.

— Същият, който е използван и днес?

Андрю кимна унило. Изглеждаше наистина съкрушен.

— Прибрах го и го скрих в обора на Калипсо. Вчера още беше там. Тази вечер обаче го нямаше. Разбрах, че който го е взел, се готви да ме нападне. Оказа се, че това е Тим.

Членовете на комуната си размениха погледи на дълбока тъга.

— Не е бивало да го криеш, Кристофър. Голяма грешка.

— Вече трябва да го наричаш Андрю — напомни Хедър.

— Утре — добави Кен — ще вляза в контакт с Универсалния разум, за да му дадем ново астрално име.

— Нямах чувството, че ме грози кой знае каква заплаха. Оглеждах се, задавах въпроси, преглеждах стаята на Джим, но не откривах нищо.

— Значи ти си бил... Онази нощ?

— Да. Много съжалявам, ако съм те изплашил, Мей. Чух, че прозорецът ти се отваря, и затова избягах.

— Е, поне тази загадка се разплете. А другият ми въпрос, инспекторе... Онзи откъс от дочутия разговор. Излиза, че подозренията на Андрю не са неоснователни.

— За какъв разговор става дума? — Умората сякаш беше изчезнала от лицето на младия мъж. — Какъв разговор? Между кого и кого?

— Не е ясно кой е събеседникът, господин Картър — обади се Барнаби. — Но очевидно е имало тревога, да не би да бъде направена аутопсия на трупа.

— Знаех си.

— Недоумявам кой е искал да навреди на Джим — намеси се Суами. — Той беше толкова мил и внимателен човек.

— Според мен е заподозрял някаква нечестна игра тук — опита се да обясни Андрю.

— За никаква игра не може да става дума — обади се Кен. — Тук има единствено любов, светлина и покой.

— И лечение — допълни Хедър.

— Да не се увличаме — предложи Барнаби. — По-добре да обсъдим какво се случи тази вечер. Как започна всичко? Какво правехте на покрива?

— Бях в стаята си. Кен и Хедър отидоха до селото.

— Само да обясня — кракът на Кен трябва да се раздвижва системно — уточни грижовната съпруга.

— Сузи заведе Мей и Арно до болницата, защото той претърпя злополука.

„Господи, ужаси се Трой, ако тези тук преживеят и ден, без да се случи нещо, ще решат, че е дошъл краят на света“.

— Отидох в стаята си и се зачетох. Не бях виждал Тим от доста време насам. Както и останалите, между другото, с изключение на Арно. След около половин час някой ме извика.

— С кое име? — попита главният инспектор.

— С истинското. Андрю. Точно затова се изненадах. После чух, че вратата на стаята му се отваря, и излязох да проверя. Сега ми се струва доста глупава постъпка, но бях подозрителен към всичко. Видях към мен да идва Тим — с разчорлена коса, ококорени очи и с железния лост в ръка. Размахваше го. Над главата си. Доста се изплаших. Отстъпих назад. Моята стая е последната по коридора и се озовах съвсем близо до вратата към стълбището за покрива. Нямах голям избор — или нагоре по стълбите, или надолу през перилата.

Суами възкликна от уплаха.

— Горе на покрива също бях в капан, но и пътят ми надолу по стълбите беше препречен. В началото се опитах да се крия между комините. Докато ме следваше, той продължаваше да размахва лоста и изпочупи тухлите, които неволно удряше. Тогава си помислих, че ако изскубна лоста, ще му отнема предимството. Светването на халогенната лампа отвлече вниманието му. Посегнах към ръката му, сграбчих желязото и увиснах на него. Той, естествено, не искаше да го пусне. Започна да ритя. По-висок е от мен... Краката му са по-дълги и болката беше силна. Отказах се и отново минах на варианта криене зад комините. По едно време така се извъртяхме, че го докопах за глезена. Надявах се да го сваля на покрива и тогава... За да се отскубне от мен, той отскочи назад и попадна върху стъклата на витража...

Последните му думи почти не се чуха. Тясното красиво лице бе снежнобяло, Андрю се извърна и се отдръпна, сякаш изповедта му го

правеше различен. Настъпи продължително мълчание.

— Доколкото разбирам — пръв наруши тишината Барнаби, — според вас тъкмо Райли е открил снимката и ви е нападнал в четвъртък. — Андрю наведе безмълвно глава. — Той е отговорен и за смъртта на чичо ви.

— Поне е свързан по някакъв начин с неговата смърт. Въпреки че не знам как се е сетил за епизода с алкохола.

— Не го вярвам — намеси се Мей. — Звучи ужасяващо.

Семейство Бийвър заклатиха енергично глави, очите им светеха от любопитство.

Барнаби насочи вниманието си към Арно — до момента той не бе отронил и дума. Седеше настрани с бинтован крак, вдигнат на метална стойка. Все още бе поупоен от изпития алкохол, от болкоуспокояващите и противотетанусовата ваксина. Поради несръчното признание, което бе направил пред Мей, се чувстваше изключително притеснен и в главата му се вихреше истински ураган. Не беше чул отказ, но при създадените обстоятелства...

Схвана, че искат нещо от него. Вдигна очи и срещна настойчивия поглед на главния инспектор.

— Извинете... — всички го гледаха. Дори Мей. О, Мей! — Не ви чух добре.

— Време е да ни разкриете истината, господин Гибс.

— Защо ми го казвате? — Лицето на Арно бе бяло почти колкото бинтовете на крака му.

— Защото мисля, че знаете отговора. — Барнаби чакаше. И понеже мъжът насреща продължаваше да мълчи, продължи: — Проявихте загриженост, прекалено очебийна за момчето, не ми позволихте да го разпитам както трябва, не спирахте да повтаряте да го оставим на мира. — Онзи все така мълчеше. — Хайде, господин Гибс. Вече нищо не може да му се случи.

— Така е — тъжно въздъхна Арно. — Той ви разказа повечето. — Обърна се към Андрю. — Смъртта на чичо ти беше до голяма степен нещастен случай, въпреки че един редовен съд едва ли би го нарекъл точно така. В деня, когато това се случи, ние тримата щяхме да ходим в града, точно както казах и при изслушването на свидетелите. Дватамата с Тим отидохме да сложим свежи цветя в солариума. В същото време Учителя отиде да вземе палтото на Тим.

Изведнъж чухме високи гласове. Учителят излизаше от стаята на Тим, а след него вървеше Джим. Спореха за нещо. Изненадах се. Никога не бях чувал Джим да повишава глас за каквото и да било. Двата спряха на горната площадка на стълбището. Джим препречи пътя надолу на Учителя и извика: „Няма да ти позволя да го направиш. Ще разкажа на всички какво знам. Добре го запомни“. После сграбчи раменете на Учителя, сякаш искаше да го разтърси. Нещата се развиха с такава скорост, че не бях способен да се намеся. Чух рев и видях как Тим тича по коридора пред стаята и избутва Джим от Учителя. Джим се олюля и в желанието си да запази равновесие отстъпи назад. Не намери опора, претърколи се надолу и така си счупи врата. — Погледна Андрю и завърши: — Едва ли е кой знае каква утеха, но мисля, че не е страдал.

— Прав си. Утеха е.

— Нищо не можеше да се направи. Единствената ни мисъл тогава бе как да предпазим Тим. Полицията несъмнено щеше да иска да знае обстоятелствата, свързани с падането. Учителя предположи, че Тим ще бъде обвинен в нападение и понеже положително щяха да го обявят за „невменяем“, едва ли би попаднал в затвора, където щеше да е заобиколен от хора като онези, довели го до сегашното му състояние, но щяха да го настанят в заведение за душевноболни. Щяха да го тъпчат с успокоителни, за да не вдига шум, около него щеше да има само луди хора. Та той беше само на двайсет и три! — възкликна Арно развълнуван. — А тук се чувстваше толкова щастлив! Мислехме си, че ако сме достатъчно бдителни и го наблюдаваме отблизо, няма да се случи нищо такова. — Погледна Барна би. — Ала очевидно съм грешал.

— И то как! — почти процеди през зъби Барнаби. Сърдеше се на Арно, но този яд бе несравним с яда, който изпитваше към себе си. Не можеше да си прости, че от страх да не разстрои прекалено Тим, докато го разпитваше, не спомена името на Учителя, а сега беше твърде късно. Случката на стълбището явно бе разстроила момчето, но пелтечейки несвързано за нещастен случай, то е имало предвид не смъртта на Учителя, а предишния инцидент. — Известно ви е, предполагам, че лъжесвидетелстването е подсъдно?

— Да... промълви Арно. Всички очакваха той да се разплаче всеки миг. С разтреперани пръсти ровеше из джобовете си за носна

кърпа.

Суровият поглед на главния инспектор не се отделяше от него. Знаеше, че не може да подведе Гибс под отговорност, но нищо не пречеше да го накара да се поизпоти за ден-два. Или за една-две седмици.

— Продължавайте. Какво стана после?

— Заведохме Тим в градината. Момчето плачеше ужасено. Чудехме се какво да правим. Спряхме се на най-простия план. Видя ни се и най-разумен. Да отидем до Костън, каквито бяха намеренията ни, да напазуваме и когато се върнем, да се направим, че едва тогава виждаме случилото се. Фактът, че Мей, госпожица Кътл искам да кажа, се е прибрала преди нас, беше чиста случайност, но и много ни разстрои. Учителят заведе Тим в буса и аз трябваше да отида при тях. Стана ми много студено, а и започнах да се съмнявам доколко ще ни повярват, че Джим е паднал неволно. Стори ми се по-правдоподобно да падне, ако преди това е пил. Сред медицинските ни запаси има бутилка алкохол. Опитах се да излея малко в устата на Джим... Наложих се да масажирям гърлото му, та течността да слезе към стомаха. — Арно потрепери. — Беше много страшно. После разместих и издърпах пътеката върху стълбите, за да излезе, че се е спънал и така е паднал. По пътя към вкъщи разказах на Учителя какво съм направил. Той ужасно се ядоса. Непрестанно повтаряше, че не е бивало да го правя. След няколко дни, като видях колко съм разстроен, ми обясни защо. Джим взимал за чревната си инфекция лекарства, напълно несъвместими с алкохола, и ако направят аутопсия...

В този миг Мей подскочи, познала репликата, която не й даваше мира толкова време. Барнаби й направи знак да мълчи.

— ... ще разберат, че нещо не е съвсем наред. Но понеже нищо не се случи, изпитах огромно облекчение. Приех го като поличба, че не съм направил голяма беля.

— Наистина, инспекторе — не се сдържа Мей, — намеренията на Арно очевидно са били напълно благородни. Дори да е сбъркал, водили са го единствено благородни подбуди, любов към едно човешко същество.

Тази неочаквана, щедра и напълно незаслужена подкрепа трогна дълбоко Арно. Заля го вълна на благодарност и дъхът му почти спря. Доловила краткото разреждане на напрежението, Хедър стана, за да

напълни отново чайника с вода, а Кен намести гипсирания си крак. Вече виждаше в превързания крак на Арно проява на съперничество и нямаше никакво намерение да се дава.

Мей остави настрана кутийката с мехлема и се запита не е ли време да провери как е Фелисити. Беше ѝ дала съвсем слабо приспивателно и очакваше вече да се е събудила; притесняваше се да не се разтревожи от отсъствието на хора наоколо. Суами стана да напълни чашите на желаещите да пийнат още чай. Подавайки чашата на Андрю, го докосна леко по рамото и му се усмихна вяло. Жестът ѝ го изпълни с надежда за евентуално затопляне на отношенията им. Ако случката на покрива доведе до такова нещо, значи си е заслужавало.

Този път Трой прие една чаша, ала Барнаби продължи да упорства.

— Дори смъртта на Джим да е била неволна — обади се Хедър, след като сервираха чая, — то нападението на Крис... извинете, на Андрю, с положителност не е. На Тим, изглежда, е започнало да му харесва подобно решение на проблемите. Не е изключено, нали?

— Доста долна забележка — възрази Суами. — Та той току-що почина, за Бога. Сега за него можем да направим само едно — да не го споменаваме с лошо.

Хедър пламна от този намек за обичая ѝ да мърмори и да се оплаква.

— Не ти подобава да ме критикуваш — изсъска тя. — Защото, ако не беше ти, сега Учителя щеше да е жив.

Суами зяпна от изненада и кръвта се отдръпна напълно от лицето ѝ.

— От самото начало тя остро възразяваше баща ѝ да дойде — намеси се енергично Андрю. — Учителят настояваше.

— Не ви ли стана ясно, че посещението на Гамлин няма нищо общо с убийството на Крейги? — попита Барнаби.

Шест лица се извърнаха изненадано към него. На пет от тях бе изписана някаква степен на стъписване. Единствена Мей бе доволна, защото полицията най-сетне стигна до нейното убеждение за висшата промисъл в опътуването на Учителя.

— Да не би да твърдите... — запелтечи Суами, — че той не е отговорен за убийството на Учителя?

— Без никакво съмнение, госпожице Гамлин. За съжаление се е озовал в неподходящо време на неподходящо място.

— Пак ли е бил Тим, в пристъп на необясним порив? — не се сдържа Хедър.

— Напълно възможно — обади се Арно. — Беше толкова предан на Учителя. Всички видяхте колко дълбоко скърби.

— Понякога чувствата на такива хора най-неочаквано се променят — допълни Кен. — Дори към тези, които обичат. Също като кучетата.

— Той не беше куче! — провикна се Мей.

— Дали не е била Трикси? — попита Андрю. — Защо иначе ще избяга?

— И какъв е мотивът на Трикси? — контрира Кен и погледна Барнаби. — Трябваше да ми кажете, че имате съмнения относно Гамлин. Щях да се свържа с Хиларион и да ви направя тази услуга.

— Значи, инспекторе, попечителският ми фонд не е лежал в основата на всичко това? — попита Суами.

— Или е било нещастен случай?

— О, не госпожо Бийвърс. Убийството на Артър Крейги е съвсем целенасочено, но е имало и елемент на случайно съвпадение. В смисъл — било е замисляно, но се е чакал подходящ момент.

Той се изправи с надеждата да остави впечатление, че иска да се разтъпче, но всъщност се отправи в определена посока. Единствено Трой го наблюдаваше напрегнато. Шефът му стъпваше по много тънък лед. Само той знаеше, че Том Барнаби не разполага с нищо повече от предположения, догадки и твърде оскъдна предварителна информация. Няма никакви доказателства. Разчиташе групата да се разприказва.

— Много важен елемент на повечето убийства, като изключим тези по невнимание, е личността на жертвата — подхвана инспекторът. — Какъв човек е бил убитият. В редица случаи това се установява чрез разпит на неговите познати. Обикновено те споделят какви са били мотивите му на действие. В нашия случай всички са единомисленици. Само Гай Гамлин изрази съмнение относно светостта на този човек и безрезервната му загриженост за доброто на околните. Той призна обаче колко дълбоко впечатление му е направил Крейг по време на

единствения им разговор. Излиза, че всички са обичали Учителя. Опитвах се да проверя с какво се е занимавал по-рано, но не открих почти нищо. Сякаш беше изникнал от нищото. Което само по себе си поражда съмнения. При нашата повсеместна компютризация е почти невъзможно да не си регистриран някъде, все едно защо. Щом платиш застраховка или данък, щом притежаваш кола, къща или банкова сметка, все някъде те има записан. Не такъв беше случаят с Артър Крейги.

— Той имаше банкова сметка в Костън — обади се Кен, за да защити почитаемия Учител.

— Ложата на Златния ветрогон има сметка, господин Бийвърс. Не е същото. За да прикриеш така старателно следите си — продължи Барнаби, — положително има някаква причина. Нещо повече — много сериозна причина, а и значителни познания в тази област.

— Не ми харесва в каква посока тръгнахте, инспекторе.

— Да хвърлиш кал върху името на човек, който не може да се защити, е доста подло — отбеляза Хедър и за своя изненада видя, че Суами се смее.

— Една от причините толкова трудно да намерим информация за него е, че Артър Крейги не е истинското му име. То е едно от няколкото, които е приел, след като е бил освободен от затвора, където е излежал пет от седемгодишната присъда за измама и фалшификации. С други думи, баща ви, госпожице Гамлин, не беше никак далеч от истината, че си имате работа с мошеник.

— Направо отвратително! — скочи Мей от стола. Никой не я беше виждал така вбесена. Арно трепереше почти колкото нея, но от възхищение пред справедливия ѝ гняв. — Астралното му тяло сияеше. Беше наситено в синьо. Такова нещо не може да се подправи.

— Положително сте проверили всички възможни източници, инспекторе — почти разплакана се обади и Суами. — Не допускате ли вероятност да сте го сбъркали с някой друг?

— Да не искате да кажете, че някой, свързан с неговото минало, се е промъкнал тук и го е нападнал в удобния момент? — попита Хедър.

— Това е абсурд — възнегодува Андрю. — На събитието бяхме само ние.

— Точно така — съгласи се Барнаби. — В този смисъл госпожа Бийвър е права: някой, свързан с неговото минало, се е намесил по определен начин. Искам да подчертая, че Крейги е трябвало да умре не защото е бил мошеник, а тъкмо защото вече не е бил такъв.

— Знаех си! — тържествуващо се провикна Мей. — Аурата никога не лъже.

— Не разбирам — не се сдържа Андрю. — Току-що искахте да ни убедите, че е бил.

— Ще обясня. Когато научих истината за миналото му, се поинтересувах, естествено, как стои въпросът с финансовите дела на „Златния ветрогон“. Те се оказаха не само безупречни, но и се установи, че много пари са дадени за благотворителни цели. На никого, дошъл тук за лечение, не са вземани пари, ако не е можел да си го позволи. Всеки месец някакви суми са отделяни за благотворителност. И въпреки всичко нещо е ставало... Доказва го писмото на Джим Картър, както и думите на господин Гибс тази вечер: „Няма да ти позволя да го направиш. Ще разкажа на всички какво знам“. Най-много ме разтревожи писмото на господин Картър непосредствено преди смъртта му. Сега знаем истината за смъртта му и нещата не изглеждат толкова опасни. Но изречената заплаха, защото за мен това е откровена заплаха, остава. Какво точно е знаел Картър, е не по-малко важно от намеренията на Крейги да предприеме толкова отчаяна стъпка. Лично аз имам отговор на първия въпрос. Джим Картър е знаел за миналото на Крейги. Отговор на втория въпрос обаче не е така лесно да се даде. С моя сержант огледахме стаята му. Макар всички дрехи и повечето от вещите да бяха изнесени, открих две неща, интересни от моя гледна точка.

Замълча, а Трой, опрял гръб в стената, кимна едва забележимо в знак на мълчаливата си оценка на качествата и красноречието на своя шеф. Всички други седяха неподвижно. Не само не смееха да мръднат, но и не мигаха.

— Направи ми впечатление кутия от извънредно скъпи италиански обувки. Неочакван избор за човек, отдал цялото си време на духовно усъвършенстване. Като си помислиш — нищо особено, но все пак показателно. Друго са книгите. На пръв поглед очакваш да видиш точно тези книги — но те до една са купени на старо. Съвсем обяснимо, кой може да си позволи да купува нови книги. А на

всичките книги тук бе отбелязана цената — направо пенсове. Племенникът на Джим сподели с нас, че чичо му отделял много време за четене на религиозна литература, но тя няма как да е била купена преди 1971 година. От нашите специални отдели установиха, че книгите, намерени в стаята на Учителя, не може да са били купени преди 1990. Част от тях — от няколко антикварни книжарници в Слоу и Ъксбридж. Около шестстотин броя.

— Колекцията на чичо ми сигурно е на някое друго място. В библиотеката например.

— На нас ни казахте, че познавате някои от книгите, господин Картър, и това много ви е разстроило.

— Значи, според вас са купени само за да ни бъде хвърлен прах в очите, така ли? — попита Кен.

— Точно така — потвърди Барнаби, присъствал на достатъчно репетиции на театралния кръжок, който посещаваше жена му, за да знае кога да удължи една пауза и кога да започне да говори с по-голям драматизъм. — Но по-странното е друго: това е покупка на едро, взета наведнъж в два сандъка, и е платено не от Крейги, а от Картър.

— От Джим ли? — повдигна Мей вежди. — Но защо ще го прави?

— Очаквам племенникът му да ни каже.

— Нямам представа — отсече Андрю. — Вероятно са го прилъгали да направи дарение.

— Не ми се вярва чичо ви да е бил от хората, които лесно ще излъжеш да направят какво и да било.

— Нещо не разбирам, инспекторе, но нямам намерение да стоя и да слушам злословия по адрес на чичо ми. — Стана и се запъти към вратата.

На половината му път Барнаби зададе следващия си въпрос:

— Защо си боядисвате косата, господин Картър?

— Обсъдихме този въпрос в управлението. Предпазвах се някой да не свърже лицето ми с това на чичо.

— Приликата ви е твърде далечна. Дори аз се затруднявам да я открия.

— Важното е, че аз я знам. Исках да съм максимално защитен. Господи, преди три дни едва не ме пребиха, тази вечер един луд ме

нападна с железен лост. Човек се надява на някакво съчувствие и разбиране. Но не — нищо такова.

— На снимката сте толкова рус, че косата ви е почти бяла. Който ви е виждал като дете, като Крейги например, би доловил приликата.

— Ама вие наистина... — Андрю се озърна, търсейки подкрепа у своите приятели.

— На колко години бяхте тогава? На осем, на девет? Те двамата кога работеха заедно? — Сега Андрю тръсна глава, сякаш не вярваше на ушите си. — По тази причина ли предпочетохте да не бъде извикана полиция след смъртта на чичо ви? Не защото би открила приликата ви с него, а защото ще извадим наяве нещо, което не искате да знаем.

— Пълни глупости.

— Андрю е прав — намеси се Мей. — На първото събиране, на което се запознах с Крейги, Джим седеше на подиума до него и разказа как Учителя е допринесъл да промени живота си. Това бе и една от причините да се присъединя към Ложата. Трогнах се до дън душа.

— Много стар номер, госпожице Кътл. Ще го видите на всеки по-голям пазар. Шарлатанин продава стока менте, а човек от тълпата крещи колко е променила живота му въпросната стока или идея. Кажете ми друго. Когато пристигнахте, не ви ли се стори, че цените са някак по-високи от нормалното?

Мей видимо се стъписа от неочаквания обрат на разговора.

— Трябва да призная, че имаше нещо такова. Помолиха ме да повиша цените на моите семинари и консултации повече, отколкото бих искала. Арно, ти постъпи тук след мен, кажи...

— За първи път прочетох съобщение за Ложата на витрината на туроператорска фирма. Цената на първото ми посещение тук се равняваше на екскурзия до Испания. Всяко пени, което съм платил обаче, си е заслужавало. — Хвърли кос поглед на Мей и пламна като божур. Размърда пръстите на пострадалия си крак, по-точно пръстите, които не го боляха.

— Вероятно говорите за времето преди да се организира къщата — отбеляза Хедър. — Когато ние пристигнахме, цените вече се движеха в разумни граници.

— Иначе нямаше да можем да си го позволим — уточни Кен.

— Изобщо не е ставало дума за организиране на къщата, господин Бийвърс. Въпросът е бил възможно повече хора да се

разделят с колкото се може по-голяма сума.

— Как си го обяснявате тогава? — продължи да се интересува Кен.

— По мое лично мнение, под влияние на продължителното четене на съответната литература, на медитацията, молитвите и непрестанния му контакт с хора, които са очаквали от него определено поведение, той е претърпял известна промяна. Постепенно, но с трайни резултати. С други думи, маската се е превърнала в действителност.

— Бях сигурна! — възкликна за кой ли път Мей. — Няма как да е проповядвал пред нас едни неща и те да не му се отразят...

— Да не забравяме и Тим — обади се Арно. — Помните колко силно емоционално се привързваше той към хората. Разбираше какви са в действителност. Тим беше като децата — човек трудно може да ги излъже.

Барнаби отмина репликата — нямаше желание точно сега да привежда десетки примери на лесно измамени деца.

— И тогава Крейги се разболява. — Продължи той. — След време разбира, че няма да се излекува, а и няма да може да го прикрие. И именно тогава Джим Картър пише до своя племенник: „Случи се нещо ужасно“. Свързвах някак си случая с думата „доверие“ или „под опека“, но не можех да го обясня. Все ми се натрапваше попечителският фонд на госпожица Гамлин. Едва по-късно си спомних първия разговор с господин Гибс.

— Наистина ли? — Арно сбърчи чело. — Не си спомням кое точно, освен ако нямате предвид благотворителната дейност...

— Именно — потвърди главният инспектор. — Крейги е искал да предаде организацията и къщата така, че не само един човек да упражнява контрол. Картър се е вбесил, защото, въпреки възраженията на неговия племенник, сигурен съм, че е участвал с пари в купуването на Господарската къща. Вложил е близо двеста хиляди лири. Едва ли спорът, чут от мистър Гибс, се е провеждал за първи път. След смъртта на Джим не е било нужно да се тревожи повече.

— Значи, ще го оставите като нещастен случай, така ли? — Лицето на Андрю бе станало огненочервено. — По нищо не се различавате от онзи, който водеше изслушването на свидетелите.

— Идеята да раздавате сам правосъдие не е сред най-добрите, господин Картър.

— И вашите доказателства нещо не ги бива. Откъде знаете за какво, са спорили? Дори Арно, който живее в тази къща и ги е чул, не знае. Твърдя, че гледате през пръсти на деянията на Тим Райли: убил е чичо ми и на два пъти направи опит да ме ликвидира. Тази вечер би трябвало да разследвате опита му да ме убие. Забравихте ли? Рано или късно ще се върнете и на първото убийство, извършено от него.

— Не е честно — обади се Мей. — Отлично знаеш, че Тим се е опитвал само да предпази Учителя.

— За намеренията му разполагаме единствено с думата на Арно.

— За мен неговата дума е напълно достатъчна — упорито настояваше Мей.

— Незабележим човек, така се опитахте да се обрисувате в служебния ми кабинет, господин Картър, ако си спомням добре. Между другото, бившият ви приятел от Стоу разказа при разговора си с нас, че докато съобщи за загубения си портфейл и кредитните си карти в него — *Виза и Америкън Експрес*, — от тях са изтеглени близо пет хиляди лири. Освен изчезнало яке от антилопска кожа.

— Моето е купено преди няколко месеца от Акваскутум.

— Това поне лесно може да се провери.

— Щом имате време за губене...

— Какво имахте предвид, инспекторе — обади се Суами, която не откъсваше очи от лицето на Андрю Картър, — с думите си за раздаването на правосъдие?

— Говоря за убийство, госпожице Гамлин. — Гласът му прозвуча остро, но в очите му се четеше съчувствие към момичето в зелено сари.

— Убийство! Не е възможно! — лицето ѝ се издължи; тя цялата трепереше. Хедър се спусна напред и обгърна с мощното си тяло момичето.

— Не е, разбира се — презрително подхвърли Андрю. — Изобщо не съм го доближавал. Не мога да се съглася, че понеже няма как да лепнете убийството на Гамлин, се опитвате да натопите мен. Като начало, какъв мотив имам аз?

— Комбинация от причини и не на последно място отмъщение. От малкото истини, които ми казахте в служебния ми кабинет, е, че с

вашия чичо ви е свързвала искрена и трайна връзка. Не се съмнявам, че сте поддържали кореспонденция — както твърдите. Но и нещо повече — били сте наясно с целия план и че неочаквано нещата са се объркали. Защо виждате в лицето на Крейги убиеца на чичо ви? Крадците са се скарали, така ли?

— Няма никакви крадци, които да се скарат. Поне що се отнася до Джим. В едно от писмата си ми съобщи, че човекът, който ръководел всичко тук, се е вманиачил на тема религиозност. На всички ни е известно как подобни неща се обръщат понякога. Маса такива религиозни откачалки твърдят, че Всевишният им е вменил да се отърват от всички проститутки, да привличат малки момчета или възрастни инвалиди. — Замълча колкото да запали цигара. Хедър започна кашля и да размахва ръка пред лицето си, за да прогони задушливия дим.

— И въпреки всичко сте прав относно скарването им. Най-накрая Джим осъзна, че съдружникът му е позьор. Единствено благодарение на усилията на чичо започнали да свалят цените.

— Това бил най-сериозният мотив — прекъсна го Кен. — А кои са останалите?

— Парите — отговори му Барнаби, — както в повечето случаи. На първо място е стоял въпросът на кого да бъде оставена тази къща. Ни най-малко не се съмнявам, че господин Андрю Картър, като пряк наследник на Джим Картър, е убеден в правото си да я получи. — Инспекторът замълча с надежда репликата му да предизвика отговор, но отговор не последва. — Идва ред и на прочутия попечителски фонд. Госпожица Гамлин е готова да се отърве от него. Картър е в трудно положение. От първия миг на престоя си тук я следва по петите и въпреки това не се стига до траен ангажимент, а за звън на сватбени камбани изобщо не става дума. Не е изключено под влияние на Крейги тя да мисли по-скоро за живот в усамотение или дори в безбрачие. Още една причина той да бъде отстранен.

— Просто се влюбих. — Гневният поглед на младия мъж скачаше от Барнаби на Трой. — Не виждате ли колко много я разстроихте с долните си лъжи?

Суами внимателно следеше лицето на Андрю. Не долови и следа от разкаяние. А и защо ли да се разкайва, ако всичко е било лъжа. Изненада се от собствената си реакция на тукашните събития: след

първоначалното отчаяние и нежелание да повярва на случващото се, изпита необяснимо спокойствие. Излизаше, че ѝ е напълно безразлично дали Кристофър е бил влюбен в нея. Опита се да извика спомените, моментите, прекарани в плевнята при Калипсо, когато бе толкова щастлива. Видяха ѝ се приятни, но нищо повече. За първи път ѝ се случваше нещата да се срутват пред очите ѝ и тя да не рухва психически. Този факт я озадачи, но и успокои.

— Ще ме извините, инспекторе — обади се Арно, — но думите ви нещо не се връзват с обстоятелствата. Всички видяхме, че Андрю изобщо не се приближи до подиума. За съучастник ли намеквате?

— Неволен съучастник. Не в акта на убийството, но всъщност е занесъл ножа и ръкавицата в солариума. Андрю нарочно се е облякъл така, че укриването на оръдието на убийството да е немислимо, което напълно затвърждава алибито му.

— Не разбирам как така ще носиш нож, без да знаеш? — не мирясваше Кен.

— В чанта — обясни му Барнаби. — На дръжката на ножа се бе закачил много характерен конец. Къде точно на подиума стояхте, господин Картър?

Адрю мълчеше.

— Съвсем близо до мен — отговори вместо него Суами.

— Но след молбата на госпожица Кътл да ѝ донесете пелерината не се върнахте, нали?

— Често се случваше Мей да преживява тежки моменти по време на такива сеанси. Искях да ѝ бъда в помощ, затова останах по-близо до нея.

— Правили ли сте го и преди?

— Не, но с решението си да остана там срутвам, струва ми се, вашата теория. Ако смяташ да убиеш някого, гледаш да си възможно по-близо до него, а не да се отдалечиш.

— Просто не сте имали избор. Защото сте поставили ножа не в чантата, в която трябва. Едва когато сте я отворили, за да вземете пелерината, сте забелязали, че ножът е вътре.

— Как? В моята чанта? — Гласът на Мей се извиси до страховити висини.

— Бил е убеден, че го скрива в чантата на госпожица Гамлин. Двете чанти си приличат много.

Суами простена и Хедър скочи за поредната си прегръдка.

— Направил го е вероятно в последната минута, за да е сигурен, че няма да ѝ се наложи да бръкне в нея.

— Точно така — провикна се Кен. — Той ѝ носеше чантата. Много добре си спомням.

— Ти няма да си спомниш — презрително измърмори Андрю.

— Разчитал е на случайно разбъркване в помещението, което всъщност и се е случило. Очаквал е, естествено, да се озове по-близо до Крейги. Вече споменах — убийството е било отчасти планирано, отчасти импровизирано.

— Продължавам да не си обяснявам как е пъхнал ножа в последния момент — чудеше се Арно. — Нямало е как да го скрие в дрехите си, а ножът не беше на масата.

— Аз също доста си поблъсках главата. Едва по-късно си спомних оплакването на Гамлин: не са му позволили да седне до дъщеря си, защото тук редът бил такъв — по време на храна всеки да седи на определено място. Върху седалката на стола на господин Картър положително е имало възглавница. Ножът е бил поставен под нея часове преди вечеря. Както и ръкавицата, естествено.

— И като пълен глупак ще взема лявата ръкавица вместо дясната — с презрително подсмъркване се намеси Андрю.

— Още една стъпка в грешна посока. Просто сте я обърнали наопаки. Няма как, естествено, да знаете, че Гамлин е левак, но това пък е проработило във ваша полза. На всичкото отгоре той се опитва да се отърве от нея, но докато я скрива зад завесата, го забелязват. Дори другите да го бяха пропуснали, вие щяхте да се постараете да го видят. Най-вероятно чрез госпожица Гамлин, която тогава все още е убедена, че баща ѝ е виновен за убийството.

— Всичко това са само предположения. На тясно сте, инспекторе! Понеже не можете да решите проблема, се чудите какво да измислите. Помислете по-добре. Как ще го убия, отивайки да запаля лампата? Та аз се отдалечавам от него, а не се приближавам. Да не говорим, че изобщо не съм в групата, към която той сочи в последните мигове от живота си.

— Това е без значение, защото Крейги не сочи определен човек.

— Напротив. Соци. Всеки тук ще го потвърди.

— Сигурно така е изглеждало, защото всички мислят за предишните събития от вечерта. Още във вечерта на убийството едно нещо ми направи силно впечатление — единствен Гай Гамлин стои през цялото време прав.

— Е и?

— Това го изключва като възможен извършител.

— Как точно? — полюбопитства Арно.

— Според мен Крейги е посочил посоката, от която е долетял ножът.

При тези думи в стаята настъпи тревожно раздвижване, хората зашепнаха недоверчиво. Хедър остави Суами и отиде при Кен. Андрю избухна в смях.

— Е, това вече е наистина попадение. В тъмната стая? От близо три метра разстояние?

— В стаята не е било тъмно, а сумрачно. При това жертвата е била облечена в снежнобяла дреха.

— Абсурд.

— Не и за човек, който си е вадил хляба с мятане на ножове. — Шумът в стаята утихна мигновено. — Спестихте ни тази информация, нали, господин Картър?

— Още твърде много неща не съм споделил с вас.

— Няма съмнение — обади се и Трой.

— Сбъркайте, като споменахте за цирка в Блэкпул, защото се свързахме с работодателите ви там. Уведомиха ни, че наистина сте се занимавали с укротяване на лъвовете — дейност, в която не сте блестели особено, но сте били и гълтач на огън, и сте имали номер с мятане на ножове.

— Хора като тях са готови да кажат какво ли не. — Барнаби мълчеше. Накрая Андрю не издържа и попита: — И това ли е всичко? Това са всичките ви доказателства против мен, така ли? Ще ви кажа едно: ако по някакво чудо цялата тази история стигне до съдебна зала, съдебните заседатели ще изпадат от смях.

„Чудо е подходящо определение, помисли си Трой“. Той внимателно слушаше изложението на своя началник. Но с какво разполагат всъщност? С конец, закачен за дръжката на нож. Всичко друго е предположение. Никакви отпечатащи върху оръжието, с което е извършено убийството. Достатъчно е Картър да се придържа към

показанията си и всеки приличен адвокат ще го измъкне невредим от съдебната зала. Той очевидно го знаеше. Изпечен хитрец. Явно, няма да се поддаде на никакви провокации. Трудно би направил и погрешна стъпка. Какво като разполагаха с информация за миналото му? Можеха само да докажат, че миналото му не е кристалночисто. Трой погледна шефа си, той обаче се взираше съсредоточено в пода. По едно време вдигна очи и попита:

— *Как накарахте момчето да излезе от стаята си?*

„Наистина е отчаян“, помисли си Трой. За миг сърцето му се изпълни със съчувствие към Том Барнаби. Беше доста необичайно и той прогони бързо чувството.

Андрю се разсмя шумно и атмосферата в стаята се разведри видимо. Мей, мълчала доста продължително, попита Арно как е кракът му. Суами се обърна с гръб към всички. Хедър започна да прибира мръсните чаши и да ги отнася полека-лека към умивалника. Единствено Трой забеляза как вратата се отваря полека.

Барнаби повтори въпроса си.

— Как накарахте момчето да излезе от стаята си?

— Преправи гласа си, представяйки се за Арно.

Думите произнесе Фелисити, бледа като платно, но онова, което каза, прозвуча ясно и отчетливо. Напрежението в стаята се нагнети за пореден път.

— Заповядайте, седнете, госпожо Гамлин. — Сърцето на Барнаби, спряло да бие за кратко, отново се събуди за живот. Той изтегли стол и го предложи на жената. Барнаби приседна върху плота на масата така, че да скрива Андрю от погледа ѝ.

— Кажете ми какво се случи?

— Събудих се, защото ми се ходеше до тоалетната. Облякох халат и тъкмо натиснах дръжката на вратата, когато... Когато го видях.

— Андрю Картър ли?

— Кристофър.

— Къде точно стоеше?

— Беше коленичил пред вратата на Тим и залепил устни до ключалката, повтаряше: Арно е. Нося ти вечерята. — Изненадах се колко е различен гласът му. Не носеше нито поднос, нито табла, но забелязах подпряно дълго желязо на стената до него. Когато Тим отвори вратата, Кристофър го сграбчи, изтегли го навън и... Започна да

го налага с желязото. Трябваше да извикам за помощ... Знам, че трябваше. Но бях толкова изплашена... Просто се върнах в стаята. Дори не се обадох в полицията. Много... Много съжалявам...

— Ние вече пътувахме насам, госпожо Гамлин.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Значи може да не се чувствам толкова... Чух и трясък от счупено стъкло. Тим добре ли е?

Настъпи продължително мълчание. Хедър пристъпи към Фелисити.

— Да ви сваря ли един хубав топъл чай от акрона, с много мед?

Трой се запита дали не става дума за онзи бълвоч, който му дадоха да пие в нощта на убийството. В такъв случай Фелисити рискуваше и да не доживее деня на процеса, когато щеше да им е нужна, за да даде показания. Какъв късмет само! Съдейки по изражението на Андрю, което той побърза да прикрие, тя очевидно казваше истината. Оставаше само внимателно да го приближат, да го арестуват тихичко и да се приберат по къщите си. Преди да направят каквото и да било, се разнесе гласът на Мей:

— Онова, което казахте преди малко за смъртта на Учителя, ме накара да се замисля, инспекторе. Вероятно не съм била достатъчно ясна по време на първия ни разговор.

— В какъв смисъл, госпожице Кътл?

— Видях абсолютно всичко.

Барнаби усети, че всеки миг подът ще се разтвори под краката му. Не бе чул. Ето, нещата вървяха към своя край.

— Ще го откриете в показанията ми — продължи тя. — Единствените, които той почти не погледна, от страх да не потъне в неясни брътвежи за астралгти и висши сили. — За сребърната стрела, която лети над главата ми.

Господи! Всемогъщи Боже! Не знаеше да се смее ли, да плаче ли. По-добре да си поплаче. Какво друго? Още един живот отлетя заради него. Главният инспектор изпита внезапен срам. В съзнанието му изникнаха сърдитите обвинения на Джойс, че не го слуша, когато му говори, както и епизодът с опита на Трой да разгърне теорията си за мошеника като такъв. Излизаше, че само той е прав. За негов късмет,

сержантът бе продължил въпреки забележката на своя началник, защото иначе...

„Кръвоносните ми съдове очевидно се втвърдяват, помисли си Барнаби. Това не ми харесва“. Осъзна, че Мей му говори.

— Разбирах, че не сте готов за по-подробно навлизане в езотеричното познание. Вероятно съм грешала, не знам.

„Разбира се, че не е бил готов, помисли си Трой. Заспал старчок.“ Той виждаше колко нещастен е началникът му, но не изпита никакво съчувствие. Непрестанно му повтаряше да държи съзнанието си отворено и нито за миг да не се чувства доволен. Не можеше да се отрече, че това го подсети и за собствената му вина — твърде дълго отсъства от кабинета и пропусна обаждането на Одри. Ако Барнаби забележи, щеше да се измъкне с обичайното „Как можех да знам?“, което не беше никакво извинение, естествено. Ако шефът се бе отнесъл с по-голямо внимание към показанията на Мей, щяха да спестят много време, а и пари, да не говорим за загиналото момче.

Трой си закопча якето и пристъпи напред, готов за неприятности. Такива обаче нямаше. След не повече от пет минути тримата седяха в колата и пътуваха към управлението. Шофираше Трой. Барнаби и Картър бяха на задната седалка. Последният яростно отрече твърденията на Фелисити, заявявайки, че най-вероятно е имала халюцинации. За никого не беше тайна, че дългите години, прекарани в компанията на алкохола и наркотиците, бяха увредили мозъка на жената.

— Ще проверим лоста за отпечатъци.

— Защо са ви отпечатъци. Държах го, докато бях горе на покрива, вече ви казах. А и го бях носил в стаята си.

— Ако действията ви се свеждат до това, това и ще открият в лабораторията.

Барнаби наблюдаваше лицето на Картър. Не виждаше единствено дързост. Мъжът праметна крак и опря глезен върху коляното на другия крак. Докато се наместваше на седалката, китката му се оголи и проблесна кръглият циферблат, покрит със скъпоценни камъни.

— Откъде го имате?

— Подарък. От несбъднатата ми годеница.

— Тя се отърва.

— Аз също. Кълбо от нерви. Заета е единствено с мисли за душевното си състояние. Може ли да запуша?

— Не точно сега. Любопитен съм дали знаехте, че е в Господарската къща, преди да дойдете тук?

Картър помълча известно време — очевидно премисляше какво би спечелил или загубил с отговора си.

— Преди време чичо ми писа. Беше я разпознал.

— От някоя будистка гравюра, вероятно.

— Не е престъпление да си търсиш богата съпруга. В противен случай половината мъже на този свят ще бъдат прибрани зад решетките.

— Били ли сте някога там?

— Не, разбира се.

През няколко седмици, предхождащи съдебния процес, на бял свят излязоха още доста подробности за чичото и племенника Картър. Изправен пред факти, които преди това отхвърляше с възмущение, и следвайки съветите на адвоката, който си купи благодарение продажбата на часовника, Андрю се призна за виновен за убийството на Артър Крейги. Призна също, че идеята осенила чичо му, когато случайно гледал телевизионно предаване за някакъв невероятно дебел гуру от Съединените щати. Посетил своя отдавнашен партньор от затвора в Олбани с предложението след време да организират такава машина за печелене на пари и в родината. Речено-сторено. Чичо и племенник подготвили и доста неща, та като най-близък роднина обвиняемият да наследи цялото имущество.

В съдебната зала Андрю — отслабнал, с хлътнали страни и трогателен поглед — призна, че в нощта на убийството най-накрая разкрил самоличността си пред Крейги и помолил да получи поне малка част от полагаемото му се наследство от своя чичо. Крейги направо се изсмял в лицето му.

Адвокатът на защитата, блестящият Джералд Малой-Малой, обстойно изложи в заключителната си пледоария безконечна поредица от мошеничества и лъжи, замислени и осъществени от обвиняемия. Никой повече не се съмняваше кой е убиецът на Крейги, но всички неволно се питаха как така досега не са усетили лъжеца.

Отпадна обвинението за предумишлено убийство на Тимъти Джъстин Райли. До голяма степен това се дължеше и на дългите години лечение, на което е била подложена главната свидетелка Фелисити Гамлин преди събитията. Като се прибави и взетото приспивателно няколко часа преди да види Картър пред стаята на Райли, тя се оказа ненадеждна свидетелка. Без никакви затруднения адвокатът я разплака само за няколко минути. Размазаните отпечатъци по железния лост доказаха единствено, че и двамата — и жертвата, и евентуалният убиец — са го държали в ръце. Адвокатът успя да докаже още, че жертвата неколнократно е имала агресивно поведение. Райли бе станал причина за смъртта на чичото на обвиняемия и се бе опитал да нападне и самия обвиняем (в този момент железният лост бе изваден и показан).

Никой, с изключение на Андрю Картър не знаеше защо Тим е трябвало да умре. Най-вероятната причина бе, че бързайки с останалите към гърчещата се на пода Мей, младежът се е отделил от любимия си Учител, но насред пътя е усетил какво всъщност става; тогава се извързва, за да се върне при Крейги, и погледът му попада на Андрю в момента, в който той замахва с ножа. Кое не е останало скрито и за Андрю.

Осъдиха Картър на осем години затвор, от които той излежа шест и половина. Оставил известна сума от продажбата на часовника в ръцете на сръчен инвестиционен анализатор, при излизането си от затвора той разполагаше с доста пари. Няколко седмици по-късно, прибрал авоарите си на сигурно място в специален колан под дрехите, той напусна страната.

Известно време обикаля Европа и си поживя на воля, но в Марсилия се забърка в някакви неприятности и бе принуден да се изнесе по най-бързия възможен начин оттам. Отскочи до Америка и избра да кацне в Сан Диего, привлечен от прозвището на щата — слънчевия щат. Нае кола и пое нагоре по крайбрежието. Откриха колата му в предградията на Сосолито. Вътре намериха пребития до смърт Андрю — бяха му задигнали и всичките пари. Следствието стигна до двама мафиоти, предрешавали се като шамани на Новата ера.

ЕПИЛОГ

Силви Гамлин напусна Господарската къща няколко дни след разрешаването на случая, отказвайки на майка си да вземе ключовете от къщата им в Лондон, и се нанесе да живее в малък хотел във Виктория. Там прекара повече от месец — излизаше само за да хапне нещо.

Разкритията за Артър Крейги, както продължаваше да го нарича в мислите си, я потресоха. Вече не можеше да гледа на наученото от него по онзи безкритичен начин, затова изпитваше двойно по-голяма загуба. С течение на времето нещата започнаха да се наместват в съзнанието ѝ и тя прозря простата истина, че невинаги личността на проповедника е свързана с идеите, които проповядва. Стигна до заключението, че Учителя бе прав в едно: за нея е добре да потърси изява в някоя духовна дисциплина.

Тъкмо тогава получи писмо от Уилоуби Грийторекс — молеше я да го посети, за да поговорят. Откликна с известна неохота, защото никак не ѝ се слушаше лекция на тема как най-разумно да оползотвори парите от попечителския си фонд. Оказа се, че я викат, за да ѝ прочетат завещанието на баща ѝ. Както беше повтарял многократно, Гай бе оставил всичко на дъщеря си. Неизвестно защо, тя се изненада, но много по-голям сюрприз за нея представляваше пликът, връчен ѝ от адвокат, преди да напусне кабинета му. Баща ѝ бе поръчал да ѝ го предадат само ако нещо се случи с него.

Разгледа съдържанието му едва когато се прибра в хотела си. Изумиха я снимките и билетите от посещения на различни представления с нея, една къдрица от времето, когато косата ѝ стигаше до кръста, нейни рисунки. Не беше допускала, че този груб и нетърпим човек, какъвто беше нейният баща, е имал сетива за такива малки сантиментални спомени. В големия кафяв плик намери и друг — малък запечатан плик с нейното име. Съдържаше писмо, с което той ѝ искаше прошка. Не само това, беше си дал ясна сметка, че когато го няма на този свят, тя ще погледне по-спокойно на неговите несръчни

опити да се доближи до нея и ще му прости, задето я е дразнел толкова много. Защото, както сам признаваше, го водело единствено желанието да е щастлива. Тя била едничката му, макар и незаслужена радост в живота му, а той ще остане завинаги нейният предан баща.

Силви дълго гледа листа. Как успя да затвори така плътно сърцето си за този човек? Какво толкова по-различно от другите родители бе направил той? И защо така категорично тя бе отхвърлила мисълта, че е нормален човек като всички останали? Собствените ѝ заключения я накараха да се почувства двойно по-нещастна.

Реши да излезе да се разходи по улиците. Спря в обществена градинка и поседя на една пейка, упражнявайки дишането си, както я бяха учили. Този път резултат нямаше.

Отново тръгна по улиците. По едно време си даде сметка, че доста дълго се върти в кръг, и спря, но едва сега се сети да прочете: „Еклестън Скуеър“ 58. На вратата имаше табела „Будистко общество“. След кратко колебание натисна звънеца. От този ден нататък започна да посещава редовно сградата, четеше в библиотеката, но в повечето случаи си почиваше, потънала в мълчание.

Постепенно се включи в часовете по обща медитация, които се провеждаха в събота, после започна да помага като доброволка в работата на една монахиня — сестра Танисара; дори посети с нея будисткия манастир „Амаравати“, недалеч от Грейт Гадестен. След няколко такива посещения си купи малка къща в съседство с манастира. Участваше в дейностите с посетителите, работеше в градината и при всяка възможност разговаряше със сестра Танисара. Не след дълго започна да усеща как се освобождава от чувството си на вина. На мястото на раната, в която се бе превърнал мозъкът ѝ, постепенно се появи спокойствие и бистрота. Дори ѝ хрумна мисълта да посети майка си. Почти не се сецаше за Андрю Картър.

След една безсънна нощ, прекарана в дълги разговори и обсъждания, Хедър и Кен се появиха на закуска в Господарската къща и заявиха, че напускат. Съмишлениците им ги изпратиха: странната двойка — Кедър и куцукацията с гипсирания си крак Кей — се изгуби надолу по пътя.

Още на следващата седмица двамата дадоха ексклузивно интервю за неделния брой на „Дейли Питч“ относно драматичните събития, на които бяха станали непосредствени свидетели. Не само не пропуснаха нищо, но добавиха и доста от себе си. Значително място бе отделено и на посещението на Хедър до Венера, за всекидневната помощ, която тя получавала от елохимите и останалите представители на космическите светове.

Две седмици по-късно ги поканиха да участват в известно телевизионно предаване с очевидното намерение да ги направят за смях. Идеята се провали, защото изпадналият в транс Кен влезе в бърз контакт с Хиларион и получи отговор от починалия архиепископ на Кентърбъри, който поиска да се извини за изготвения от него доклад, заклеймяващ спиритуализма и контактърството. Телефоните на студиото прегряха от обажданията на слушатели, желаещи да се срещнат час по-скоро с двойката.

От този момент нататък всичко беше само въпрос на време. Семейство Бийвър получи телевизионно време за собствено шоу. Двамата развиха активна дейност и извън студиото, включително и лечителски сеанси, провеждани от Хедър. Много скоро се замогнаха достатъчно — купиха си четиристаен апартамент в доста добър квартал, секретарка и икономка движеха делата им, а Хедър и Кей отдаваха цялото си свободно време на връзка с Космоса и космическия разум.

* * *

Човек трудно би отминал четириетажната сграда на „Боклерк Гардънс“ 76, чиито балкони с красиви перила от ковано желязо досущ приличаха на онези, които ще срещнете, ако се разходите по улиците на Ню Орлийнс. Сградата е боядисана в тъмносиньо, а под самия покрив яркожълто слънце се усмихва на минувачите. Това е собственост на Ложата на Златния ветрогон, организация, посветила се на медитация и лечителска дейност. Селцето Комптън Дандо въздъхна с искрено облекчение, когато се разчу, че комуната ще се изнесе оттам.

Новата къща бе разделена на четири части. На приземния етаж отделиха две големи стаи за срещи, консултации и групови занимания.

На партера разположиха още приемна, щанд за продажба на книги и библиотека; на първия етаж се намираха помещенията за най-общо лечение; най-горният етаж бе оставен за жилище на обитателката: просторна и удобна дневна, скромна по размери спалня с малка баня и кухня.

Джанет живееше безплатно в специално преустроения за нея апартамент, с условието да осигурява двама и пет часа на седмица административно обслужване на дейностите на Ложата. В интерес на истината тя правеше далеч повече от това. Откри в себе си талант за ръководене на канцелария. Седеше в удобната приемна зад тежко бюро с компютър и три телефона. Навсякъде се виждаха цветя. По стените висяха плакати и обяви за предстоящи лекции и семинари, организирани от Ложата. Джанет остана силно изненадана от собствената си способност да посреща хора, да им дава информация, да предлага различни варианти на лечение. Играеше като на сцена. Истинската Джанет стоеше отстрани и наблюдаваше, изпълнена със скептицизъм. Гледаше с насмешка дори новия начин на обличане на своето второ аз. Фелисити ѝ намекна, че увисналите кадифени панталони и дългата права коса, често пъти не твърде прилежно вчесана, едва ли са подходяща гледка за една приемна. Ето защо сега тя носеше права тясна пола и елегантни блузи, а що се отнася до подстригването...

С течение на времето между Фелисити и Джанет възникна спокойно, но здраво приятелство. Дълго обсъждаха въпроси, неясни както за едната, така и за другата, но в самия акт на дискусията и двете намираха утеха. Към края на пролетта отидоха на градински концерт. Джанет избра по-лека програма. След време Фелисити сподели, че от плочите и дисковете, които Джанет ѝ дава да слуша, най-много харесва Палестрина. Джанет изпадна в искрен възторг. Една вечер дори я покани на вечеря на терасата в жилището си, минала под звуците на „Миса Бревис“.

Външният вид на Фелисити се промени значително. Наддаде няколко килограма, остави косата си да расте спокойно и я прибираще на френска плитка на тила. Духовното ѝ преобразуване вървеше бавно и с колебливи стъпки. Мей обаче винаги беше наблизо, за да подаде ръка при всяко спъване, а то се случваше често.

Мей и Арно живееха в сграда, недалеч от номер седемдесет и шест. И нея закупиха с част от парите, получени от продажбата на Господарската къща. Продадоха я за повече от един милион лири — четиристотин хиляди вложиха в сигурни инвестиции, а с лихвите покриваха всекидневните си разходи, плащаха скромни заплати, финансираха проекти и благотворителна дейност. И четиримата членове на организацията бяха единодушни, че макар пръскането на светлина да е от жизнено значение, в редица случаи не е за пренебрегване и чисто практическата помощ.

Арно обитаваше малък апартамент с изглед към съседната градина. Бе приютил и елегантна котка, наречена Калипсо Две в чест на козата от провинцията. Често си мислеше какъв късметлия излезе всъщност. Обеща да не повдига онзи въпрос, който доведе до твърде нещастното стечение на обстоятелствата, но дамата на сърцето му само усмихнато се бе заканила с пръст. Реши, че тя не го е отрязала категорично само защото при едно разминаване с челото ѝ острият шиш се заби в крака му. Болката наистина беше непоносима. След няколко разговора месеци по-късно стана ясно, че от известно време Мей таи нежни чувства към него.

Почти година по-късно и по една случайност на датата, в която започна нашият разказ, четирима души се събраха в общината на Челси. Фелисити бе облякла дълга до земята рокля в цветовете на дъгата, Джанет бе в светлолилаво, с красиво цвете на ревера на костюма, Арно — с най-официалния си костюм, даден преди това на парно гладене. Не след дълго към тях се присъедини и младоженката, която държеше огромен букет, направен от цветя във всички нюанси на синьото.

Когато внушителната фигура от бял сатен и дантела, увенчана с венец от портокалови цветчета, застана до него на килима, Арно вирна току-що подстриганата си брадичка под най-дръзкия ъгъл, на който бе способен.

Пет минути и церемонията по бракосъчетанието приключи. Размениха си целувки и младоженецът, щастлив до безпаметност, поведе своята законна съпруга към света. Мей Кътл (с астрално име

Пасифика) бе станала сега и завинаги Мей Гибс, кралица на сърцето на Арно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.